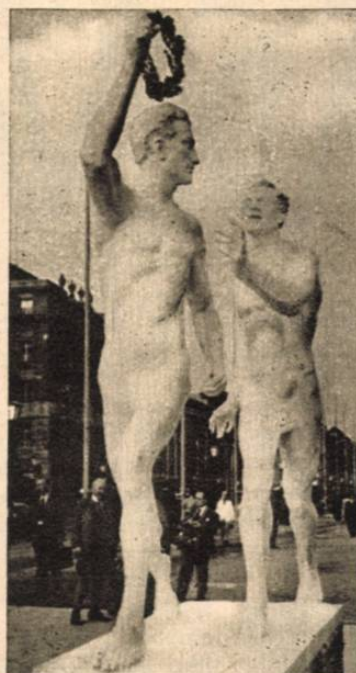

SPORTUL MUNCITORESC

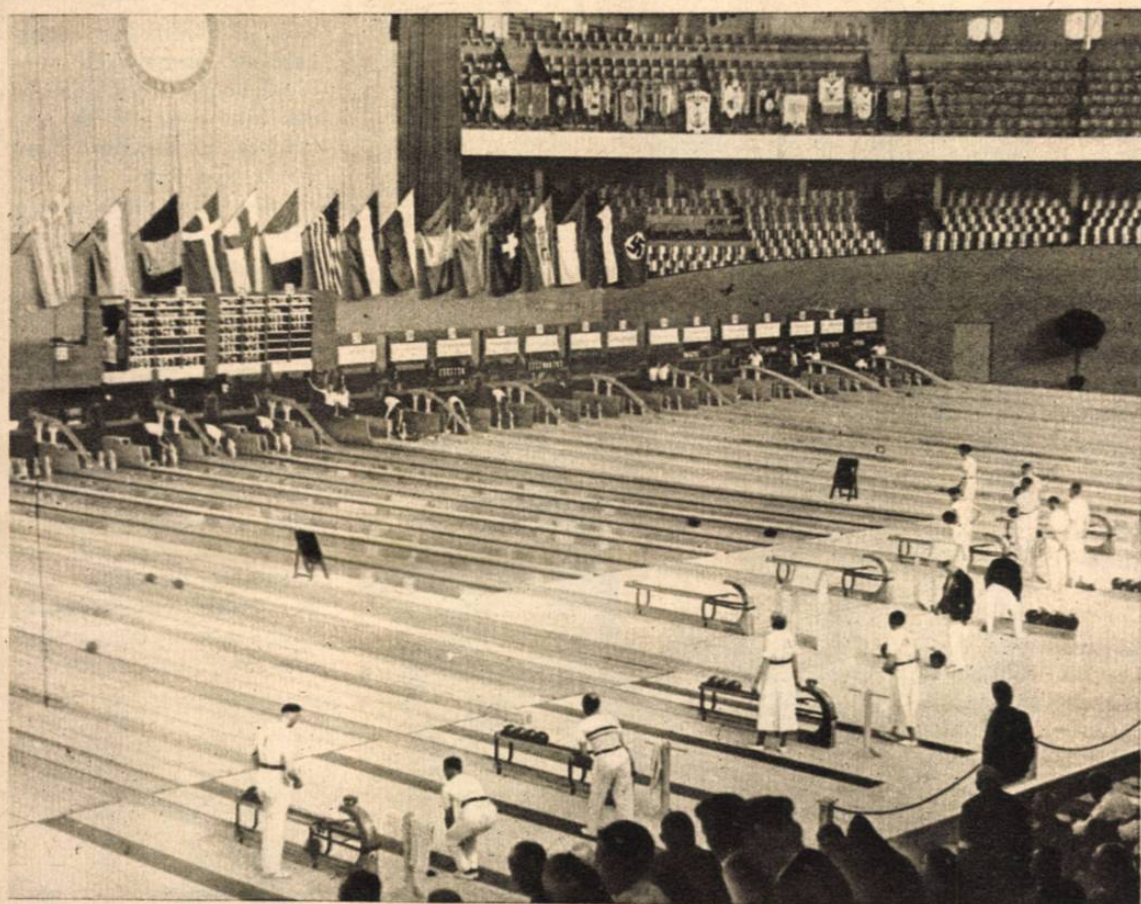
IN Berlin au și început jocurile olimpice. Festivitățile sportive ale muncitorimii însă, care urmau să se țină la Barcelona n'au mai putut avea loc. Opinia publică și nici chiar publicul sportiv nu prea știe ce este sportul muncitoresc și ce rost are în lumea sportivă. Introducerea sportului în organizațiile muncitorești datează din timpul nostru, de când mișcarea muncitorească a înțeles să adapteze pe muncitori la toate manifestările vieții. În ultimele decenii al secolului al 19-lea s'au înființat o serie întreagă de societăți sportive muncitorești, în special în Germania. Preocupările acestora erau în primul rând gimnastica și tu-

rismul. Societățile sportive muncitorești au intrat în federația sportivă burgheză și membrii societăților luau parte la concursurile federației, așa încât încetul cu încetul au ajuns să practice și celelalte sporturi: foot-ball-ul, lupta, atletismul. Paralel cu evoluția mișcării muncitorești a crescut și numărul important al societăților sportive muncitorești. Organele de presă s'au ocupat cu concursurile sportive, au înregistrat evenimentele sportive și au permis astfel dezvoltarea sportivă a muncitorilor. Sportul luând o amploare mai mare a început să se facă propagandă intensă ca muncitorii să alcătuească societăți sportive deosebite și să nu întărească

societățile burgheze. Astfel sportul muncitoresc astăzi s'a separat de viața sportivă generală. În foarte multe țări s'au înființat federații sportive muncitorești și, acestea au dus în cele din urmă la înființarea lui „Sozialistische Arbeiter Sportinternationale”, cu sediul Lucerna. Mai târziu, sediul acestei Internaționale a fost mutat la Praga. În total 22 de țări cu două milioane de muncitori sportivi sunt reprezentate în această internațională. O consecință naturală a acestei mișcări a fost că federațiile muncitorești și internaționala sportivă au putut aranja concursuri exclusiv pentru muncitorime la Frankfurt, Viena, Praga. În aceste concursuri însă n'a dominat

Două statui așezate în fața porții Brandenburg, care simbolizează străduința după onorul unei victorii olimpice.

La olimpiadă se dispută și un turneu al popicilor. Fotografia noastră a fost luată în timpul matchurilor.

racterul individual—acesta fiind socotit drept o caracteristică sportului burghez—ci au fost mai ales exerciții în grup și defilări. Sportul muncitoresc, în scopul de a servi masele, a părăsit cu totul ideea întrecerii. Ei urmăresc dezvoltarea culturii fizice a mulțimii și pun sportul muncitoresc în slujba mișcării socialiste universale. Nu e locul aci să ne ocupăm cu motivele și consecințele acestor teorii. Un lucru trebuie să recunoaștem; dacă s'a putut dezvolta în mod neobicinuit atletismul, natația și celelalte ramuri sportive prin urmărirea de recorduri, spiritul de afaceri e cel care domină astăzi mai to aște ramurile sportive, fără să mai vorbim despre foot-ball, care în mod hotărât este negustorie și aproape deloc sport. Sportivii muncitori vor să accentueze că nu recordurile individuale sunt importante, ci că masele trebuie să fie educate fizi-

cește, iar jocurile sportive — în special cele cu mingea — să rămână o distracție pentru cultivatori. Mișcare, lumină, apă, aer pentru toți, iată idealul sportului muncitoresc. Desigur că e regretabil că asemenea idei frumoase nu pot sta în primul plan al întregii activități sportive, nu numai a muncitorimii, ci a tuturor categoriilor sociale. Dar, aceasta nu este vina muncitorilor. Politica — care n'ar avea ce căuta în lumea sportului — s'a strecurat și în acest domeniu, cum s'a strecurat și în olimpiada „burgheză”. Acestui fapt trist îi datorăm rezultatul că există și contra-olimpiade. Iar conșcătoria și aranjatorii din Berlin se pot bucura probabil de a nu mai avea concurenți. Iar dacă politica va continua să domine în lumea sportivă, atunci e probabil că sportul va pieri, cum piere orice sub influența aceasta nefastă. Dr.

Mici staturi Scherk

Vă va iubi mai mult decât omul dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de durerea. Oferiți un flacon de TARR, care suprimă urșimea rasului, netezeste pielea și îl ferește de infecții. Flacoane à Lei 51, 72 și 129.

O pudră care ținere este pudră «Mystikum» Scherk. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei. Are un parfum delicat și persistent. Cutii à Lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întregind lărdul «Mystikum» Scherk — care operă perfect dându-vă o nuanță veritabilă de core bărbății o, corectază atât de mult. Cutia Lei 70.

REPRESENTANȚA GENERALĂ «EXCELSIOR» CALEA MOȘILOR 78, BUCUREȘTI

Tuturor le folosește și Dvs. nu știți nimic încă?

Lotion Faciale Scherk
(Lotion de față Scherk)

Atunci este într'adevăr timp să cunoașteți Lăruinea de față Scherk! Si tenul Dvs. se va îndrepta repede devenind curat și proaspăt. Faceți neapărat o încercare — însă imediat • Flacoane à Lei 62", 103", 164", 300", 475"

SCHERK

CARE E NUMELE LOR ADEVARAT?

ACUM câteva săptămâni, în fața uneia din cele 20 de primării ale Parisului, se adunase o mulțime imensă de oameni. Apoi, chiar în biroul primarului, se îmbulziau domni și doamne, pe când zeci de aparate fotografice, afară și înăuntru, stăteau în așteptare. Ce avea să se întâmple? Nimic altceva decât căsătoria civilă a unui „as” al cinematografului, mai precis, a lui Douglas Fairbanks cu d-na Ashley.

CUM MARIA-ELENA VON LOSCH A DEVENIT MARLENE DIETRICH

Dar celebrul star nu e singurul actor din Olimpul cinematografic, care și-a schimbat numele. Cine, de exemplu, ar putea bănuși că Riccardo Cortez n'a deschis ochii, la lumina zilei, într'un sat oarecare din Spania „encantadora”? Și cu toate astea, Riccardo Cortez e departe de-a fi spaniol, e însă un autentic american, născut din părinți evrei. Adevăratul lui nume de familie e Cohen dar, intrând în cetatea filmului și-a luat pe acela de Riccardo Cortez, convins că un asemenea pseudonim se potrivește mai bine cu culoarea și cu temperamentul lui artistic.

Toți știu apoi că divina Greta Garbo se numea odinioară Greta Gustafson, dar nimănui nu-i e cunoscut adevăratul nume al Marlenei Dietrich.

Când protagonista din „Marocco” și din „Ingerul albastru” studia mu-

— Riccardo Cortez este Richard Cohen

— Pe Douglas Fairbanks îl chema Douglas Ullmann.

— Nunta lui Douglas Fairbanks cu Lady Askhley.

Dar nu mică fu mirarea celor de față în clipa când funcționarul municipal strigă perechea, cu o voce răsunătoare:

— D-l Douglas Ullmann!

— D-na Ashley!

De fapt mai nimeni dintre asistenți nu știa că marele Douglas — Doug, cum îi spun americanii — era în realitate un simplu și oarecare domn Ullmann...

zica, la Berlin, era cunoscută sub numele de Maria-Elena von Losch; dar fiind angajată de acel modest producător cinematografic care era pe vremea aceea Rudolph Sieber, ea zise: „dacă m'aș numi pe a fișe Maria-Elena von Losch, toată lumea va spune că sunt o vanitoasă, deoarece am adoptat o particulă de nobleță. („Von” în Germania, e particula care precedează toate pronumele nobile). Cine-ar crede că e chiar al meu? Așa că voi alege un pronume cât se poate de comun. Spuneți-mi câteva din cele mai cunoscute la

— Pe Jean Harlow o chema Janne Carpentier.

Dolores del Río se numia Dolores Asunsolo.

Berlin... Müller? Schmidt?... Kranzin?... Dietrich?... Foarte bine, am să-l aleg pe acest din urmă: de acum încolo voi fi **Marlene Dietrich**."

Și știți cum se numia odată Lil Dagover, prea frumoasa și apreciată Lil? simplu **Mart Maria Seubert**. Însă Dagover e numele întâiului ei soț. Și tot cu numele defunctului ei bărbat mai e cunoscută o altă stea celebră a ecranului: Dolores del Río, al cărei adevărat nume de familie e Asunsolo.

Când într-o modestă școală din Berlin profesoara făcea lecții cu blonda elevă Lilli Pape, desigur că nu-și închipuia că într-o zi, din crisalida aceea, va ieși fluturele splendid, care astăzi poartă numele de Lillian Harvey

O LISTĂ CE NU SE MAI SFARȘEȘTE

Marion Daves se numia odată Marion Duras;

Mary Pickford se numia Gladys Smith.

Pe Ramon Novaro îl chema Ramon Samanyagos.

Pe Lillian Harvey o chema Lilli Pape.

Marlene Dietrich era Maria-Elena von Losch

Loretta Young era Gretchen Yoong; Mary Pickford își începea existența pământească numindu-se Gladys Smith. Ramon Novarro, cu câteva minute înainte de-a juca în primul film se numia Ramon Samanyagos. Dar regisorul Rex Ingram, îi zise: „Pronumele d-tale e prea greoi la pronunțat. Americanii l-ar schilodi și în nici un caz nu și-ar mai aduce aminte de el. De aceea, alege-ți un altul, mai

Pe Lil Dagover o chema Marta Maria Seubert.

Greta Garbo se numia Greta Gustafson.

simplu și mai sonor: de exemplu **Novarro**..." Jean Harlow se numea înainte Janne Carpenter. Dar pronumele acesta nu plăcu producătorului de filme, care o angajase. Și ea ceru atunci servitoarei ei să-i sugereze un altul, care să se armonizeze mai bine cu Jean. „**Mama mea, în copilărie, se numia Harlow**” zise servitoarea. „**Bine! Îl voi adopta pe acesta; îmi place**” adăuse viitoarea stea, cu părul de aur. Joan Crawford era pe vremuri Lucille Le Sueur; Janet Gaynor se numia Laura Gainer; Maurice D. Ancora era Rodolfo Gucci; Lupe Velez poartă pe actul ei de naștere numele de Maria Guadalupe Velez; drăgălașa Annabella se numia odinioară Susanne Carpenter. Și cine voia să-și amintească, în Polonia, de d-na Apollonia Chalupiec, mai apoi contesa Domski, în urmă prințesa Mdivani, și mai apoi... d-na Vattellapesca, însă acum și întotdeauna Pola Negri? Și s'ar putea continua...

BĂTRÂNUL MORMON

O PREMIERĂ LA HOLLYWOOD

cetatea filmului și a celor mai fermecătoare femei

PREMIERA unui film la Hollywood este un eveniment așteptat cu înfrigurare. Lux, eleganță, rafinament și o procesiune de femei fermecătoare, strălucitoare de grație și frumusețe. Sunt zeițele adorate ale cetății filmului, femei încântătoare, care au cunoscut cele mai mari succese.

Privindu-le mai de aproape, nu știi ce să admiri mai mult — corpurile lor perfecte, ținuta lor majestoasă, sau puritatea desăvârșită a tenurilor, fragede și catifelate, ca petalele de trandafir.

Aceste tenuri minunate sunt îngrijite după cea mai bună metodă din câte există.

RENUMITA METODĂ POND'S
Cei mai de seamă dermatologi de peste ocean au analizat cremele POND'S și au declarat că ele constituie tratamentul cel mai eficient și cel mai complet pentru îngrijirea tenului și a frumuseții. În special pentru machiat și demachiat, aceste creme sunt neîntrecute.

Interesant e faptul că majoritatea vedetelor preferă produsele de înfrumusețare POND'S. O anchetă recentă în marile studouri americane a stabilit că din 10 vedete ale ecranului, 7 întrebunțează numai cremele și pudra POND'S.

Ar trebui să încercați și Dv. METODA PREFERATĂ A CELOR MAI FRUMOASE STELE ALE ECRANULUI, spre a vă convinge cât e de bună. Veți vedea că un tratament de câteva săptămâni face minuni, fiindcă preparatele POND'S au proprietatea de a întări țesuturile mușchulare și de a activa funcțiunile glandelor feței, inviorând și regenerând epiderma.

Întrebuințați AMBELE creme
POND'S

CREMA „C”

Pentru demachiat și aplicat în timpul nopții

CREMA „V”

în timpul zilei înainte de aplicați

PUDRA POND'S,
extrem de fină și aerentă.

★ **Products of the POND'S EXTRACT COMPANY — New-York, London** ★

REALITATEA

ILUSTRATA

S'AU IMPLINIT

22 ANE

GRATUIT

DELA INTRAREA ROMANIEI
IN RASBOIUL DE INTREGIRE

ANUL X No. 499
12 AUGUST 1936

10 LE

Un grup de Americani în România

Transatlanticul „Roma” a făcut o excursie din New-York în Mediterană. Vaporul, care este unul dintre cele mai mari vase italiene a făcut escală o zi la Constanța. Pentru ca vasul să poată intra în portul nostru, a fost nevoie de o amenajare specială. Parte din excursioniștii americani debarcând, au venit în București, pentru o zi. În fotografia noastră, excursioniștii americani în Gara de Nord.

Săptămâna trecută s'au împlinit 17 ani de la intrarea trupelor românești în Budapesta. Cu acest prilej foștii luptători — acei cari au intrat în capitala Ungariei s'au întrunit și după oficierea unui serviciu religios la biserica Mihai Vodă au făcut o procesiune la Mormântul Soldatului Necunoscut. Fotografia noastră de sus îi înfățișează la biserica Mihai Vodă, cea de dedesubt, în procesiune.

Cercetași cehi și polonezi la Jamboreea din Brașov

La Jamboreea care s'a inaugurat Duminică la Brașov, participă și mulți oaspeți străini, în special cehi și polonezi. Fotografia noastră (sus) cercetașe cehe care pleacă la Jamboreea din Brașov, în Gara de Nord, din București. Ele au venit cu tot bagajul ca să petreacă o lună în tabăra din munții noștri. Grupul polonez (dreapta) e alcătuit din 250 de cercetași. În București ei au vizitat Muzeul Militar și fotografia noastră îi înfățișează în fața muzeului.

Un grup de preoți bulgari a întors vizita pe care preoți noștri au făcut-o la Sofia. Duminică trecută ei au oficiat un serviciu religios la biserica studențească. Fotografia noastră înfățișează pe oaspeți în frunte cu Protopopul din Plevna, Dimitrie Tașeff.

Duminică trecută au avut loc la Târgul-Jiu serbări în prezența guvernului și a d-lui C. I. C. Brătianu cu prilejul inaugurării unui cămin muncitoresc, a unui dispensar și punerea pietrei fundamentale a sanatoriului de tuberculoși ce se va clădi acolo. În fotografiile noastre (sus) sătenii la oficierea serviciului religios, pe locul unde se va clădi sanatoriul. În dreapta și stânga d-nii: Constantin I. C. Brătianu, Gheorghe Tătăreanu, C. Nistor și Dr. Costinescu, înconju-rați de public și ziaristi, ascultând discursurile de inaugurare și discursul primarului.

Implinindu-se 500 de săptămâni de la apariția revistei noastre, numărul viitor al „REALITĂȚII ILUSTRATE” va fi un număr festiv. El va apărea într'un număr sporit de pagini și va cuprinde articole care să fie quintesența a tuturor genurilor care au găsit loc în „Realitatea Ilustrată”, până azi. Suplimentul „De toate pentru toți” — și el mai bogat — va cuprinde, pe lângă materialul obișnuit, un supliment humoristic. Deasemenea, „Realitatea Ilustrată” numărul 500 oferă cititorilor ei, într'un volum separat, romanul senzațional de Jean Joseph Renaud, „Acul viu”, o carte de aproape 100 de pagini. Tot în numărul 500, cititorii vor găsi premii în valoare de 25.000 lei. „REALITATEA ILUSTRATA” NUMĂRUL FESTIV 500 NU TREBUE SĂ LIPSEASCĂ DIN NICIO CASĂ.

O singură muscă

vă poate zădărnici odihna de după masă! Musca n'o puteți goni cu nimic; se va reîntoarce mereu, gonindu-vă ea pe dvs. din odaie... Există un singur mijloc de scăpare: pulverizați prin casă cu

FLY-TOX

DUPĂ DOUĂ DECADE DELA RĂZBOIUL DE ÎNTREGIRE A NEAMULUI: DOMNUL MAREȘAL ALEXANDRU AVERESCU DEFINEȘTE PRINCIPIUL RĂZBOIULUI, IAR DL. GENERAL G. A. DABIJA EXPUNE CONSIDERAȚIUNILE CRITICE ȘI DOCUMENTARE A BĂTĂLIILOR DELA MĂRĂȘTI ȘI MĂRĂȘEȘTI

FAPTELE și datele eroice ale unui neam se cer veșnic reîmprospătate, pe firmamentul gloriei naționale, ca o dovadă concludentă a temeiniciei și vitalității noțiunii regeneratorii de PATRIE.

Deaceia, întreaga suflare românească își va rememora astăzi, cu emoție și mândrie, istoricul eveniment care în urmă cu douăzeci ani, — când sunase goarna mobilizării —, a prilejuit treptat, treptat, exteriorizarea confirmatei noastre ancestrale vitejii ostășești.

Inceput în condiții extrem de dificile și vădit periculoase pentru noi, războiul dela 1916 ne-a adus înfrângeri grele dar — din fericire — și biruințe nepieritoare, care au culminat cu Mărăștii. Cine era oare mai calificat să ne vorbească acum despre principiul războiului în sine și zilele de restriște, trăite de poporul român, în hotărâtoarea perioadă dela 1916 — 1918, altul decât venerabilul Mareșal ALEXANDRU AVERESCU?

Intrat din cea mai fragedă copilărie (primăvara anului 1877) în cariera militară, pe care a îmbrăți-

M. S. Regele Ferdinand și d. General Al. Averescu, comandantul armatei a II-a înfrățindu-se cu ofițerii și soldații la Mărăști.

Pe front dela st. spre dr.: dd. col. Vernescu, Gen. Eremia Grigorescu, M. S. Regele Ferdinand, Gen. Alex. Averescu, comandantul armatei a II-a și Col. Brovnarion.

șat-o cu pasiune și neîntrecută pricepere, voluntarul de atunci, Mareșalul de astăzi, a trecut prin toată gama de sbuciumată, primejdioasă dar și bărbătească strădanie a celor cari strânsi în cleștele disciplinei și autoritarismului, își făuresc un crez de constantă energie și reale eforturi, care trebuie să-i ducă la gloriificare, spre cinstea lor și a Țării ce-i zămislesc. Steaua lucitoare din fruntea chipiului Mareșalului înseamnă, dacă nu suprema răsplată, cel puțin pecetluirea recunoștiinței păstrată de Patrie autenticele eroi, ale căror nume sunt menite să fie colportate dela o generație la alta. Covârșitoarea personalitate militară a d-lui Mareșal Alexandru Averescu este destul de cunoscută poporului nostru, pentru a nu mai fi siliți să insistăm asupra ei, în cadrul acestui număr festiv, care are drept obiectiv principal comemorarea a două decade dela intrarea României în războiul mondial. Astăzi, voim să ne ocupăm în deosebi de câteva din caracteristicile legate de evenimentul campaniei de întregire și implicit, prin aceasta, suntem siliți să rezervăm locul de onoare domnului Mareșal Averescu. Mi-am făcut intrarea, spunând biruitorului dela Mărăști și neîntrecutului strateg militar, următoarele cuvinte:

— Țara românească până în cele mai adânci fibre ale sale, va sărbători, domnule Mareșal, la 15

August, împlinirea a douăzeci de ani dela epocala dată, când neamul nostru și-a pus în mișcare toate energiile, nu numai pentru a-și apăra hotarele primejduite, ci spre a obține reuniunea teritorială și sufletească a tuturor fiilor românismului, sub scutul mândrului tricolor național. Deși foștii combatanți păstrează încă vii în memoria lor peripețiile și sacrificiile celor doi ani de frământată existență pe câmpul de onoare, dela război și până astăzi s'a născut și a crescut o generație nouă, care dacă nu ignorează însemnatele fapte de arme, în toată amploarea lor, le cunoaște mai mult superficial și oarecum neîndestulător. Pentru această generație, îmi îngădui domnule Mareșal, să cer Excelenței-Voastră, câteva opinii personale despre război în general și evenimentele dela 1916—1918 în special.

Faptele despre care-mi vorbești, — a binevoit să-mi spună domnule Mareșal Averescu, — comportă un prea mare interes istoric, pentru ca să le putem descrie cu toată seriozitatea și amploarea documentară, așa

În prezința marelui ofensive dela Mărăști d. Gen. Alex. Averescu expune M. S. Regelui Ferdinand planul operativ.

Pe frontul armatei a II-a M. S. Regele Ferdinand urmărește în prezența d. Gen. Alex. Averescu un sbor de evioane.

În toate timpurile, dar mai cu seamă în vremurile moderne, e dovedit lucru că cea mai bună garanție pentru pace este de-a fi bine pregătit pentru război; căci un Stat care poate începe războiul în orice moment, cu șanse de reușită, este respectat în drepturile sale și câteodată voința lui e respectată, chiar când nu pare atât de justă. Departe de-a fi motivul războiului, armatele bine organizate sunt o garanție de pace în interior, prin menținerea ordinii. Chiar dacă în aparență unele războaie nasc din o situație ca o consecință a unui război anterior, totuși dacă se urmărește bine înălțuirea evenimentelor, se poate găsi că originea războiului e mai cu seamă de căutat din timp de pace. Acest lucru poate părea paradoxal, însă: „Pacea dă loc războaielor, războaiele restabilesc pacea”.

Obuzier în acțiune pe frontul român.

precum se cuvine, într'un spațiu restrâns al unui simplu articol de revistă. Pentru aceasta se simte imperioasă necesitate a unei lucrări anume întocmită, care de altfel nu va întârzia să vadă lumina zilei. Pentru că te-ai deranjat însă, am să-ți amintesc în treacăt câteva considerente personale despre principiul războiului, — considerente cari încă din anul 1913 au constituit obiectul catechismului ce-l predam elevilor mei la Școala Superioară de Război, după cum urmează:

FACTORII RĂZBOIULUI

— „PACEA DĂ LOC RĂZBOAELOR, RĂZBOAIELE RESTABILESC PACEA” —

— Războiul, — crede d-l Mareșal Averescu —, este de ordin considerat ca un flagel, care sgudue din când în când omenirea, lăsând reminiscențe profunde și jale în urma lui.

În realitate, dacă considerăm războiul în consecințele sale îndepărtate, el este regulatorul relațiilor dintre popoare și asigurătorul păcii și relațiilor amicale dintre State.

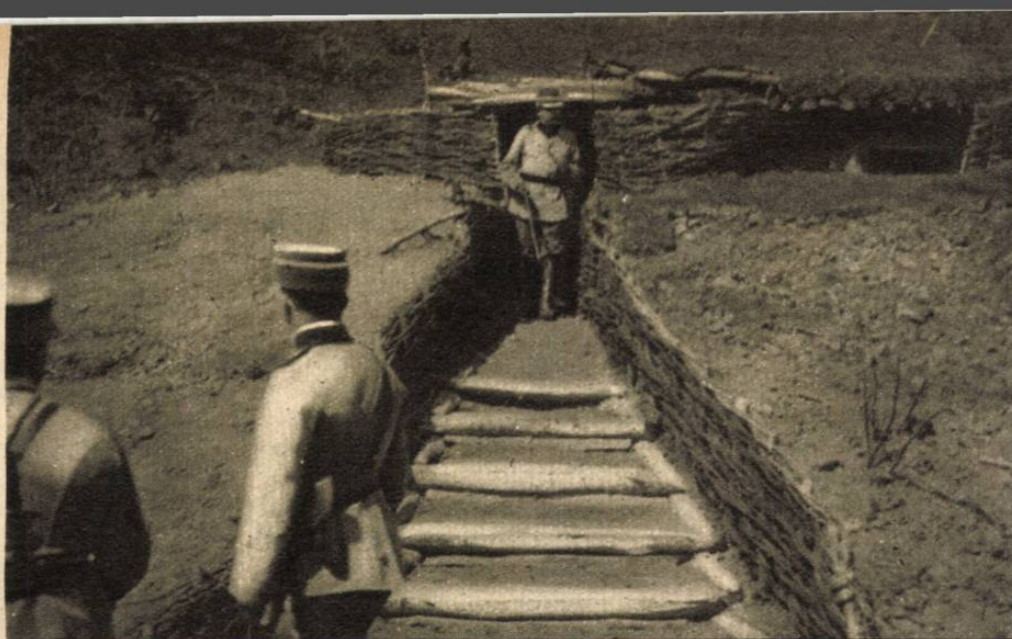
Transportarea unor piese grele pe frontul român.

Un 105 în plină acțiune.

La datorie!

ROLUL GUVERNULUI IN REZOLVAREA CONFLICTELOR PRIN FORȚA ARMELOR

Când relațiunile de diferite naturi între State, — continuă domnul Mareșal —, se încordează din ce în ce mai mult, războiul rezolvă, în mod brutal, chestiunea și restabilește echilibrul păcii. Uneori, și nu rar războiul pregătește un teren de relațiuni ulterioare, cordiale, între State.

Garanția contra războiului nu este numai o armată bine organizată, perfect pregătită, ci și un guvern luminat și energic pentru a avea și autoritatea necesară în interior, ca printr'însa să orienteze opinia publică din lăuntrul Țării și să-și dea bine seama de ceea ce are la dispoziție, precum și de dificultățile cu care are de luptat într-o viitoare conflagrație eventuală.

În istorie nu sunt rare cazurile în cari guvernul neapreciind indelstul starea de pregătire a Țării pentru război, sau nefiind destul de energic pentru a domina opinia publică, îndrumează lucrurile în așa mod, în relațiile cu alte țări, că ajunge la un punct, când nu mai poate ieși din situație decât rezolvând chestia prin forța armelor.

Acest guvern numai în urmă constată, prin consecințele faptului, că nu a fost așa de tare încât să fie îndreptățit a proceda astfel.

Rațional, judicios, este să atace cel mai tare. Istoria dovedește însă că nu totdeauna cel care-a provocat războiul, (politi: sau militar), cel care-a fost agresiv, a avut și victoria. Aceasta probează că agresorul a exagerat puterea sa în raport cu a adversarului, sau dac'a știut că e slab, nu a avut tăria să domine massa.

RAZBOIUL ȘI POLITICA

Urmându-și firul gândirii, dl. Mareșal continuă: O strânsă și importantă legătură există între pregătirea războiului și politica.

Primul lucru de care trebuie să ținem seamă, în prepararea unui război este ca să corespundă situațiunilor eventuale, în care puterea militară ar fi chemată să

M. S. Regele Ferdinand ieșind dintr'un refugiu.

M. S. Regele Ferdinand decorând câțiva soldați ai armatei a II-a.

A. S. Principele Carol înconjurat de ofițeri pe front.

„Mama răniților” M. S. Regina Maria în apropierea frontului românor.

se manifeste. Am putea ști aceasta din raporturile ce există între Țara noastră și celelalte țări, — raporturi de armonie sau desacord. Ele ne pot fi date însă numai politică.

Politica stabilește revendicările ce le urmărim și pe acele pe care le pot avea alte State față de noi, dezvoltarea diferitelor interese naționale și relațiunile dintre noi și Statele vecine. Ținând seamă de aceste stări de lucruri, se poate prevedea în ce direcție, cu ce Stat și aproximativ în ce vreme va avea loc o ciocnire.

Legătura dintre politică și pregătirea de război are deci o importanță capitală și ea se impune să fie reală, ambele activități trebuind să meargă mână în mână.

Istoria dovedește că rezultatele au fost rele când aceste două ramuri nu erau de acord.

Politica mai are influență în pregătirea militară și din punctul de vedere al clarificării unei situațiuni, în care urmează să se desvolte conflictul,

Pe frontul armatei a II-a M. S. Regele Ferdinand în prezența Reginei Maria și a Generalului Averescu decorează în iarna anului 1917 drapelul unui regiment.

putând chiar creea o situație favorabilă nouă. Astfel, politica poate stabili dinainte cari vor fi raporturile dintre beligeranți și celelalte State, cum se vor grupa simpatiile și antipatiile, cum se vor face grupările favorabile ori nu operațiunilor militare, îndrumându-se mai mult sau mai puțin aceste grupări într'un sens favorabil. Sunt foarte multe exemple în istorie sub acest raport, — exemple de abilitate în pregătirea politică, în care pregătirea militară a putut fi foarte bine orientată, precum și de neabilitate politică, în care caz pregătirea militară a fost surprinsă și Țara a intrat în război nesuficient preparată.

O PREȚIOASĂ INDRUMARE

Dacă ne referim la condițiile vitrege, în cari armata noastră a fost silită să înceapă războiul la 1916, vom găsi în expunerea de mai sus a venerabilului Mareșal, multe elemente de judecată indirectă, ce capătă totuși, în anume locuri, forma nemărturisită a unui rechizitoriu, cu toată subtilitatea care se degajă. Se știe că printre alte lupte eroice din cursul ultimului nostru război, două în special au avut darul să exercite o influență decisivă: bătălia ofensivă dela Mărăști și cea defensivă dela Mărășești.

Cum d. Mareșal Averescu este genialul biruitor, care grație tacticei sale neîntrecute și unei energii ofensive de o amplitudine măiestră, a asigurat, în circumstanțe de o extremă gravitate, victoria dela Mărăști, mi-am permis să-i cer descrițiunea sau mai bine zis povestirea acelei memorabile bătălii.

Satisfacerea cererii mele ar fi necesitat un timp lung ceeace, din păcate, nu era cu putință, fiindcă d. Mareșal tocmai se pregătea să părăsească Bucureștii, spre Kissingen, unde de altfel domnia-sa se găsește actualmente, pentru obișnuita cură anuală.

Cum însă d. Mareșal încredințase, spre consultare, domnului General G. A. Dabija o serie de documente, în legătură cu luptele cari mă interesau, am fost autorizat să iau contact cu distinsul scriitor militar, pentru a continua conversația ce fusesem silit s-o întrerup din pricina mai sus amintită.

Astfel, în vreme ce d. Mareșal Averescu părăsia Capitala spre străinătate, eu am luat primul accelerat, transportându-mă la Sanatoriul Militar, depe malul Mării Negre, la Carmen Sylva, unde-am găsit pe d. General Dabija, în plină cură estivală.

D-l General Dabija îmi era de mulți ani familiar și avusesem deseori prilejul să-i admir metodică putere de muncă și un viguros talent, în numeroasele sale scrieri militare.

La Paris, Berlin și Viena, întâlnisem pe acest căutător de documente autentice și oficiale, asupra marelui război. Nefiind nici romancier, nici scriitor fantezist, d. General Dabija, după ce-a dat la iveală vre-o 15 lucrări cu caracter strict

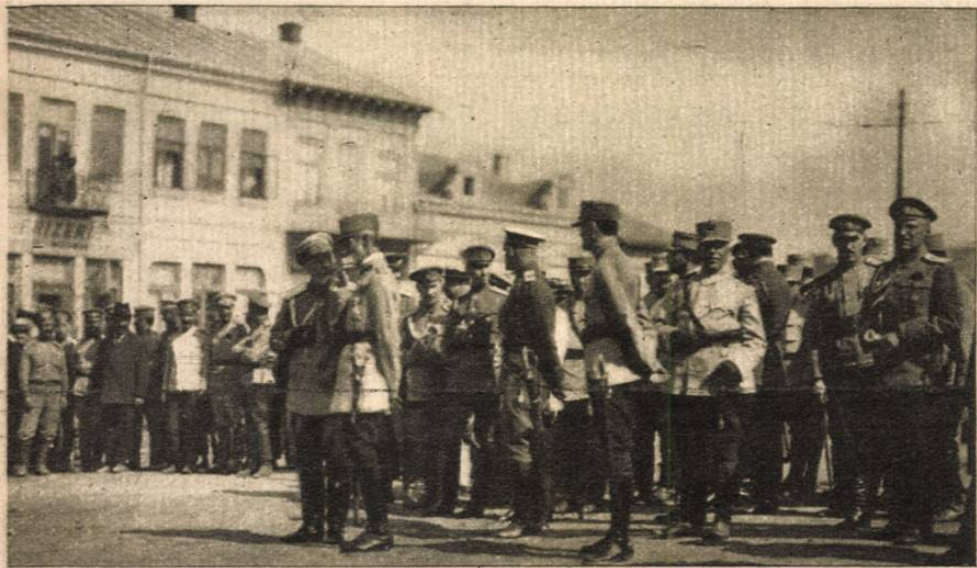

Montajul unui tun de 53 m. m.

Primii prizonieri germani luați după ofensiva dela Mărăști.

Generalul francez Berthelot decorează câțiva ostași cari s'au distins pe câmpul de onoare.

D. Gen. Alex. Averescu comandantul armatei a II-a și d. Gen. Ragoza comandantul armatei ruse, în piața Bacăului la 11 August 1917.

militar, după terminarea marelui război, propunându-și să scrie „războiul nostru național”, numai pe bază de documente, a cutreerat, rând pe rând, marile metropole europene, unde-a reușit să capete împuternicirile necesare, spre a consulta arhivele secrete ale Marilor State Majore respective, copiind rapoarte și planuri de luptă, cu referire la operațiile inamice pe fronturile noastre între 1916-1918, punându-le apoi față în față cu planurile românești și obținând astfel elemente de judecată comparativă, din ambele părți.

După o muncă aproape titanică, d. General Dabija a isbutit să dăruiască literaturii românești trei volume de o covârșitoare importanță militară, sub titlul: „ARMATA ROMÂNĂ ÎN RĂZBOIUL MONDIAL”, totalizând un număr de aproape 1700 pagini, meticolos redactate și conținând vre-o două duzini de hărți anume întocmite. Inițiativa îmi afirmasera că este cea mai completă, documentată și judicioasă lucrare, care s'a scris până astăzi asupra războiului nostru.

Pentru aceste considerente mă bucuram că povestirea de care simțiam nevoie în numărul de față, o voi obține dela acel care cunoaște la per-

fecție istoria descriptivă a campaniei noastre, sub toate laturile, până și cele mai ignorate.

CUM A FOST PREGĂTITĂ ACȚIUNEA OFENSIVĂ A ARMATEI II-A ROMÂNE LA MĂRĂȘTI

După ce dl. General Gh. A. Dabija îmi vorbește cu mult entuziasm despre uriașă acțiune militară dela Mărăști și excepționale calități strategice dovedite acolo de Comandantul Armatei II-a: d. General Averescu, își începe metodic și succesiv, cu multă scrupulozitate, descripțiunea pregătirii acțiunii ofensive, dupăcum urmează:

În vederea ofensivei dela Mărăști, a fost nevoie de multe și grele pregătiri. Astfel:

1. O asemenea operațiune cere, în primul rând, bune și numeroase comunicațiuni în spatele frontului, fie pentru mișcarea rezervelor, fie pentru reprovizionări de munițiuni și hrană, cum și pentru evacuări. În acest scop:

a) S'a construit o cale ferată îngustă, în prelungirea celei dela Bălca, pe valea Bălca-Mușinoaele, făcându-se depozitele de pietriș în spate;

b) S'a îmbunătățit drumul Mușinoaele-Verdea, astupându-se cu fascine și pietriș pozițiunile dificile;

M. S. Regele Ferdinand decorând pe d. Col. G. A. Dabija pe front.

c) S'a deschis un drum nou, cu o lărgime de 8-10 m. dela poziția principală, până la Mânăstirea Mușinoaele pe Dealul Țigăncii; d) S'au deschis drumuri noi pentru artilerie, în spatele poziției bateriilor, amenajându-se pantele mari, etc...

2. S'a dublat artileria poziției. Astfel de unde până atunci pe poziții era numai artileria Div. 3-a, la 20/VI/1917 este adusă pe poziție întreaga artilerie a Div. I-a, mărindu-se efectivul la 17 baterii.

3. S'au completat efectivele și s'au redus răspândirile la strictul necesar.

4. S'au trecut succesiv în spatele frontului, pentru câte 3-4 zile repaus, trupele ce urmau să dea atacul. Această măsură avea de scop a face ca atacul să se dea de trupe cari cunoșteau bine sectorul, care erau antrenate, dar și repauzate.

5. S'a dat o deosebită atențiune legăturilor, în special cu unitățile dela aripi și cu Diviziile ruse. În acest scop s'au dublat liniile telefonice.

6. Prin recunoașteri ofensive numeroase, s'a reușit să se facă prizonieri, cari au dat indicațiuni foarte prețioase, privitoare la organizația pozițiilor, material și forțele inamice ce urmau a fi atacate.

7. S'au făcut numeroase fotografii din avion, asupra pozițiilor inamice. Ele nu au fost totdeauna perfecte, din cauza terenului foarte acoperit cu păduri; au servit însă foarte mult.

8. S'au făcut piețe de adunare, depozite de materiale, de pari ascuțiți, de sârmă ghimpată, de hrană, de apă. Deasemeni, s'au mai făcut depozite de munițiuni de infanterie, de artilerie și de unelte. S'au pus tablățe îndicătoare pre-tutindeni. Așa că d. g-l Averescu luase măsurile necesare și dispunea de toate mijloacele pentru a termina cu bine operația ce-și propusese a executa.

Este foarte interesant de știut că, în convorbirile pe cari d. g-l Averescu le-a avut cu Comandanții de Corp de Armată și cu Comandanții de Divizii, nu numai că a dat explicațiunile necesare, accentuând că succesul se va dobândi, nu vărind în acțiune o artilerie mai numeroasă

În tranșee

În voia destinului...

Soldați desinfectând efecte militare ca măsură preventivă împotriva tifosului exantematic.

decât aceea ce era necesară, — nici aruncând în prima linie masse de infanterie pentru nevoile impuse de tăria frontului inamicului —, ci folosind numai metode logice, proceduri de tragere de artilerie, care să asigure superioritatea asupra artileriei inamice, ale cărei poziții erau bine reperate. D. g-l Averescu a cerut ca infanteria, după ce i se va deschide drumul, să înainteze cu avânt. A stăruit foarte mult asupra legăturilor dintre infanterie și artilerie.

D. g-l Averescu a avut în vedere că trupele stătuseră în defensivă timp de șase luni și jumătate și deci a găsit că este nevoie de-a impune, cu toată energia și activitatea temperamentului său, tuturor comandamentelor în subordine și statelor majore, ca să se gândească la războiul de mișcare și anume: felul echipamentului de atac, formarea coloanelor, direcțiile de marș, reprovizionarea cu muniții și hrană, studierea obstacolelor ce eventual se vor întâlni, etc.

Dar nu numai atât. D. g-l Averescu a dat o serie de broșuri tipărite, cu referire la modul trecerii dela războiul defensiv la cel ofensiv, apoi a făcut, în spatele frontului Armatei școale organizate în mod practic, pe Divizii, în care s'au instruit metodic ofițerii, asupra problemei tactice ce aveau a rezolva.

Secretul operațiunii ofensive s'a păstrat pe cât a fost posibil; totuși inamicul a aflat despre această ofensivă, chiar dela aliații noștri ruși.

Chestiunea surprinderii s'a dovedit și acum a fi foarte relativă, căci atât pe frontul de Vest, cât și pe cel de Est, inamicul a fost întotdeauna prevenit asupra ofensivei ce se pregătea împotriva lui. Din această cauză, el a luat întotdeauna contra măsuri.

D. g-l Averescu a avut însă acest lucru în vedere, atunci când își stabilise calculele sale.

Trebuie să accentuez că d. g-l Averescu a pus cu toate acestea un mare preț pe factorul „surprindere”, care s'a manifestat prin aceea că inamicul a fost ținut, în zilele de 9 și 10 Iulie 1917, într-o mare incertitudine asupra locului unde se va lua ofensiva, asupra zilei și orei precise a atacului. S'au disimulat cu îngrijire pregătirile atacului: nu s'a schimbat nimic din felul de-a fi al trupei, nu s'au făcut mișcări suspecte, nici noi lucrări, nu s'a modificat activitatea artileriei și nici a mitralierelor; în schimb în mai multe puncte ale frontului s'au reînnoit rețelele de sârmă; deschideri în rețele nu s'au făcut decât în ultima noapte.

S'a înșelat inamicul asupra adevăratei zone de atac, făcându-se demonstrațiuni în diferite puncte ale frontului, mai cu seamă la Div. 8-a.

Toate pregătirile atacului au fost ținute strâns concentrate în mâinile d-lui general Averescu, deci în mâinile autorității superioare. Corpurile de Armată și Diviziile au trimis înainte ofițeri de stat major, cu misiunea de a observa și raporta rezultatele pregătirii. Comandanții de Artilerie au fost trimiși din timp pentru a studia detaliile acțiunii viitoare, planul, recunoașterile poziției inamice, regulările de tragere, legăturile cu infanteria și cu comandamentele, etc.

Rolul artileriei a fost bine împărțit: baterea pozițiilor de atac, distrugerea obstacolelor, contra-baterea artileriei inamice, neutralizarea pozițiilor inamice din dreapta și stânga zonei de atac, executări de trageri în sectoarele secundare,

Pușcă-mitralieră în acțiune.

„Asta-i muzica ce-mi place”!

În drum spre front.

pentru a-l pune pe inamic în nedumerire, interzicerea intrării în linie a rezervelor inamice, etc.

Fiecare Divizie, în zona sa de acțiune, a avut posibilitatea să ducă lupta, fără să aibă nevoie a fi ajutată. Acest lucru se datora și aplicării ce s'a făcut a principiului centrului de greutate. În aplicarea acestui principiu s'a avut în vedere terenul, organizațiunile defensive ale inamicului, sprijinul posibil al artileriei și putința de înaintare a infanteriei. Au fost atacate punctele slabe, iar nu cele tari, comandanții folosindu-și rezervele acolo unde atacul era mai ușor și unde infanteria înainta mai repede, neutralizând astfel punctele mai tari, fie debordându-le, fie învăluindu-le.

OFENSIVA ȘI ORDINUL OPERAȚIEI ARMATEI A II-a ROMÂNE LA MĂRĂȘTI

OPOZIȚIA ȘI INDISCREȚIA TRUPELOR RUSE

Cu toată grija și discrețiunea pe care d-l general Averescu a pus-o în pregătirea ofensivei, cu toate

că deplasările trupelor s'au făcut numai noaptea, inamicul cunoștea totuși pregătirile româno-ruse.

El nu știa sigur care va fi atitudinea rușilor. Este drept că în fața lor, situația de război nu era atât de severă, grație propagandei Puterilor Centrale contra ofensivei. Ofensiva proiectată de Comandamentul român pentru 5 Iulie 1917 a fost amânată, din cauza opoziției trupelor ruse. Relativ la această chestiune, iată ce afirmă g-lul german Seeckt, în raportul săptămânal făcut la 8/VII:

„După informațiuni temeinice, atacul român plănuit pentru ziua de 5 Iulie, contra grupului Gerok, a fost abandonat pentru motivul că Rușii nu mai vor să participe la acest atac. Rușii ne-au anunțat că atacul român se va produce în ziua de 9-10 Iulie”. Din acest raport se deduce:

Ochind inamicul!

1. Că Rușii nu vor să participe la atac; și

2. Că Rușii comunicaseră inamicului comun data când Românii vor începe atacul.

Ofensiva Armatei II-a română s'a fixat într'adevăr pentru ziua de 9 Iulie, dar la Comandamentul Armatei I-a austro-ungare nu se credea că într'un timp atât de scurt s'ar putea schimba starea de spirit a Armatei rusești. Arhiducele Josef, Comandantul frontului inamic, credea că nici Armata română n'ar fi animată de un prea mare spirit ofensiv. Este cert că s'a înșelat profund, în ceea ce privește Armata română, căci ofițerii noștri au lucrat cu un patriotism conștient, au stat tot timpul în mijlocul unităților lor și au împărțit mizeriile împreună cu soldații. Pot afirma, fără frică de-a fi desmințit, că numai grație ofițerilor depe front s'a putut păstra intact sentimentul de Patrie și spiritul de sacrificiu la soldatul român, care deși vedea descompunerea Armatei ruse, nu s'a lăsat influențat de ea, ci dimpotrivă, privia cu cel mai profund dispreț la inconștientul soldat rus.

D. general Dabija afirmă că spune aceste lucruri din adevărată convingere, căci pe timpul dela 8 Ianuarie 1917 și până la ofensiva aceasta a avut la dreapta Brigăzii 16-a Infanterie (Div. 8-a) ce-o comandă în sectorul Cașin, trupe ruse în completă descompunere, care cu toată propaganda ce au încercat să facă, nu au putut molipsi deloc regimentele d-sale (29 și 37 Infanterie). În ziua de 8 Iulie, eșalonul I al Armatei II, imbarcat în tren, s'a transportat la Gara Bălca, unde-a rămas pe tot timpul operațiunilor.

Iată Ordinul Operativ, pe care Comandamentul Armatei II-a la dat în prezua ofensivei:

„Măine 9 Iulie va începe acțiunea ofensivă hotărâtă cu Ordinul de Operațiuni Nr. 1638 din 20/VI/1917, după-cum urmează:

1. Artileria destinată a bombardarea întăririle dușmanului în sectorul de atac, va deschide focul la ora 12 și-l va continua în așa mod, ca până poimăine 10 Iulie, ora 20, completa desorganizare a întăririlor primei linii dușmane să fie terminată:

2. Contra-bateriile vor deschide focul intensiv pe timpul bombardării pozițiunei dușmanului, numai contra acelor baterii dușmane a căror pozițiune va fi exact cunoscută și al căror foc ar fi dăunător trupelor noastre.

3. În afară de aceste cazuri, contra-bateriile se vor abține dela orice intervenire fără necesitate vădită în luptă, spre a nu descoperi pozițiunile și mai cu seamă spre a-și păstra munițiunile, pentru faza intrării infanteriei în acțiune.

4. În Sectorul defensiv, bombardamentul pozițiunilor inamice va începe la ora 10. Scopul bombardamentului în acest sector va fi, nu de-a desorganiza pozițiunea duș-

mană, mijloacele nefiind suficiente pentru aceasta, ci, de-a fixa pe dușman și a-l ține continuu sub amenințare. La început, i se va da o oare care intensitate.

4. Pe timpul acțiunei artileriei, vor avea loc trei întreruperi ale focului, de câte o jumătate oră fiecare. Prima întrerupere va începe Duminică 9 Iulie ora 19, a doua întrerupere Luni 10 Iulie ora 10 și a treia în aceeași zi ora 17.

5. Incetarea și redeschiderea focului la aceste întreruperi se va face de către comandantul de baterii, fără alte ordine anume.

După fiecare întrerupere focul va fi reluat cu o violență mai accentuată, pentru câțva timp.

5. Duminică 9 Iulie ora 10, se vor regula ceasornicele prin telefon și ierarhic, până la comandantul de batalion și baterii.

6. Alocatiunea de munițiuni, din tabela relativă anexată la Ordinul 1682 din 24. VI. 1917, prevăzută pentru prima zi de acțiune, se va repartiza pe zilele de 9 și 10 Iulie.

7. Bombardamentul pozițiunilor va trebui deci regulat ca să nu depășească până în seara zilei de 10 Iulie această alocatiune.

8. În cursul nopților de 9—10 și de 10—11 Iulie, serviciul artileriei va trebui regulat așa, ca oamenii să se poată repauza, fără ca focul să fie cu desăvârșire întrerupt, pentru ca inamicul să nu poată readuce întăririle sale în bună stare.

9. Toate dispozițiunile din ordinul de Operațiuni Nr. 1638 se mențin neschimbate, precum și cele din Ordinul Nr. 1682.

„BĂTĂLIA MOLDOVEI”.

CONSIDERAȚIUNI GENERALE ASUPRA BĂTĂLIILOR MĂRĂȘTI-MĂRĂȘEȘTI

Cum în războiul nostru, Mărăștii și Mărășeștii ne-au procurat cele mai temeinice victorii, dar cu planuri, comandamente și rezultate diferite, d. General Dabija face o serie de considerații asupra lor, arătând care sunt punctele de asemănare și deosebire, după cum urmează: — Bătălia dela Mărășești —, ne declară d-l General Dabija —, nu-i o bătălie izolată: ea este continuarea bătăliei ofensive dela Mărăști. Dacă nu ar fi fost aceasta, nu ar fi existat nici bătălia dela Mărășești, pe care Arm. IX-a germ. nici nu o doria. Ca probă evidentă este faptul că această Armată pregătea ofensiva contra Arm. VI-a rusă, între Siret și Prut.

Deci înainte de Ofensiva Arm. II-a, plină de succes, dela Mărăști, Arm. IX-a germ. nici nu se gândea la ofensiva între munți și Siret.

Intrebarea ce se pune este următoarea: Se pot despărți bătăliile dela Mărăști și dela Mărășești una de alta?

Din punctul de vedere al conducerii superioare, ele se pot despărți, dar din punctul de vedere operativ, în timp și spațiu, ele nu se pot despărți și nici nu trebuiesc despărțite una de alta; asemeni din punctul de vedere al înțelegerii lor, este mai bine a le despărți. De aceea, deși sunt convins că aceste două bătălii nu alcătuiesc, în timp și spațiu, decât una singură, eu le despart în două. Nu vreau să discut argumentele invocate de alții, cari pun anumite interese personale și anumite ambițiuni, mai presus de adevărul istoric, care este numai unul. Pentru a satisface acest adevăr istoric românesc, poate că acele două bătălii ar fi mai bine dacă s'ar numi: „Bătălia dela Oituz-Mărăști-Mărășești”, indicând astfel frontul adevărat pe care s'a dat această bătălie, cu începere dela 9 Iulie, la 21 August 1917. Sau și mai bine, dacă i s'ar da denumirea generică de: „Bătălia Moldovei”.

Dar și aci istoricul militar independent, deci neoficial, animat însă de un mare simțământ al adevărului istoric, va întâmpina o greutate și va fi pus într'o mare încurcătură, căci „Bătălia dela Oituz - Mărăști - Mărășești”, sau „Bătălia Moldovei”, nu a fost condusă în întregul ei de Marele Cartier General dela început și până la sfârșit. Bătălia s'a condus de Armatele II și I române (despărțite între ele de Arm. IV-a rusă) aproape independente, legate însă în mod permanent numai prin timp și spațiu, dar nu și printr'o conducere permanentă superioară, care nu s'a manifestat continuu, ci sporadic și succesiv, producând din când în când dificultăți, — desigur fără voință —, când într'o parte, când într'alta. Se știe că Brusilow ia ofensiva la 18 Iunie, cu direcția Lemberg. La 26 Iunie Rușii sunt opriți, la 6 Iulie sunt dați înapoi, iar la 11 Iulie, cu mare greutate, g-lul Corniloff a putut opri ofensiva germană, pe frontul Brody-Skalat-Boian-Câmpulung (Bucovina).

Dar la 9 Iulie dl. g-l Averescu ia, cu Armata II-a, ofensiva plină de succes, rupe la 11 Iulie frontul inamicului, împinge înapoi grupul Ruiz, îl distruge, îl desființează, ajungând în ziua de 14/VII în valea Putnei.

În acest răstimp, se întâmplase la 12/VII, pentru Arm. II-a română un lucru straniu. Marele Cartier General Român ordonă, cu Nr. 34 din 12/VII, încetarea ofensivei Arm. II-a. Acest lucru constituia, pentru Armata II-a ceva inexplicabil și o imposibilitate, pentru următoarele 3 motive:

1. Nu executa ordinul operativ Nr. 29, 31 și 32 al Marelui Cartier General, adică:

a) De-a imobiliza forțele inamicului;

b) De-a ajunge în Valea Putnei; și

c) De-a ținea legătura cu Arm. IX-a și IV-a rusă.

2. S'ar fi oprit pe o poziție foarte desavantajoasă, dominată de poziția pe care fusese împins inamicul. Era deci absolută

nevoie de-a ajunge pe o poziție care să ofere mai bune mijloace defensive.

3. Ofensiva plină de succes a Arm. II-a ridicase foarte mult moralul ofițerilor și trupeii. Dacă însă deabia după 2 zile de succes, s'ar fi oprit ofensiva, faptul ar fi devenit inexplicabil pentru trupă, i-ar fi scăzut moralul, i-ar fi adus în suflet neîncredere în comandamente, care după ce dă drumul ofensivei, luptă cu succes și sângerează, oprește apoi ofensiva.

Pentru aceste trei motive d. g-l Averescu a protestat imediat contra ordinului de oprire a ofensivei. De fapt el nici nu o oprește, face raport, cerând continuarea ofensivei, iar M. C. Gl. se vede nevoit a dispune continuarea ofensivei, față de argumentele d-lui g-l Averescu, dar numai „până la ocuparea liniei bune defensive”.

Faptul însă că d. g-l Averescu nu a oprit ofensiva la 12/VII, imediat ce-a primit ordinul M. C. Gl. ci a continuat-o până în ziua de 17/VII, a avut un considerabil și decisiv efect. Într'adevăr Arhiducele Iosef, comandantul frontului inamic, speriat de această ofensivă, cere:

1. Ajutoare urgente. Numai din cererea și trimiterea acestor ajutoare, egale cu 4 Div. infanterie și 2 Div. cavalerie, se poate ușor constata perturbarea pe care a pricinuit-o ofensiva d-lui g-l Averescu, la grupul Gerok și la comandamentele superioare.

2. Cere ca Arm. IX-a să atace pe dreapta Siretului, dela Focșani spre Panciu — Adjutul Nou — ceea ce s'a aprobat în ziua de 16/VII. Această dispoziție a avut ca rezultat că de unde Arm. I-a germ. pregătise ofensiva între Siret și Prut, contra Arm. VI-a rusă, ofensivă care ar fi reușit la sigur, acum, după cererea Arhiducelui Iosef și insistența M. C. Gl. Austro — Ungar, Arm. IX-a germ. trebuia să-și mute Diviziile la Nord de Focșani, dar această mutare cerea timp, iar rezultatul operativ, nu mai putea fi atât de sigur ca ofensiva dintre Siret și Prut.

Dacă însă d. g-l Averescu ar fi executat ordinul M. C. Gl. la 12/VII și ar fi oprit ofensiva, atunci nu ar mai fi împins înainte, nu ar fi distrus complet grupul Ruiz, nu se mai speria Arhiducele Iosef, nu se mai speria nici M. C. Gl. Austro — Ungar și deci nici M. C. Gl. german nu ar mai fi ordonat mutarea centrului de greutate al Arm. IX-a la Vest de Siret. În acest caz Arm. IX-a germ. ataca între Siret și Prut, înainta spre Tecuci-Bârlad și întreaga apărare a Moldovei ar fi fost întoarsă. Tenacitatea d-lui g-l Averescu de-a continua ofensiva dela 12/VII înainte, contrar ordinului primit, a avut deci un rezultat foarte bun, un rezultat pe care faptele l-au confirmat ulterior în modul cel mai evident posibil. Căci, Arm. IX-a presată de M. C. Gl. Austro — Ungar și de Arhiducele Iosef, părăsește ideea ofensivei dela Est de Siret dimpreună cu toate pre-

gătirile făcute aici și ia la 24. VII ofensiva la Mărășești. După un prim succes avut asupra Arm. IV-a rusă, își consumă mult forțele în fața Arm. I-a rom. Văzând că aici nu poate dobândi un rezultat decisiv, mută centrul de greutate mai spre Vest, atacă zadarnic și stânga Arm. II-a rom., dar nereușind nici aici, este în cele din urmă nevoită la 21.VIII a-și opri definitiv ofensiva.

Odată mai mult se poate vedea prin aceasta, importanța ofensivei dela Mărăști a d-lui general Averescu și urmările grele pentru inamic.

Bătăliile dela Mărăști și Mărășești, — închee d. g-l Dabija — rămân pentru poporul românec glorie, nepieritoare, cari vor arăta generațiilor viitoare, cum generația marelui război și-a făcut datoria, față de neamul său. Slavă veșnică se cuvine să se ridice Regelui Ferdinand al României, Comandantul frontului ruso — român, generalilor Cristescu C-tin, Grigorescu Eremia, comandantii Arm. I-a și g-lului Averescu Al. Comandantul Arm. II-a, precum și ofițerilor și soldaților care și-au vărsat sângele și au știut să moară eroic, pe Sfântul Altar al Patriei.

Reintors la București, înarmat cu vastul material care grație competenței și strădaniei d-lui g-l G. A. Dabija mi-a prilejuit întocmirea acestor câtorva pagini de istorie, meditam la sacrificiile și eroismul celor cari, cu piepturile, sângele și priceperea lor au permis ca astăzi, când comemorăm 20 de ani dela mobilizarea trupelor române, să putem reaminti admirabilele victorii ce-au dus la crearea României Mari și întregite. Deasupra criticilor ce se pot aduce unor greșeli tehnice și de tactică în marele război; dacă n'a fost întotdeauna indestulă chibzuință, ci pe alocuri pripeală și oarecare superficialitate, un singur adevăr trebuie totuși să ne înalte astăzi sufletele: Armata română a fost la înălțimea misiunii sale, tot astfel cum va fi și în viitor, când Patria va face apel la vitejia și românismul fiilor ei.

Majestatea Sa Regele Carol II, care domnește în clipe de grea cumpănă, când vijelia nebuniei războinice amenință să se declanșeze din nou, poate fi mândru de eroica plămădire ce caracterizează atât de minunat ostirea devotată Țării și Dinastiei.

Soldatul român nu cere decât arme, îmbrăcăminte și hrană, pentru a nu mai fi surprins de evenimente, așa cum din nefericire s'au petrecut lucrurile, acum două decade.

Căci, dacă-i vorba de vitejie, suflet și entuziasm, tot astfel precum a dat dovadă în trecut, el va ști să arate și în viitor că: „PE AICI NU SE TRECE”!

ION VIȚIANU

M. S. Regele și Principele Nicolae vizitează tabăra sub conducerea d-lui Colonel Sâmboteanu și Maior Sidorovici.

JAMBOREEA dela BRAȘOV

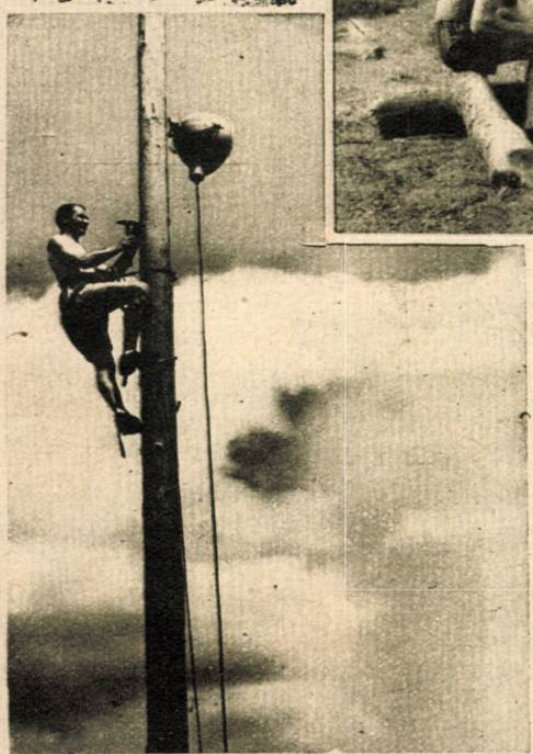
Duminică 9 August, în prezența Suveranului, a d-lor: Gheorghe Tătărescu, prim ministru, Nistor, ministrul Muncii și dr. Angheliescu, ministrul Instrucțiunii Publice, a avut loc inaugurarea celei de a patra jamboree națională.

De dimineață în tabăra dela Poiana.

Cercetași din jamboree își pregătesc corturile.

Un cercetaș instalează firele telefonice în tabără.

Cercetașe cehoslovace își pregătesc culcușul: ele umplu saltelele cu fân.

Albituri

durabile,
ușor
de spălat
și
netede
la călcat

LA VULTURUL DE MARE CU PESTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACI 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

SOIR DE PARIS

BOURJOIS

PARIS

EROUL

Ecel mai emoționant simbol, din puținele simboluri pe care, alături de milioanele de martiri, ni l-a lăsat ultimul război. După douăzeci de ani de la intrarea României în conflagrație, imaginea micului român — atât de asemănător prin abnegație, eroism tăcut și puterea de îndurare cu soldatul japonez — trebuie să ne fie cu deosebire dragă; iar cel care doarme, cu flacăra amintirii la căpătâi, pe colina Parcului Carol, de unde priveghează Capitala atâtor petreceri și zarve politice meschine, trebuie să ne fie un indemn la reculegere.

Poate că pentru niciun popor simbolul eroului necunoscut nu e mai expresiv ca pentru noi Români. Aci, în țara dela malurile Dunării și Mării Negre, toți luptătorii erau „necunoscuți”: bieți plugari, pe acea vreme supuși celui mai neomenos iobăgism, luptători cari mai țineau minte că nouă ani mai înainte, în 1907, părinții și frații, răsculați pentru o soartă mai bună, fuseseră împușcați sau numai bătuți de vătafii ciocoilor. Alături de țaranul în uniformă soldățească luptase învățătorul, alt erou necunoscut, care în vremuri de pace fusese silit a-și înăbuși adevăratele lui simțimente față de oligarhica orânduire socială, dar care știuse să facă deosebirea între o trecătoare nedreptate și interesele de totdeauna ale acestui neam.

Cult democratic prin excelență, semn al recunoașterii că marea jertfă de muncă și de eroism pe care se întemeiază o țară, în timp de pace cași în timp de război, este umilul cetățean, votul anonim, ochii fără identitate, cari supraveghează cu mitraliera hotarul amenințat, cultul eroului necunoscut, dacă n'ar fi fost o spontană izbucnire a tuturor neamurilor recunoscătoare, ar fi trebuit neapărat să ia naștere în România. Aci a fost — mai mult ca în oricare altă parte — patria eroului necunoscut, a eroului umilit, ofensat, nehrănit, neînarmat cum se cade, însuflețit numai de speranță și de iubirea lui de patrie.

La Paris, mormântul eroului necunoscut e sub Arcul de Triumf, în punctul cel mai nobil al orașului, la o încrucișare de bulevarde, la capătul faimoaselor Champs Elysées, pe unde toate automobilele trec spre Bois de Boulogne. Cucoanele elegante, oamenii de afaceri și de politică, academicianii și înalții funcționari administrativi

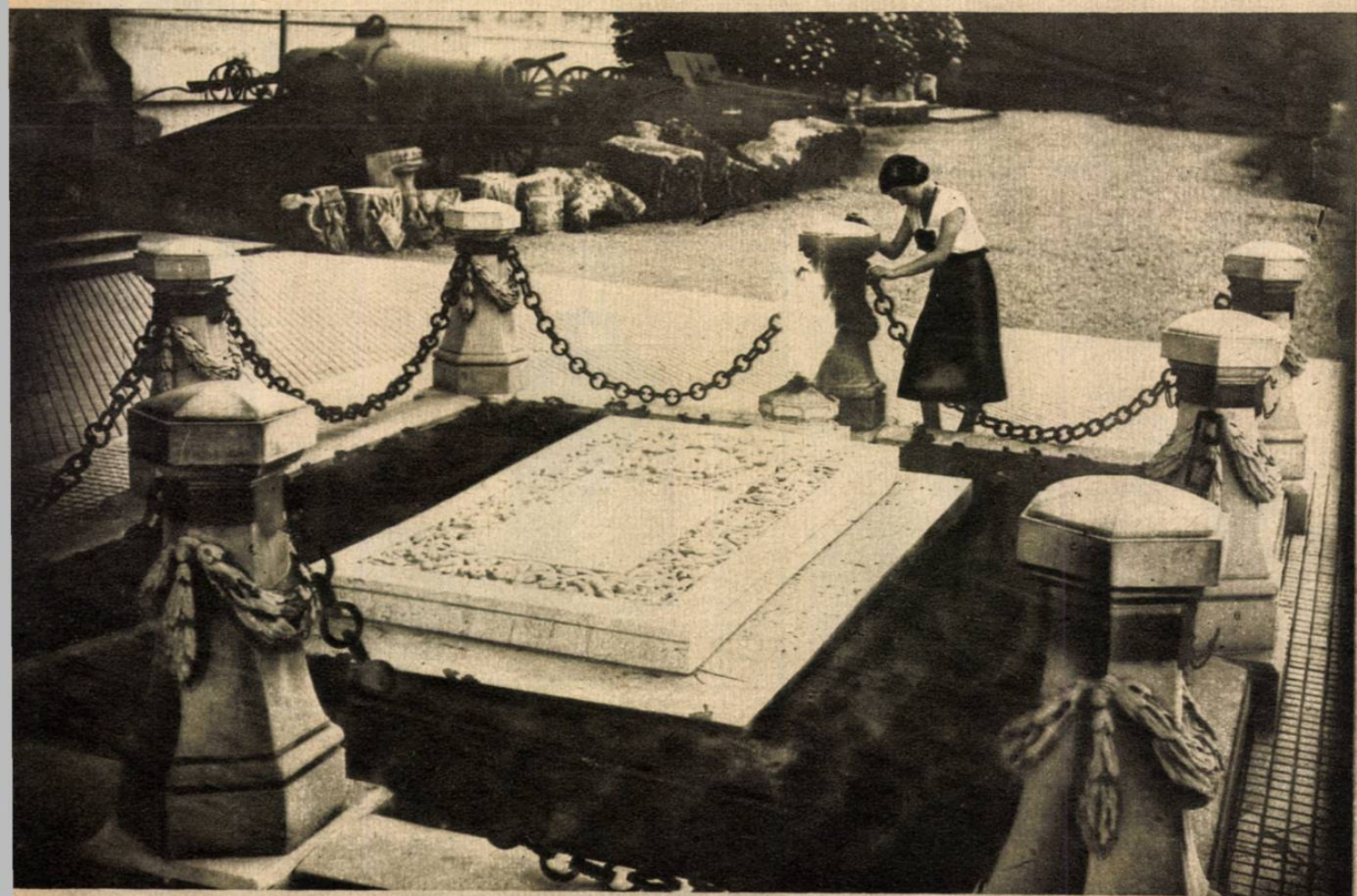
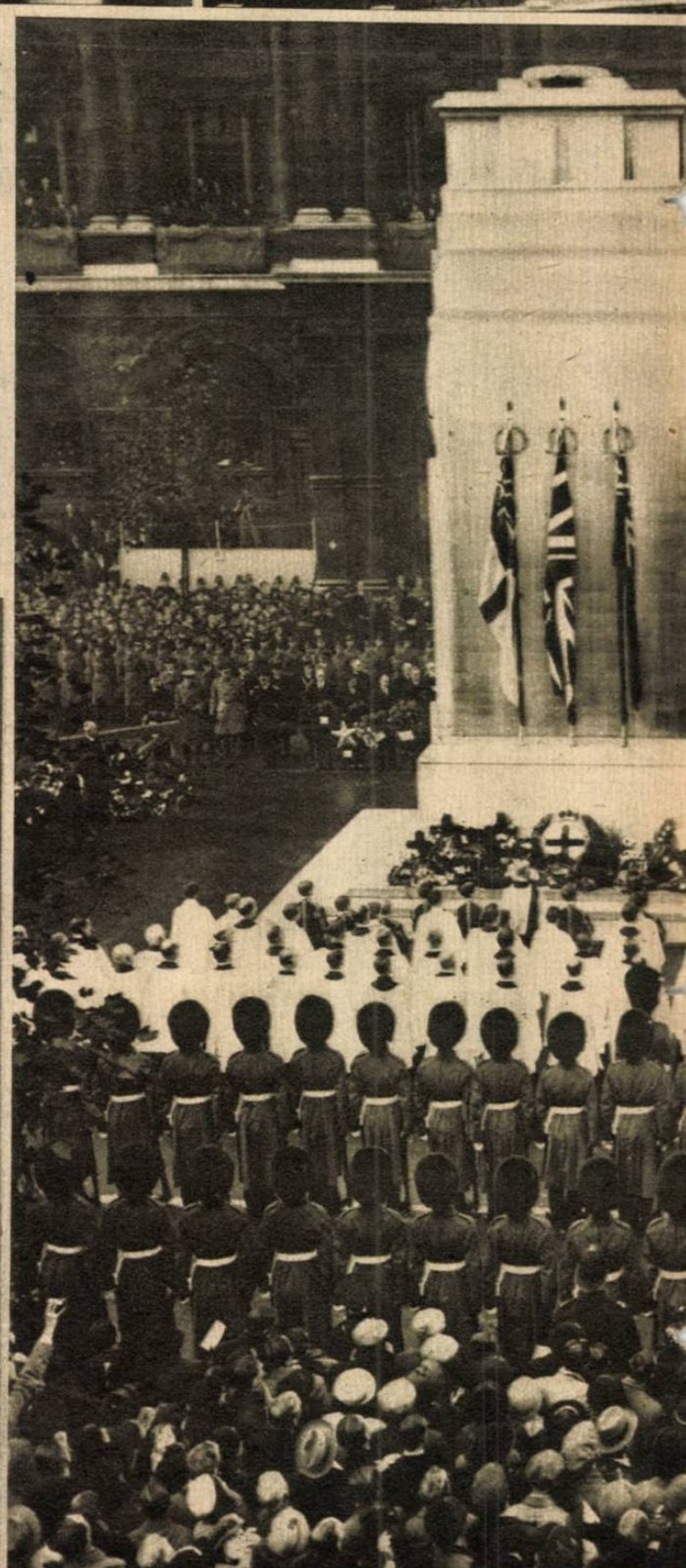
Monumentul Eroului Necunoscut din Cawnpore are o mărime neobicinuită și e făcut din marmoră albă și neagră.

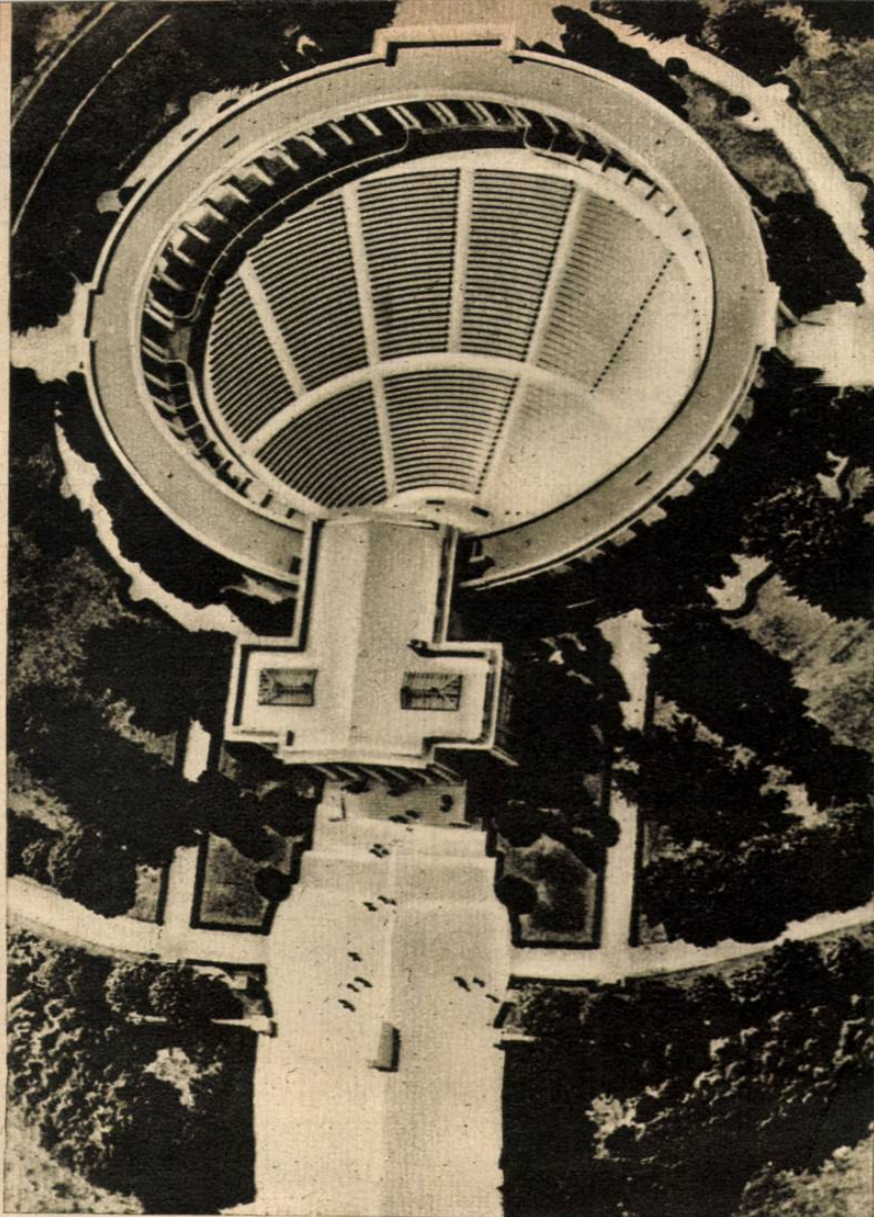
Cenotaful din Londra: este impresionant prin simplitatea lui. Se găsește în inima Londrei.

Prinos de recunoștință eroilor cărora li se datorește întregirea țării: mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol, București.

Mormântul Eroului Necunoscut de la Bruxelles se află la picioarele coloanei Congresului.

NECUNOSCUȚ

Știu că fără eroismul celui care odihnește sub înalta boltă de piatră, ei ar fi cu toții sclavii ofițerului prusac, care bombardase catedralele. La Londra, pietatea față de eroul necunoscut — care fusese multă vreme un voluntar — se exprimă cu o religiozitate mai aproape de caracterul anglo-saxon. Piatra care-l amintește — o simplă „stelă”, împrejmuțată de trepte — se află de asemenea în mijlocul Capitalei, iar toate vehiculele în trecere își încetinesc mersul din profund respect, în vreme ce șoferii și domnii din limuzine își scot șepcile și jobenele. Dar cultul eroului necunoscut, ivit odată cu renașterea popoarelor și recunoașterea dreptului divin al existenței lor, nu trebuie, nu poate să rămână o simplă formă istorică, o tradiție fără înrăurire. De vreme ce am recunoscut că soldații anonimi — cari nu sunt decât civilul modest, contribuabilul pe spinarea căruia se fac toate experiențele administrative — alcătuiesc marea forță a rezistenței naționale în ceasurile de cataclism, trebuie să ne punem întrebarea :

— Ce facem, în timp de pace, pentru acești viitori eroi necunoscuți ?...

Vedere din avion asupra monumentului Eroului Necunoscut din Arlington (Statele Unite).

O flacără arde continuu pe mormântul Eroului Necunoscut din Paris. Acest mormânt se găsește la Arcul de Triumf.

Și pentru noi, Români, îndeosebi, întrebarea are o semnificație de existență națională. Azi, douăzeci de ani după intrarea în marele război pentru întregirea neamului, nu mai avem nici o scuză, dac'am fi surzi și orbi.

Nu ne mai este îngăduit să intrăm în viitorul război — ale cărui zvonuri încep să se audă, odată cu zumzetul uriașelor avioane de bombardament și să se simtă în duhoarea iute a gazelor care scapă din unele uzine explodate — tot atât de nepregătiți, ca acum două decenii. Alături de tunuri și chesoane avem nevoie de un soldat conștient și legat de familie, de neamul, de țara lui, prin încredințarea că fusese liber și îl amenința sclavia. Muncitorul din uzină, devenit luptător pe front, trebuie să-și amintească, în tot timpul, că legile îl ocrotiseră, că avusese un salariu omenesc, odihna omenească, drept la carte și la viață bună, el și copiii lui. „Minoritarul” trebuie să-și amintească bine că nu fusese asuprit de nimeni, că legile fuseseră pentru el tot atât de drepte ca și pentru ceilalți cetățeni și că face parte, în fapt, din marea familie românească, primitoare, generoasă și umană. Iar țăranul, — mai ales țăranul — el trebuie să simtă bine că luptă pe front pentru libertatea satului lui, pentru belșugul ogorului, pe care-l muncise și ale cărui roade nu fuseseră jăcmănite nici de fisc, nici de cămătar, nici de boerii de la orașe, cu politica lor. Numai astfel vom avea într'adevăr, câți soldați, atâți eroi.

MOBILIZAREA

ACUM douăzeci de ani, într-o vară aproape tot atât de călduroasă cași cea de-acum, a umblat zvonul că România va ieși din neutralitatea pe care o adoptase față de marile puteri beligerante și va intra în război, alături de Aliați, împotriva Puterilor Centrale. Nu cu mult înainte rupsesse neutralitatea Italia — care, asemenea României avusese un tratat de alianță politică și militară cu Germania — și se alipise și ea politicei franco-anglo-ruse.

S'au adus multe învinuiri oamenilor politici români, cari au pregătit războiul și anume că au intrat în luptă prea târziu sau prea de vreme și mai cu seamă că 'n epoca neutralității au lăsat armata fără unelte absolut necesare unui război din acea vreme: artilerie grea, numeroasă, pentru susținerea frontului imens al Dunării și Carpaților, avioane de recunoaștere (cel puțin) dacă nu și avioane de luptă (pe cari le-am avut abia în Moleova).

În privința neutralității trebuie să aducem memoriei lui Ionel Brătianu supremele noastre elogi. El cunoștea situația militară a României — cea strategică și cea tehnică — precum și forțele combatanților. Întâiul lui mare succes a fost acel Consiliu de Coroană, din Iulie 1914, când a izbutit să impună politica neutralității, deși aveam un tratat de alianță categoric cu Austro-Ungaria și deși Regele Carol nu era omul care să treacă atât de ușor peste semnătura unui tratat. Ionel Brătianu s'a agățat atunci de o formalitate — care arăta în același timp categoria prestigiului de care ne bucuram — și anume că România nu putea fi obligată să intre într'un război pe care Aliatul (cu A mare) îl deslănțuise, mai înainte de-a fi luat și avizul aliatului (cu a mic) dela Dunăre... Războiul a ținut patru ani. Vreme de doi ani, adică jumătate din răstimp, Ionel Brătianu a ținut piept unor oameni politici de valoare a lui Take Ionescu și Nicu Filipescu, cari cereau imediată noastră intrare în război și de partea cărora se afla „instinctul național” (cum se spunea atunci), marea majoritate a conștiințelor românești. Nu doi ani, ci trei ani jumătate soarta marelui război fusese nehotărâtă,

ceea ce se poate vedea limpede azi, din chiar memoriile lui Lloyd George, fostul prim-ministru al Angliei. Ionel Brătianu avusese tăria de caracter să nu arunce România în prăpastia de foc decât în **ultimul moment** — adică momentul de la care Aliații nu ne mai garantau recunoașterea drepturilor în ținuturile austro-ungare, locuite de Români. Și când cu trei luni înainte de intrarea noastră în război, Ionel Brătianu a semnat, în taină, pactul care ne lega soarta de soarta Aliaților, știa el oare că din punctul de vedere al intereselor românești semnase totuși **prea de vreme**?... Nu cunoaștem încă hârțile fostului prim-ministru, care-a pecetluit actul de făurire al României Mari, manuscrisele, scrisorile sau însemnările personale, ca să putem răspunde la această întrebare. A semnat atunci cu mâna forțată de un ultimatum, provocat mai cu seamă de Rușii înfrânți la Nord, acest lucru îl știm — și n'avem dreptul să ne îndoim de loc de luciditatea lui. A semnat **cu speranță**, nu mai încapă îndoială, și de-asupra a optate de mii de cadavre și a atâtor miliarde irosite, în teritoriul ocupat — pagube pe care le-ar fi

dorit mai mici — speranța lui s'a realizat. Politica lui Ionel Brătianu a fost, în tot timpul neutralității, de-o perfecțiune care-l pune în rândul celor mai isteți bărbați de stat, din vremea lui. A întreținut cordiale relații cu popoarele cari îi făgăduiau realizarea unității naționale, dar a îngăduit în același timp — spre a salva aparențele și a acumula rezerve de aur, pentru ceasul hotărâtor — să se exporteze în Germania și Austro-Ungaria, fostele aliante, petrol, vite și mari cantități de grâu.

În noaptea de **2/15 August 1916** clopotele din Capitală și din celelalte localități ale țării — din capitalele de județ cari din cel mai umil cătun de plugari — au sunat, la ora douăsprezece, semnalul marelui lupte. Trupele depe frontieră — numite „trupe de acoperire” — trecură în teritoriile austro-ungare, locuite de Români, pentru a pune capăt unei amarnice sclavii, ce ținuse un mileniu. În țară, trupele teritoriale se adunau la locurile de concentrare. La miezul nopții, viitorii luptători își luau rămas bun de la soții, de la părinți, de la logodnice, toți cu inima plină de o emoție încă necunoscută, teama de ceva ne mai trăit, sentimentul eroic al unei lupte pentru ceva care depășia viața și conștiința individuală. În orașele mari, pe străzile principale, se formau cortegii entuziaste, oratori populari, rămași de-apururi necunoscuți, țineau la răscruți cuvântări de îmbărbătare, prin localuri lăutarii schimbaseră cântecele de chef, în imnuri patriotice. Neamul românesc întreg, de la boier la ultimul clăcaș, de la „vlădică la opincă” era zguduit întreg, de același fior, în realitatea vie, organică, palpabilă a unui singur trup, cu un singur suflet. Această umanitate dinaintea marelui primejdii și a zguduitoarei, miraculoasei speranțe, nivese brusc profunde deosebiri dintre interesele de clasă — și e de-ajuns să ne amintim de antinomia dintre boeri și țărani, dintre funcționarii diferitelor partide, dintre muncitori și reprezentanții finanței — ca și cum acele prăpăstii nu existaseră niciodată.

Ce-a urmat, se știe. După groaznică sângereare, care-a preschimbat armata luptătoare în nația luptătoare — după Tur-

M. S. Regele Ferdinand, M. S. Regele Carol II (pe vremea aceea prinț moștenitor), Generalul Berthelot, Albert Thomas și Ionel Brătianu, la o revistă a trupelor pe front.

tucaia, după invazia dușmana de la Jiu, după retragerea în „Triunghiul Morții” din Moldova — au venit zilele de biruință și visul realizat.

Sunt douăzeci de ani de-atunci. Vreme îndestulătoare spre a ne da seama de adevăratul caracter al luptei noastre din acea vreme. Este evident, pentru orice minte de bună-credință, că spre deosebire de marea majoritate a popoarelor luptătoare, poporul românesc n'a intrat în război cu scopuri imperialiste. Românul a moștenit înțelepciunea supremă a istoriei, după un

mileniu de suferințe, sub bici dușman că popoarele asupritoare n'au viitor.

Noi n'am intrat în război ca să cucerim noi debușeuri comerciale, ca să extorcăm nepriceperea sau nepregătirea altor nații și nici să ne întindem moșiile, nemulțumiți cu cele de-acasă.

ci ca să eliberăm frați români; cărora li se tăgăduia dreptul la viață și ai căror apărători erau trași pe roată, arși pe rug, sau urcați în spânzurați.

Azi, ca și atunci, politica poporului român e aceeași: Noi cerem dreptul la viață, între hotarele noastre firești, cerem să fie respectate, precum și noi respectăm hotarele firești ale celorlalte popoare.

F. A.

Sezonul conservelor se apropie!

Cel mai potrivit preparat, atât de necesar gospodinei pentru conservarea și menținerea în stare proaspătă a fructelor și a sucurilor de fructe e:

Acidul salicilic „Bayer”

De vânzare în toate magazinele de specialitate (farmacii, drogherii, băcăni).

Numele „Bayer” și crucea Bayer garantează calitatea excepțională.

FĂRĂ NICI O DIETĂ!

„Perlaxol”

fără a vă dăuna sănătatea.

Perlaxol este singurul preparat biologic cu **Hormoni și Vegetale**. Infrumusețează și tenul dându-i aspect tineresc.

La farmacii și drogherii
Lei 75 cutia

In cazul când nu găsiți preparatul în localitatea dv., adresați o carte poștală la: Căsuța Poștală 34, București și vi-l vom trimite ramburs, fără nici o cheltuială în plus.

TENUL MAT
constitue
farmecul femeii

Nuanța mată este una din marile calități pe cari trebuie să le îndeplinească o pudră bună. Ea trebuie să se întindă uniform pe față, fără să formeze grăunțe vizibile cari dau obrazului un aspect de mască. Pudrele opace și dense vulgarizează chiar pe femeia cea mai frumoasă.

Pudra En Vogue preparată cu o deosebită îngrijire, e de o fineță și aderentă inegalată, ceia ce o face să fie atât de apreciată de femeia cochetă.

POUDRE EN VOGUE
PARFUMERIE VENDOME

Cum se așeza o „Moxă”, un fel de ventuze cu foc.

acestea, pentru fiecare regiment existau — pe hârtie — câțiva medici și vrăjitori dar, de cele mai multe ori, în realitate nici nu li se găsea urma, astfel că îngrijirea bolnavilor rămâne pe seama femeilor, cari însoțeau totdeauna oastea, sau a samaritenilor, cari se mărgineau la puținele noțiuni elementare, căpătate din slaba lor experiență. Rănile se spălau cu apa care se nimeria, iar fracturile se îndreptau cu unelte primitive de tortură.

Când s'a inventat praful de pușcă și armele de foc, chirurgii de campanie s'au văzut în fața unor probleme noi, fără să știe cum aveau să le rezolve.

Cea dintâi carte, care a tratat această chestiune, a fost „Manualul de campanie pentru tămăduirea rănilor”, întocmit de Hans Gersdorff, medic din Strasburg, în anul 1517. Acolo, el ne dă informații prețioase asupra mentalității și a sistemelor. Rănile provenite de la armele de foc erau socotite ca otrăvitoare, în general, și se ardeau cu ferul roșu. Primul care a folosit mijloace mai logice a fost Bartolomeo Maggi (1477—1552), bolonez, cel mai vestit chirurg al epocii sale, care arăta cum trebuie extras proiectilul și aplicat bandajul îmbibat în uleiuri aromatice. Când apoi survenia cangrena, el obișnuia să amputeze mădularul bolnav.

Aceste prime sisteme de tămăduire, mai înțelepte și omenoase, au stârnit admirația medicului german, care laudă fără precupețire arta chirurgicală a bolonezului.

Un fel de decalog, intercalat ca supliment al cărții, completează documentarea epocii. Ultimul precept se referă la amputare și zice:

„Folosește multă, cât mai multă îndemânare în tăierea brațului, sau a piciorului. Dacă reușești ca „operația să n'aibă urmări, cum e de pildă umflarea și învinețirea, felițată-l pe pacient; dacă însă „vezi formându-se pete, cheamă preotul și pune-l să-i dea ultima împărtășanie”.

TERAPEUTICA DIN VREMURILE TRECUTE

Când ducele Albrecht, împăratul de mai târziu, s'a socotit odată otrăvit, medicii l-au atârnat cu capul în jos și i-au scos un ochi, pentru ca „otrava să se scurgă”. Ducele Leopold de Austria când și-a rupt piciorul odată în'o luptă de cavaleri, și-a așezat fluierul piciorului pe muchea unei securi și a pus servitorul să-l lovească peste picior de trei ori cu ciocanul așa încât să se desfacă de tot membrul rupt. Sângele a fost oprit apoi cu ulei fierbinte. Tratamente barbare — am spune

Iată modul barbar în care „se curățau dinții” cailor (gravură de Riedinger pe la 1700).

tratamente — BARBARE —

A STAZI, când chirurgia și terapeutica de război au dat roadele cele mai strălucite, socotim interesant să înfățișăm cititorilor noștri — extrase din vechile cronici ale arhivelor austriace și din prima carte de medicină de campanie, scrisă în limba germană — metodele înspăimântătoare ale veacului al XVI-lea.

Despre o reală, sistematică și regulată îngrijire a răniților nici nu se pomenia. Cine se simțea în măsură să umble, chiar rănit, se țara de bine de rău printre ceilalți luptători care nu se mai putea ținea pe picioare, era lăsat în voia soartei, într'un oraș, mahala, sat și nimeni nu se mai sinchisia de el. Cu toate

Desinfecția unei răni cu ferul roșu. Deasupra, instrumentele „chirurgicale” întrebuințate.

azi — pe atunci însă ele erau socotite ca aparținând științei medicale și erau aplicate de către medicii personali ai regilor și împăraților.

Nici nu ne putem da seama astăzi, când știința medicală e la un nivel atât de ridicat, cât de depărtate erau practicile medicinei din evul mediu și de la începutul timpurilor moderne de adevărata știință și cât trebuiau să sufere de pe urma acestor practici bieții pacienți, fie că erau oameni sau animale.

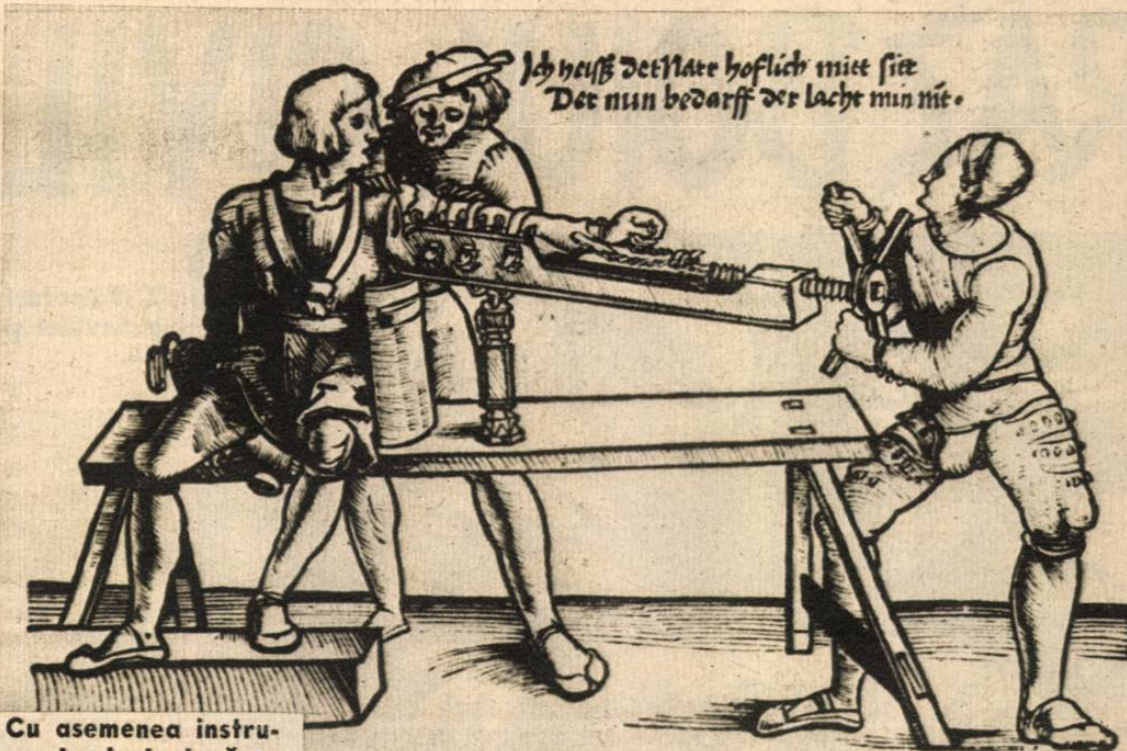
Într-o carte, apărută în Germania la 1742 și intitulată „Lexicon pentru curiozități, călărie, vânătoare, duel, dans” se găsesc între altele următoarele prescripții; la „năruirea calului” care se produce de obicei când „constelația câinelui se găsește la maximum de putere”, caii stau la început mereu adânciți în gânduri, nechează răgușit, își dau ochii peste cap și pleacă adânc capul în pământ, așa încât nu-l poți ridica nici cu cele mai tari prăjini. Pentru aceasta, trebuie să tăiați pielea în mijlocul frunții și să-i băgați înăuntru o căpățână de usturoiu și o rădăcină de leuștean și să-l lăsați acolo, o lună”. Puțin mai departe ni se dă lămurirea; „dacă armăsarul a suportat cinci ceasuri acest tratament, atunci nu mai e niciun pericol”.

Pentru turburări de nutriție la cai nu există mijloc mai bun decât de a turna spirt tare pe șale, să-l aprinzi și să-l lași să ardă până când se stinge singur. Dacă un cal a mâncat sau a băut prea repede și din pricina aceasta e bolnav, i se face un fum cu gunoiu de găină și pelin în nări, cam un ceas.

Bineînțeles, că în general asemenea tratamente barbare se aplicau animalelor, pentru că ele nu se puteau plânge. Pentru oameni, dacă nu credeau orbește în arta medicilor, așa încât să suporte toate trăsnelile acelor, existau metode mai blânde, chiar dacă nu erau totdeauna prea apăsătoare. Impotriva podagrei bunăoară, în „cartea de me-

dicamente" se recomanda: „ia grăsime de iepure și unge-te la cald". Sau, „bagă într'un pahar râme, leagă-l cu o piele, pune-l 11 zile într'un mușuroiu de furnici, în felul acesta ele se prefac într'un ulei. Ungeți cu el pânțele". Impotriva sângerării din nas erau deasemenea mijloace încercate: dacă bagi în nas ceapă cu oțet, atunci încetează imediat. Sau atârână un rubin la gât sau ține-l în mână până când se încălzește. Dealtminteri, smaragdul era un talisman care se întrebuința adesea în multe cazuri în terapeutică.

Este foarte curios pentru noi că în 1696 a putut apărea și a putut fi extrem de răspândită o carte cu numele de „Gunoii tămăduitori", de Cristian Paullini, care în mod foarte serios recomanda pentru cele mai felurite boale excrementele a tot felul de animale. Pe baza acestei cărți s'au dezvoltat de fapt pretutindeni așa numitele „farmacii de gunoii" ale lui Paullini. Până și în Anglia această metodă a fost răspândită. Comic ne apare metoda de însănătoșire a vâjăitului în ureche, pe care o recomandă un lexicon de leacuri englez. Conform acestei metode se așează urechea bolnavă pe o turtă, anume pregătită, care va atrage „viermele" urechii. (Acest vierme al urechii nu era ceva neobiceiuit, întrucât foarte multe boale se presupuneau că ar fi cauzate de viermi). În cealaltă ureche însă se pica o zeamă amară pentru ca în felul acesta ființa vicleană, vinovtaă de vâjăitul din ureche să fie gonit. Bineînțeles că zeama trebuia să treacă dintr'o ureche până'n cealaltă. Toate aceste metode sunt desigur cât se poate de nevinovate față de amputările cu secura și cu ferăstrăul de tăiat lemne, față de arderea rănilor cu ferul înroșit în foc și oprirea sângelui cu ulei fierbinte, care se aplica și la 1528, pretutindeni. Slavă Domnului, că toate aceste metode barbare, împreună cu lăsarea de sânge, clistirele, capetele de broască, au dispărut.

Cu asemenea instrumente de tortură se maltratau fracturile oaselor la pacienți. (dintr'o carte tipărită la Strassburg în 1528).

În mod regulat se deschideau vinele, în terapeutică veacurilor trecute.

Cum se amputa un picior în trecut. Rana se trata apoi cu ulei fierbinte sau cu fierul roșu. Bineînțeles că nu existau anestezice.

D-na Tantzi Cutava Barozzi într'o scenă din comedia „Pile ou face" la Embassy Théâtre din Londra, unde a obținut un mare succes personal

Lumea se ferea de ea ca de ciumă!

D-na Desjardins ne trimite mișcătoarea istorisire a salvării sale: „Având pe față niște bubulițe în urma unei febre contagioase,

Mre B. DESJARDINS Mousseaux (S.-et-O.)

eram pentru toți un obiect de repulsie! Nimic nu putea să mă scape! Una din rudele mele mi-a vorbit de Pomada Cadum pe care a întrebuințat-o cu succes la copilul său. Deși am 58 ani, Pomada Cadum a făcut și de data aceasta minuni! Bubulițele au dispărut completamente!"

Un scurt tratament cu Pomada Cadum vă va scăpa de iritații, de afecțiunile cele mai rebele ale pielii: coșuri, acnee, pecingine, herpes, urticaria.

Căutați să vi-o procurați și citiți cu atenție nota explicativă. La farmaci și drogerii.

Deveniți zilnic mai frumoasă

dacă vă îngrijiți pielea rațional! Scherk Cold Cream, de noapte, compusă din ceară curată și uleiuri fine, nutrește țesutul, îndepărtează ridurile și dă obrazului o înfățișare sănătoasă și înfloritoare. Iar crema de zi Trisena, uscată, aplicată înainte de a vă pudra, menține tot timpul fața mată, fragedă și superb parfumată.

Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 90 și 120 — în tuburi à Lei 45 și 65. Cereți o mostră de Coldcream contra Lei 12 timbre la »Parfex« Cal. Moșilor 78 București.

RĂZBOIUL CIVIL DIN SPANIA

1. Ministrul de războiu spaniol, Castello (în față, fără pălărie) se sfătuiește cu generalul Riquelme asupra acțiunii pe care s'o întreprindă trupele guvernamentale în lupta pe care o dau în munții din nordul Madridului.

4. După mai multe victorii ale trupelor guvernamentale, luptele din jurul Madridului par a se fi transformat în hărțueli de uzură. În fotografia noastră se văd milițieni guvernamentali trăgând împotriva rebelilor prin stradele din Toledo.

5. O coloană de soldați guvernamentali îndreptându-se spre Alcazar de Toledo, unde se găsește infanteria rebelă.

2. Voluntari guvernamentali s'au baricadat într-o localitate suburbană a Sevillei și de acolo se opun înaintării rebelilor.

3. LUPTE DE GUERILLA IN MUNȚI

Mulți voluntari prin sate iau armele împotriva rebelilor militari pe înălțimile Sierei Guadarrama, în apropiere de Madrid. Unul din luptători — după cum se vede în fotografia noastră — deși rănit la cap, a rămas în linia de bătaie.

AZI ȘI ALTĂ DATĂ

PE căldurile mari, pofta de mâncare scade. Poate și nevoia de-a bea mereu băuturi răcoritoare, împiedică recreațiunea gastrică. Compunerea unui meniu logic este o chestiune de ordin general, dar și o afacere de individualizare, pentru că multe sunt felurile de pregătire, care se pot introduce, pentru a schimba regimul și a-l adapta circumstanțelor. Aceste variațiuni se pot aplica vara, după dispoziția organică a fiecăruia. Piața e plină cu toate bunătățile și darurile verii. Și cu toate astea e timpul cel mai greu pentru a brodi o alimentare logică. Bogățiile noastre, să numim astfel forțele noastre individuale, puterea fiecărui ins, adică munca pe care o putem realiza ca fizic, ca moral și intelectual. Valoarea acestei munci ține, înainte de toate de starea organismului care o produce. Forțele fizice, intelectuale și morale, depind de starea sanitară a corpului nostru. Dar, — starea această nu depinde numai de alimentația pe care o absoarbe, de aerul pe care îl respiră și de haina care-l acoperă, — ci de norma după care se îndrumă în viață. Corpul omenesc este un instrument; cu cât e mai bine întreținut cu atât se simte mai bine. Căutând să echilibrăm organismul nostru, ajungem la concluzia că vara ar fi un prilej de o refacere integrală. — Vara se poate ușor slăbi, obezitatea se înlătură, cu regimul alimentar de fructe și legume. Căci ce este această obezitate?

E starea corpului, când proporția de grăsime a diferitelor organe se găsește în exces mare, față de media obișnuită. Adevărat că sunt mai multe feluri de obezități, după cauzele care le-au determinat. Dar, aproape toate vin dintr'un viciu de nutriție, ne spune medicina. Se cunoaște compoziția cărnii și a diferitelor alimente. În aceste împrejurări, este ușor să constituim un regim alimentar, care să reprezinte un număr de calorii inferior numă-

descoperirea vitaminelor în alimentare.

De unde înainte totul trebuia fiert, azi se prescrie o anumite cantitate de fructe și legume crude! Vitaminele nu sunt corpuri chimice, ci o materie vie „energii imponderabile”. Un aliment prea fiert nu conține vitamine. Acel ce le-a dibuit a zis: „Il faut du vivant, pour nourrir la vie”. Un regim alimentar nu poate fi considerat ca sintetic și natural, dacă nu conține zilnic, o mică parte de crudități.

Astea sunt ideile de azi. Altă dată se mânca vârtos, regimul nu era cunoscut. Stomacul avea pereți solizi.

Istoria gastronomiei este plină cu exemple de mari mâncători. Mareșalul de Villars avea un funcționar, de care se dusese vestea cât putea să mănânce. Mareșalul îl întrebă odată cam câte jigouri poate mânca?

— Stăpâne, nu prea multe, să punem 7—8!

— Dar găini?

— Oh, găini.... o duzină.

— Și porumbei, bunăoară?

— Porumbei stăpâne, cât e și pofta în ziua aia, să punem 40 sau 50 de bucăți!

— Atunci ciocârlii?

— Ciocârlii?... C red, că într'una!

Istoria nu spune dacă funcționarul era sau nu marsiliez. În orice caz, nimeni nu am fi doriți de astfel de oaspeți. Pentru că în zilele noastre istoria anecdotică a gastronomiei ar putea să fie împănată mai mult cu istorioare de felul acesta: La o masă de vre-o zece oaspeți

se aduse o singură rățișoară pe varză. — Un invitat mai șugubeț se aplecă peste farfurie și-și puse urechea spre friptură, ca și cum ar fi ascultat ceva.

— Ce faci? îl întrebă stăpâna casei.

— Ascult!

— Ce ascuți omule, doar n'o vorbi rața friptă!

— Ba vorbește!

— Și ce spune?!

— Uite se vaită sărăcuța, spune: „Vai ce mică sunt pentru atâta lume!”

Românii aveau la toate mesele lor, un parazit. Este știut că titlul de parazit era odată foarte onorabil, era aproape luat drept filosof. Românii numia parazitii epulones. Ei erau prepuși ca să primească ofrandele celor dintâi fructe, în templele zeilor. Erau datori să împartă poporului o parte și să oprească alta pentru prânzurile consacrate divinităților. Aproape toți zeii aveau paraziții lor, cari, spun istoricii, făceau unele sacrificii și cu femeile cari fuseseră numai odată măritate. Acești oameni, cari mâncau la masa zeilor, cari erau conmesenii lui Jupiter, lui Bacchus, lui Apollo, se bucurau la început de o mare considerație în popor. Veni însă o vreme, când văzu că pofta lor de mâncare era peste măsură de mare! Că mâncau întotdeauna partea divinilor lor oaspeți. Ei sfârșiră prin a se deochia și începură să frecventeze și casele mari ale bogaților, unde din nenorocire se purtă la fel ca în temple, adică în timp ce laudau pe stăpânul casei, la fel cum laudau pe Jupiter sau Hercule,

mâncau tot ce le cădea în mână neținând seama de restul familiei. Numele de parazit începu să ia alt sens adică lingușitor, fățarnic care pentru a putea mânca o bucată mai bună făcea orice înjosire. Românii însă, primindu-i la masa lor, își păstrau dreptul să-și bată joc de ei, să-și bată la nevoie, obicei care din feri-

cire nu s'a transmis până în zilele noastre, pentru că un parazit modern este un amic de zile bune. Oamenii cari mănâncă la iuteală o avere, au nevoie de un parazit — doi, întotdeauna dispuși să întovărășească pe cheflui. Cei dântâi plătesc vinul, masa, lăutarii, paraziții aduc sarea duhului lor, dacă au.

Lola Ionescu—Maritza

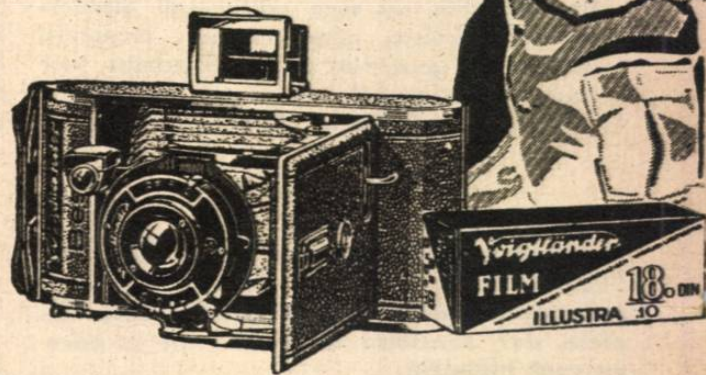
Ceeace caracterizează noul aparat

Voigtlander „BESSA”

este declanșatorul pe capac. Nu mai este vorba de declanșatorul de sârmă, ci de un adevărat trăgaci, ca la armă.

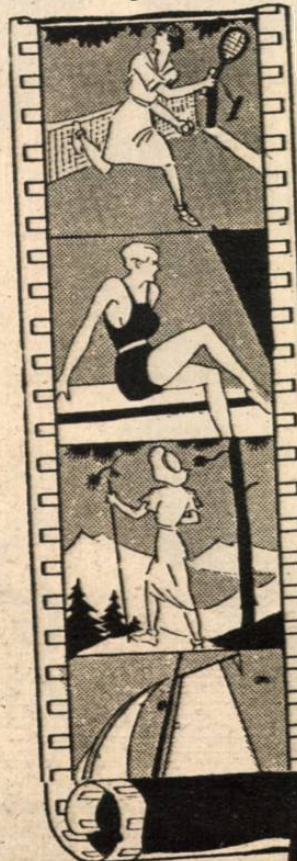
De aceea, aparatul „Bessa” poate fi ținut, liniștit și sigur, cu ambele mâini și puteți fotografia, nu numai în 1/25 dintr'o secundă dar și într'un interval de 1/10 și 1/5 dintr'o secundă, fără a risca să obțineți imaginea mișcată.

Adresați-vă magazinelor de aparate fotografice, unde vi se arată acest nou Voigtlander „Bessa” 6/9 făcându-vă, fără nici o obligație din partea Dv., demonstrații cu acest aparat.

Voigtlander

Vacanta de Vară

Splendidele minuni ale naturii! Reșăgile fermecătoare, pădurea, marea muntele, ne umplu de bucurie vibrantă! Ne întorcem la lucru refăcuți, odihniți, gata pentru o nouă perioadă de activitate folositoare. Da, dar satisfacțiile acestea nu le puteți avea dacă în timpul vacanței, din cauza schimbării de climă și a curei balneare, veți căpăta vreo gripă, răceală, la care sunteți atât de ușor predispuși. Chiar și Dv. doamnă, veți suferi din cauza turburărilor ce pot interveni în menstruație.

Pentru a preveni și combate, aceste neplăceri, faceți exact ce face toată lumea: nu plecați în vilegiatură fără o cutie de TOGAL, medicamentul preventiv și curativ al răcelilor, al gripelor, durerilor reumatice și al durerilor menstruale. Efectul Togalului este rapid, sigur și radical. Nu uitați: TOGAL înainte de plecare.

Togal

Tabletele TOGAL se găsesc la toate farmaciile și drogheriile din țară.

rului trebuincios. Ar fi atunci, în balanță, un deficit de calorii, pe care organismul ar trebui să-l ia din el însuși.

Spre a înlătura, neplăcuta senzație de foame, se ia ca bază alimentația cu fructe și legume, în cantitate mai mare. Până mai acum câțiva ani, cruditățile erau înlăturate, valoarea alimentelor era în raport cu compoziția lor chimică și puterea lor calorică. Aceste idei s'au modificat după

BLONDELE ȘI BRUNELE SUNT DOUĂ RASE DIFERITE

MULȚI își închipuiesc că diferența între o blondă și o brunetă nu e mai mare decât aceea care există între două automobile, de aceeași fabricație și formă, dar vopsite fiecare într'altă culoare. Savanții arată însă acum că această părere este cu totul greșită. Bruneta, rămâne brunetă oricât și-ar decolora părul, iar o blondă rămâne ceea ce este, în ciuda tuturor vopselelor pe care le-ar întrebuința. Aceste două genuri de femei diferă prin sânge, mușchi, nervi și chiar prin mentalitate. Culoarea părului nu este decât un semn exterior al condițiilor de sub piele. Și, probabil, că roșcatele reprezintă un al treilea grup tot atât de distinct, ca și o rasă omenească.

Or fi preferând domniile blondele, dar Mama Natură e departe de-a le privilegia. Femeile cu părul auriu sau roșcat, sunt mai expuse pistruiilor, coșurilor și furunculozelor, decât brunetele. Ele „răcesc” mai ușor și mai des, decât brunetele. În schimb, copiii bruni sunt mai greu atinși de poliomielită, iar brunetele par să aibe o sensibilitate specială pentru reumatism.

Într'un conflict pasional, blonda se repede să-și ucidă iubitul, pe când bruneta preferă să-și ridice viața. Cel puțin, așa spun criminologii. Blondele sunt reci, calculate, nesentimentale; brunetele, irascibile, dar generoase și înclină adesea spre melancolie, iar roșcatele, au firi aprinse și violente. O blondă are în mijlociu 150.000 fire de păr pe

**SAVANȚII CONSTATĂ CĂ ELE SE DEOSIBESC
NU NUMAI ÎN PRIVINȚA PIELEI, A PĂRULUI,
ȘI A MUȘCHILOR, CI CA ȘI MENTALITATE.**

cap, bruneta, între 80.000 și 130.000, pe când o adevărat roșcată, rareori posedă mai mult de 50.000 de fire. Aceasta nu înseamnă c'ar fi lipsită de păr. Podoaba sa capilară pare tot atât de bogată ca și a celorlalte două tipuri de femei. Numărul redus al firelor de păr se datorează faptului că acestea sunt mai groase și mai aspre. Pentru 150.000 de fire roșii ar fi nevoie de un cap de șase ori mai mare, de cât cel normal.

Pielea unei blonde nu este absolut albă. Ea cuprinde considerabile proporții de roșu, galben, verde, violet și albastru. Galbenul se prezintă însă în cea mai mică măsură, dominând verdele sau albastrul verzui. O blondă poate, literalmente, să se înverzească de invidie, pentru că sub acțiunea unei emoții, sau a unui acces de greață, sângele îi dispare din obraji și atunci, apare sub piele verdele.

Psichologii studiază de multă vreme diferențele pe care blondele și brunetele tipice, le prezintă, sub raportul mentalității, dar în privința deosebirilor fizice, cum ar fi compoziția sângelui, sensibilitatea față de anumite boale și altele, cercetările sunt deabia la început. Dat fiind însă că, cu

fiecare zi, se face o nouă descoperire, e de presupus că medicii vor poseda curând prețioase indicii asupra cauzelor diferitelor boale și asupra primejdiilor care-i pândesc pe pacienți, după cum se situează în gruparea brună, sau blondă.

Un medic din New Jersey, al cărui nume ne scapă, a scris experților dela American Medical Association, comunicându-le că în cursul îndelungatei sale practici a observat anumite raporturi între culoarea tenului și diferite boale. Persoane roșcate, sau de un blond deschis, au venit în cabinetul său, cu mult mai multe cazuri de infecție a epidermei, decât cele brune. O altă serie de boale, ce par mai frecvente la blonde decât la brune, sunt acelea ale căilor respiratorii. Și în sfârșit, o a treia afecțiune, ce se întâlnește mai des la blonde decât la brune, este aceea în care globulele roșii ale sângelui se împușinează, determinând anemia sub diferite forme.

Răspunzând chestiunilor ce li s'au adresat în acest sens, experții asociației medicale au confirmat că într'adevăr blondele au deobiceiul pielea mai subțire și mai uscată decât brunetele, sau persoanele cu tenul mixt, ceea ce explică faptul, deasemenea admis, că infecțiile epidermei sunt o boală caracteristică persoanelor din primul grup. În ce privește însă boalele căilor respiratorii și anemia, prezentate ca mai frecvente la blonde, asociația se declară sceptică. Totuși,

Heather Angel un tip pur de brunetă cu 100.000 de fire de păr în cap și în mod practic, absolut imună la orice infecție de piele, dar sensibilă la alte boale la care nu sunt blondele.

Clara Bow e tipul femeii roșcate și aparține probabil unei a treia rase feminine.

Leila Hyams, un model perfect de blondă pe care știința a găsit că diferă complet de tipul brun și, lucru curios la 100 de brune perfecte, se găsește deabia o blondă perfectă.

Tip de copil brun, a cărui ten are mai multă șansă să se păstreze curat decât al blondelor, dar a căror diferență fizică le face mai sensibile la paralizie infantilă și alte boale asemănătoare.

Copil blond, are tenul mai sensibil, mai expus la pistrii, dar e mai puțin în pericol de a se îmbolnăvi de paralizie infantilă.

Diagramă arătând cantitățile relative de culoare ce sunt conținute în pielea blondelor, a brunelor și a roșcatelor. Curba blondelor prezintă mai mult albastru și verde, decât a celorlalte.

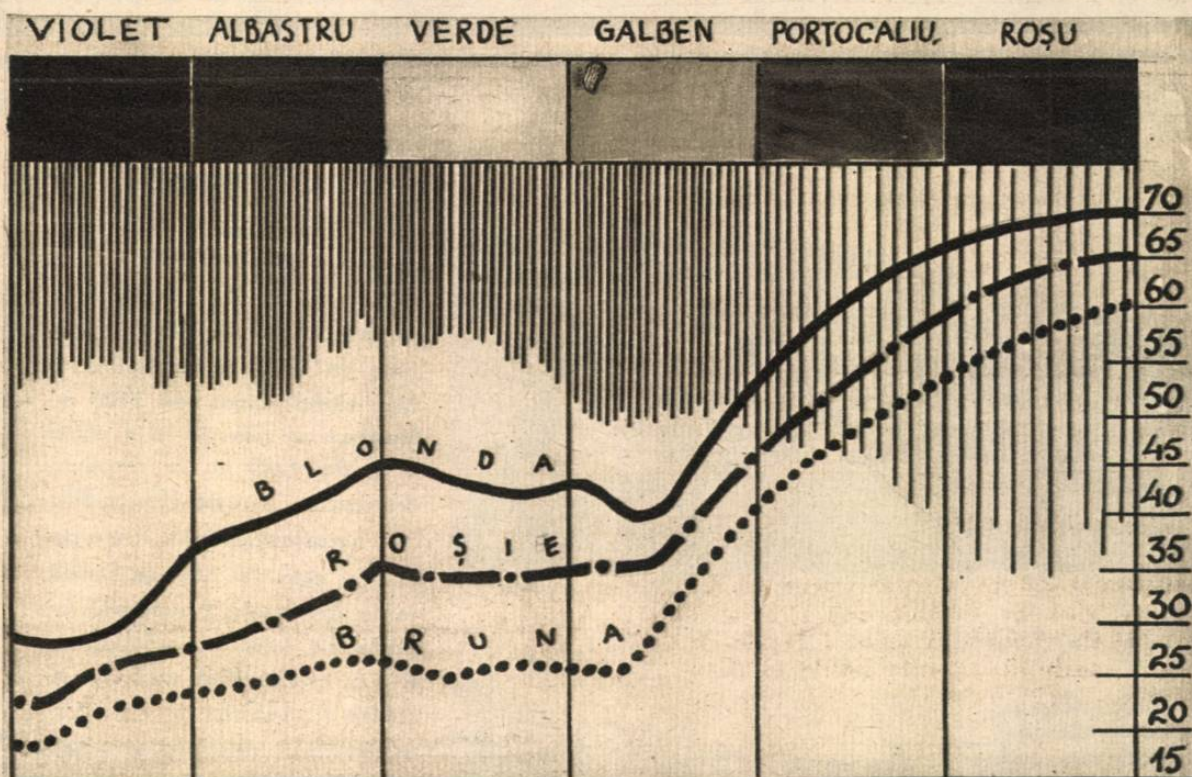
constatări medicului din New Jersey, nu par lipsite de temei, ele fiind zilnic confirmate de noi observații, ce se fac în diferite puncte de pe glob.

Unul dintre cele mai remarcabile cazuri, evidențiind raportul dintre culoarea pielii și sensibilitatea față de boale, a fost relevat de către distinsul medic și biolog George Draper din New York, în legătură cu epidemia de paralizie infantilă, care-a bântuit în ultimii câțiva ani, toată partea de Est a Statelor Unite. Această boală pare să evite copiii cu pielea blondă, preferându-i pe cei brunți, cu părul negru, pielea închisă și alte câteva caracteristici observate de către d-rul Draper, în fruntea cărora se situează linia cam oblică a ochilor și neregularitatea dinților. Copiii brunți, nu numai că prind mai ușor decât ceilalți această boală, dar sunt și mai grav atinși, rămânând adesea schilozi pe toată viața, ceea ce nu se prea întâmplă blonșilor.

Dar, după comunicările pe care le face d-rul T. Jenner Hoskins dela Royal Free Hospital, Londra, copiii blonși și roșcați ar fi mai expuși decât cei brunți, boalelor infecțioase, cunoscute sub numele de reumatism acut, sau febră reumatică, o boală care adesea lasă inima grav atinsă.

Pielele diferitelor rase diferă din două puncte de vedere: grosimea și pigmentația. Pielea albă, pură, este subțire și cu totul lipsită de pigmentul negru. Pielea negrilor este deasemeni subțire, dar conține o mare cantitate de pigment, care o face cafenie. Chinezii și Japonezii au o pigmentație foarte redusă, dar diferă de albi, prin faptul că pielea lor e mai groasă și prezintă o tonalitate galbenă...

Pielea blondă diferă de cea brună prin grosime și prin capacitatea de-a fabrica pigmentul. Există persoane blonde, a căror epidermă, oricât ar sta în soare, nu se bronzează, ci se irită numai până la crearea unor plăgi. Aceasta ne arată că le lipsește cu totul capacitatea de-a produce pigmentul care face ca pielea unei persoane brune să ia o nuanță și mai închisă.

Avem motive să credem că prezența, sau absența pigmentației, are repercusiuni asupra întregului organism. Pigmentul roșu din sânge este un element cu totul diferit, de pigmentul negru al pielii, dar între acestea două pare să existe oarecare relațiuni, atât din punct de vedere chimic, cât și din acela al evoluției. Astfel, o blondă pură, a cărei piele nu se poate colora și al cărei păr este deasemeni aproape cu totul lipsit de pigment, poate foarte bine să sufere de o sărăcie a globulelor roșii, sau de orice altă formă a anemiei. Iar cu aceasta se explică și remarcabila sensibilitate pe care o au indivizii din această categorie, față de boalele infecțioase.

Nu s'a stabilit încă, ce loc ocupă persoanele roșcate între aceste două extreme. Sub raportul rezistenței față de germeni, am văzut că medicii le plasează printre blonde, aceasta numai pentru că au și ele pielea mai subțire decât brunetele, dar prin părul lor, constituiesc un grup cu totul aparte. Comparând o blondă cu o brună, observăm că părul prezintă deosebiri de aceeași natură ca și pielea, adică în cazul celei dintâi pielea capului nu fabrică acele granule ce se aglomerează în firele negre, sau castanii.

Părul roșcat însă, este colorat de un pigment transparent, care face parte din chiar substanța sa. Și atât de mult diferă aceste persoane de celelalte, încât unii biologi presupun că această colorație a lor marchează o rasă cu totul aparte, care-a existat cândva în trecutul omenirii.

O piele subțire, săracă în pigmenți, caracterizează albul propriu-zis și în cazuri extreme, rezultatul este o persoană blondă. Epidermele subțiri, dar de o bogată pigmentație, ne dau brunetii și diferite rase negre. O epidermă mai groasă și un păr cu firul gros, sunt caracteristicile indivizilor roșcați și ale câtorva neamuri asiatice.

Date fiind încrucișările ce s'au produs dealungul secolelor, în rasa albă, putem spune că nu mai există astăzi individ care să fie pur blond, pur brunet sau pur roșcat. Vedem zilnic blonde cu pielea relativ închisă, și brune cu pielea extrem de albă, fapt de care fabricanții de cosmetice și casele de confecțiuni, au început de mult să ție seamă.

D-na Bernice Bowser, o renumită expertă new-yorkeză în arta fardului, a descoperit o gamă de 15 tipuri, între blonder, oșcate și brunete, rezultate din cincisprezece combinații a cinci feluri de păr și trei feluri de piele. Cele cinci feluri de păr sunt: blond, brunet, roșcat și alte două care se iau de obicei mai puțin în considerație. Primul este cenușiu argintiu, în cadrul căruia se plasează un mare număr de femei încărungițe, iar celălalt este un castaniu intermediar, nici brunet și nici blond.

Dat fiind că pentru oamenii de știință pigmentația oferă un câmp vast de cercetări, a făcut să se determine culorile epidermei cu mai multă precizie, decât până acum. Profesorul Arthur C. Hardy, dela Institutul de Tehnologie din Massachusetts, a inventat, pentru fabricile de vopsele, o ingenioasă mașină, care arată exact elementele ce constituiesc culoarea unui obiect, inclusiv pielea omenească. S'au și făcut câteva experiențe cu acest aparat, asupra unor femei, reprezentând tipul pur al americanei, și reproducem azi diagrama rezultată, din care aflăm, nu fără mirare, că o piele omenească, cuprinde puțin verde, puțin albastru sau violet și mult roșu.

Probabil că nu va trece mult și doamnele, înainte de-a pleca după cumpărături, vor cere o astfel de diagramă a culorilor, din care e format tenul lor, pentru a putea merge la sigur în alegerea nuanțelor ce le prind mai bine. Cu această ocazie, fiecare va ști dacă este o adevărată blondă, o adevărată brunetă sau un amestec din aceste două tipuri. Și chiar medicii vor cere o astfel de „analiză”, spre a putea deduce sensibilitatea și lipsurile care amenință sănătatea unui pacient.

ASPECTE DIN MACEDONIA

FOTOGRAFIILE NOASTRE REPREZINTĂ :

1. Nevesca, cea mai frumoasă comună românească din Macedonia grecească. Așezată la poalele muntelui Viciu cu o înălțime de 2200 m. și având în față vârful Cinca de 1700 m., Nevesca se găsește la o altitudine de 1300 m. la răspântia drumurilor Sorovici-Florina-Bitolia; Sorovici-Castoria. Are o populație cam de 500 de familii, toate românești. Neveștenii fac parte din ramura moscopoleană și s'au distins mai mult în industrii și comerț. În Nevesca există și o școală primară românească.

2, 3, 4 și 5. Scene din viața Românilor din Macedonia greacă, în ceea ce au ei mai caracteristic: **transhumanța**. Este știut că Românii pindeni ierneză la șes, mai mult prin câmpiile Thesaliei și Salonicului și vărează la munte. Fotografiile de mai sus reprezintă popasul făcut la Gre-

bena de mulțimea de familii românești, în drum spre comunele din M-ții Pindului. Popasul dela Grebena e de câteva zile, ei urmând să se aprovizioneze dela marele târg anual, care are loc în acest oraș, adăpostindu-se în corturi, așa după cum se vede în fotografiile arătate.

Corturile de mai sus, aparțin familiilor din Com. Samarina și Smicși din M-ții Pindului.

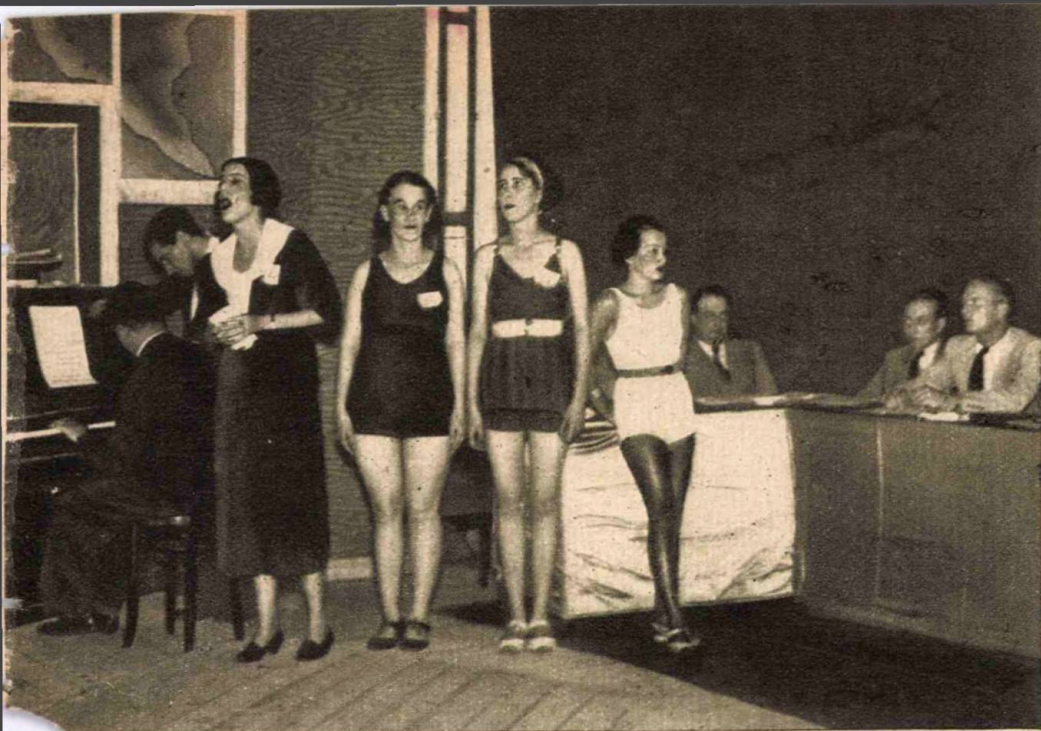
În fotografia No. 5 se vede o întreagă familie în fața cortului.

6. O scenă din târgul anual dela

Grebena, unde Aromânii, în drumul lor spre munte își vând produsele și se aprovizionează cu cele necesare pentru vârat. În mijloc și în dreapta se văd tipuri de români macedoneni îmbrăcați în costume naționale. Jos, maldăre de produse casnice aduse spre vânzare.

7. Un grup de elevi, din clasa VII-a a liceului român din Grebena (Grecia) împreună cu directorul și profesorul diriginte la finele anului școlar 1935—1936.

CONCURSUL TEATRULUI „ALHAMBRA-EXCELSIOR“

tistică românească, și în teatrul „Alhambra” genul de revistă și operetă nu mai este un gen frivol. În fotografiile noastre juriul, câteva grupuri de candidați și candidate în timpul concursului și (fotografia din mijloc) aleșii. Dela stânga spre dreapta: Angela Dinescu, Vera Crăjanovska, Wassy Manea, Florin Handrea, Arabela Adam, Costel Berteau, Silvy Suteu și Any Lazăr.

A 19-A ANIVERSARE a luptelor dela Mărășești

Joi, 6 August, pe câmpia Mărășeștilor, unde cu 19 ani mai înainte prin jertfa celor mai buni ai țării noastre s'a petcutuit soarta războiului de întregire, a avut loc o serbare piosă, cu prilejul căruia s'a pus piatra fundamentală a Bisericii Neamului. Au prezidat solemnitatea d-nii: Subsecretar de Stat Petre Bejan, General Hotineanu, d-na Alexandrina Cantacuzino și d. Radu Săveanu.

1. La mausoleul de la Mărășești.
2. Mormântul Generalului Eremia Grigorescu.

CONCURSUL TEATRULUI „ALHAMBRA-EXCELSIOR“

tistică românească, și în teatrul „Alhambra” genul de revistă și operetă nu mai este un gen frivol. În fotografiile noastre juriul, câteva grupuri de candidați și candidate în timpul concursului și (fotografia din mijloc) aleșii. Dela stânga spre dreapta: Angela Dinescu, Vera Crăjanovska, Wassy Manea, Florin Handrea, Arabela Adam, Costel Berteau, Silvy Suteu și Any Lazăr.

LUNI, 3 August a avut loc la Teatrul Excelsior (în dosul Poștei) concursul anual pentru alegerea de noi elemente în teatrul Alhambra. De câțiva ani, „Realitatea Ilustrată” organizează pentru directorii teatrului „Alhambra”, domnii Vlădoianu și Constantinescu asemenea concursuri, care s’au dovedit foarte utile, întrucât permit unor tineri cu vocație să se dedice carierei scenice. Trebuie să observăm că Teatrul „Alhambra” din ce în ce ocupă un loc mai important în mișcarea ar-

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11-12 a.m.

DOAMNELOR!

Yopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7

Telefon 3-01-2

R. I. — No. 499 —
Pag. 23

BĂILE BUZIAS

NAUHEIMUL ROMÂNESC

Cu renumitele lor surse foarte bogate în acid carbonic radioactiv și feruginoase, cu efecte mari în boli de inimă aortite, arterioscleroză, hipertensiuni, boli nervoase, boli de femei, anemii etc. Hoteluri și pensiuni de primul rang. Confort modern. Prețuri moderate. Bucătărie și Dietică specială. Bazin modern de înot. Reducere pe linia C. F. R. Muzică militară permanentă. Căra de băi pe preț global prin birourile de voiaj „Europe”. Saisson dela 15 Maiu până la 1 Octombrie. Prospekte la cerere. Direcțiunea Băilor, Buziaș (Bona).

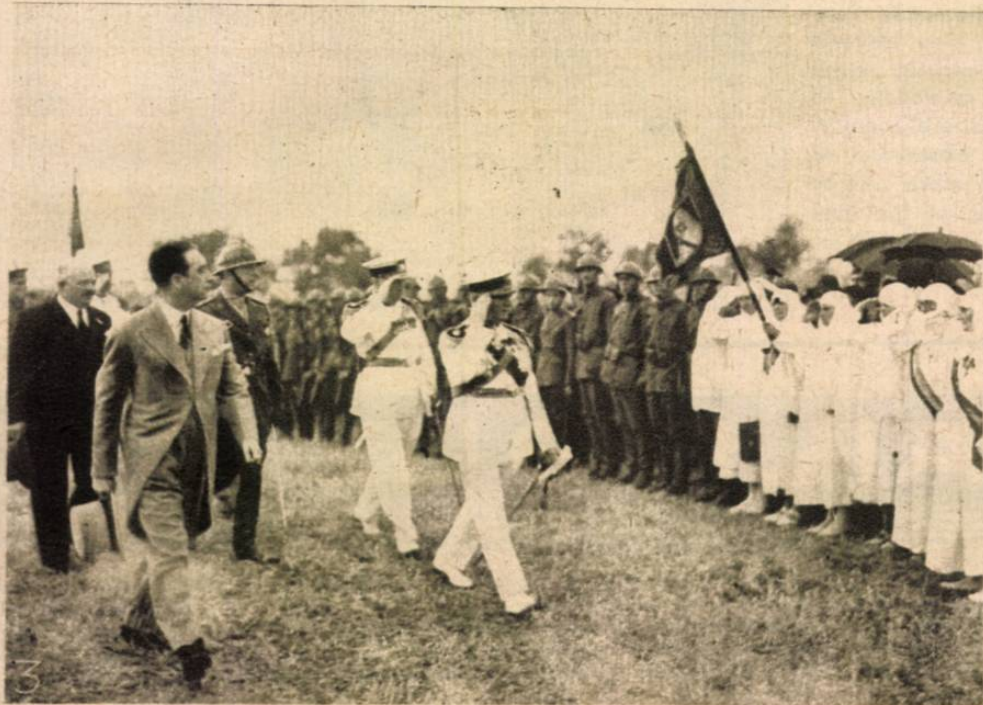
A 19-A ANIVERSARE a luptelor dela Mărășești

Joi, 6 August, pe câmpia Mărășeștilor, unde cu 19 ani mai înainte prin jertfa celor mai buni ai țării noastre s'a petcutit soarta războiului de întregire, a avut loc o serbare pioasă, cu prilejul căruia s'a pus piatra fundamentală a Bisericii Neamului. Au prezidat solemnitatea d-nii: Subsecretar de Stat Petre Bejan, General Hotineanu, d-na Alexandrina Cantacuzino și d. Radu Săveanu.

1. La mausoleul de la Mărășești.
2. Mormântul Generalului Eremia Grigorescu.

3. D-nii Ministru Bejan și General Hotineanu trec în revistă trupele și pe foștii luptători.

4. Slujba religioasă la punerea pietrei fundamentale a Bisericii Neamului.

REALITATEA ILUSTRATĂ

ANUL X No. 500

19 AUGUST 1936

20 LEI

Foto Julietta

„REALITATEA ILUSTRATĂ” CU NUMĂRUL DE FAȚĂ
ÎȘI SERBEAZĂ JUBILEUL DE 500 DE SĂPTĂMÂNI
DE APARIȚIE REGULATĂ

SE RIDICĂ UN PICHET LA

Act de temelie.

Redactat sa-a fost listele de persoane in
 functie de domiciliu si in zilele care urmeaza
 Dupa Lucu al 1-lea de catre comisiile locale.
 Alina Iancu, din comuna de paragina Bogu-
 tescu, Strada 18, Lucu, fiind comanda al stat
 si Bogu Iancu, din comuna de paragina Bogu-
 tescu, al com. 18, Bogu Iancu si Bogu Iancu
 Lucu, din com. 18, Bogu Iancu si Bogu Iancu
 Lucu, din com. 18, Bogu Iancu si Bogu Iancu
 Lucu, din com. 18, Bogu Iancu si Bogu Iancu

L'écriture est tirée de cette de la page
 des pages 104 et 105, et de la page 106.
 77 et 78 pages 116 et 117. Le style est
 le même. Les pages 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 9

Hand. Sh. Istate, Am. and. lignos. f. am. am.

- The Starnitz, (Princedom) Counts Haglovitz.

And all of this material is of 7 August 1946. The

Dear Jonathan

Walter Bostwick. 11 P. 11. 11. 11.

From Capt. Wm. Vinton, com. la. regt.

Voices - 2

Stamco / West. Indian / 1845

John G. Thompson

DE GRĂNICER MAGLAVIT

La Maglavit, în prezența d-lor: Maior Ștefan Tănase, comandantul batalionului II Grăniceri-Pază Cpt. Mihail Dimitriu, Lt. Periețeanu Vasile, a lui Petrache Lupu, a starețului Mănăstirii Maglavit, Ieromonah Arsenie Sântion, Maior Gheorghe Istrati, Comandantul Legiunii de jandarmi, aprotoereului Ștefan Popescu și a Primarului Comunei Maglavit s'a pus piatra fundamentală a unui pichet de grăniceri. Fotografiile noastre înfățișează: (în stânga) slujbă religioasă; (mijloc) actul de temelie; și (dreapta) Petrache Lupu așezând prima piatră.

Cercetașii navali la redacția noastră

În drum spre Brașov, unde este jamboreea cercetașească, un grup de cercetași marinari din Turnu Severin au făcut o vizită prin atelierele revistei noastre. Ei au executat aci câteva figuri gimnastice de toată frumusețea. În fotografiile noastre, grupul de cercetași marinari și o piramidă vie.

La băile termale Pystian din Cehoslovacia sosesc în ifețe an sultani și prinți exotici, să-și caute de sănătate. Anul acesta se află în această localitate Sir Ibrahim, sultanul din Iohore (Insulele Malaeze) împreună cu soția sa, o englezoaică.

D-RA JULIETTA SANDOVICI

Balerină a Operei române din București și diplomată a Federației int. de dans din Paris a reputerat un nou succes important în străinătate, obținând premiul III-lea la Olimpiada din Berlin între cele mai celebre balerine din lume. Criticile numeroase dar și foarte severe ale presei berlineze o prezintă ca pe un mare talent care va revoluționa arta coreografică. D-l Zielesch de la Berliner Zeitung, între altele arată că dansul Juliettei este ca o voce fermecată, care traduce corect inspirația autorului muzical. D-ra Sandovici, la 15 ani, deține 2 recorduri internaționale obținute la cele mai severe temple ale artei.

Muștele

irită la exasperare până
și pe omul cel mai calm!
Muștele vă strică odihna,
vă murdăresc casa și vă
primejduesc sănătatea,
infectând alimentele cu
care vin în con-
tact. Ucideți-le cu

FLY-TOX

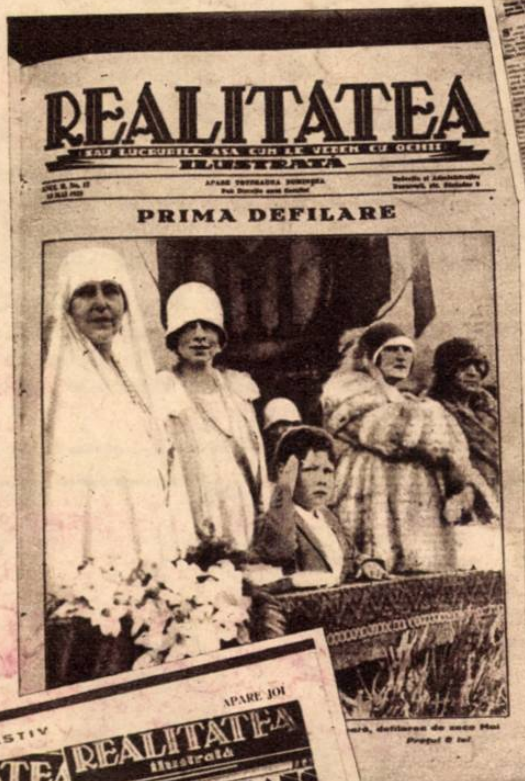
500

O PUBLICAȚIE săptămânală care împlinește cinci sute de numere, adică un deceniu de apariție regulată, nu este un fenomen prea cunoscut în cultura noastră. O asemenea tradiție trebuie abea întemeiată, și revista de față se va așeza cu cinste între revistele precursore. Spre a înțelege deplin valoarea unei asemenea onomastici e nevoie să ne recunoaștem, să ne dăm seama de ce puțin loc ocupă cartea și revista în familiile noastre cele mai înstărite, în viața indivizilor celor mai „sus puși”. O publicație este în țara noastră — unde se fac jertfe de sute de milioane pentru întreținerea învățământului public, în parte gratuit și în parte cu taxe mici, de încurajare — o publicație este încă un lux. Absolvenți de școli tehnice superioare, de școli militare, personaje care conduc spitale, căi ferate, fabrici, mari magazine, avocați prin mâna cărora se perindă a-verea și destinul atâtor cetățeni, magistrați meniți unui perpetuu contact cu ideea și cu tezaurul ei de păstrare, tiparul, nu cheltuesc de cele mai multe ori pentru carte și revistă în răstimpul unui an, cât risipesc într-o zi pentru tutun și pentru sprit la aperitive.

O revistă la confecționarea căreia au contribuit sute de colaboratori, unii din țările cele mai depărtate de noi — cum e cazul „Realității Ilustrate” — și care se vinde cu prețul a zece țigări ofține sau a trei țigări mai bune, ar trebui întâlnită în buzunarul fiecărui orășan știutor de carte, în poșeta fiecărei domnișoare în ghiozdanul fiecărui elev, în servieta fiecărui avocat, pe masa fiecărui medic,

„Realitatea Ilustrată” și-a mutat sediul la București în Mai 1928.

Revista noastră și-a început apariția în ziua de 6 Februarie 1927, la Cluj. Avea pe atunci mai mult format de ziar. În ziua de 8 Ianuarie 1928 ea devine revistă și își schimbă formatul. Sus: o pagină din revistă dela sfârșitul anului 1927.

„Realitatea Ilustrată” No. 200, din 1930.

REALITATEA

(SAU LUCRURILE ASA CUM LE VEDEM CU OCII)
ILUSTRATA

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

PROF. LUCRURILE
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj
P. V. de Cluj

La 23 Septembrie 1934, „Realitatea Ilustrată” împlinise 400 de săptămâni de apariție.

luăm cunoștință de lumea înconjurătoare — a dat întâietate imaginii. Dar cum imaginea fără cuvânt e inumană, a dat cuvântului forța de proiector luminos. Din evenimentul trecător, din faptul divers, din întâmplarea istorică, din toate imaginile înconjurătoare în care trăim, revista noastră s'a ridicat mai sus, la o explicație, la o legătură cu alte evenimente, la o concluzie, la un sfat, la o distracție și uneori la o întrecere la un concurs de natură artistică și socială. Ceeace școala n'a dat, a uitat să ne dea, sau n'a mai apucat să ne dea, am ținut ca cititorii noștri să găsească în această revistă. Didactică fără emfază, educativă fără plictiseală, stimulatorie fără tortură, amuzantă fără trivialitate, gata să de-a o mână de ajutor unei inițiative de folos obștesc, gata să facă un sacrificiu pentru bucuria sau numai distracția cititorilor, „Realitatea Ilustrată” este azi o adevărată instituție de cultură, a cărei originalitate e că perpetuiază școala și lecțiile de fiecare zi ale întregului glob, în forma câtorva pagini cu texte și imagini.

Sute și sute de mii de cititori au urmărit în acești zece ani paginile „Realității Ilustrate”. Unii au luat câte un număr, sporadic, alții au luat numerele revistei câteva luni, câțiva ani sau câteva luni pe an, timp de un deceniu. Ne îndoiim să fie mulți cititori care să fi colecționat revista. Și ca să fim sinceri cu desăvârșire, ne îndoiim să fie un singur cititor, care să ne poată spune că posedă colecția întreagă a revistei. Și ne încumetăm să facem această afirmație, pentru că niciun cititor nu ne-a cerut vreodată să-i confecționăm coperte speciale, așa cum se petrec lucrurile cu revistele similare din străinătate, unde abonatul le sfârșitul fiecărui an, primește copertele luxoase și artistice ale colecției.

Am răsfoit cele cinci sute de numere ale Realității Ilustrate. Problemele și faptele

Coperta numărului 300 a fost un trucaj fotografic. Harry Langdon privea într'adevăr la „Realitatea Ilustrată”, însă nu la numărul 300.

care ne-au întâmpinat, ne-au reînviat un deceniu, trăit pe întreaga suprafață a globului. Colecția acestor cincisute de numere e o adevărată Enciclopedie, — pe care n'ar putea-o înlocui sute de volume speciale. Dacă am fi avut cititori care să nu se mulțumească numai cu firimiturile unui număr sau cu lectura fugară și frunzărirea de cinci minute, cu siguranță că am fi fost siliți să tipărim un repertoriu pe materii. Avem încredere în ideea noastră. Avem încredere în cititori. Suntem încredințați că foarte curând vor fi mult mai pretențioși ca până acum — cu ei și cu noi. R. I.

Primul număr tipărit la heliogravură a apărut la 19 Noiembrie 1931.

Pe coperta noastră:
d-rele Riri Florescu
și
Marioara Petrescu.

Cum se înfățișează coperta numărului 500.

„REALITATEA ILUSTRATĂ” CU NUMĂRUL DE FAȚĂ
ÎȘI SERBEAZĂ JUBILEUL DE 500 DE SĂPTĂMÂNI
DE APARIȚIE REGULATĂ

CUM SE FACE REVISTA

EXISTĂ două procedee mai importante de imprimare: tiparul obicinuît, folosit de ziare şi de editurile de cărţi şi heliogravură, procedeu întrebuiţat de marea majoritate a revistelor săptămânale. În special după război au apărut, în străinătate foarte multe reviste şi toate au adoptat procedeul nou de imprimare, al heliogravurei.

La noi în ţară, „Realitatea Ilustrată” se străduieşte să ţină pas cu revistele asemănătoare din celelalte ţări, tipărindu-se şi ea cu acelaşi procedeu nou. Revista noastră şi-a adus maşini speciale, încă de acum patru ani şi din ce în ce — pe măsură ce se formează personalul tehnic potrivit — ea îşi îmbunătăţeşte condiţiunile de apariţie.

E foarte greu să ştii ceea ce va interesa publicul. Un document fotografic care ar

deosebit de interesant nu e pentru toată lumea astfel. Acum vreo trei ani, de exemplu, o fotografie neobisnuit de frumoasă şi care la prima vedere părea că reprezintă nişte puncte pe o placă de marmură, înfăţişând în realitate o colonie de foc pe o banchiză de gheaţă, fotografiată din avion, a fost reprodusă numai în vreo 12 reviste, pe câtă vreme capul unei pisici siameze executată de Kertész a fost copertă pentru 23 reviste mondiale şi s'a reprodus în alte o sută. În ceea ce priveşte redactarea unei reviste, două elemente sunt covârşitoare: 1) ideea unui articol şi 2) documentarea fotografică şi execuţia. Tot ceea ce se poate exprima sau înfăţişa prin imagine nu mai trebuie să fie prin text, şi invers. Cel mai bun lucru este să se caute să se exprime faptele prin fotografie, ideile prin cuvinte. Ideile prin imagine nu sunt admise decât în caricaturi, altminteri, ele apar ca un simbolism copilăresc. În ceea

Asemenea vânătorului neobosit, reporterul fotograf al revistei aleargă după senzaţional, după imaginea care nu s'a mai făcut, după scena care iese din comun.

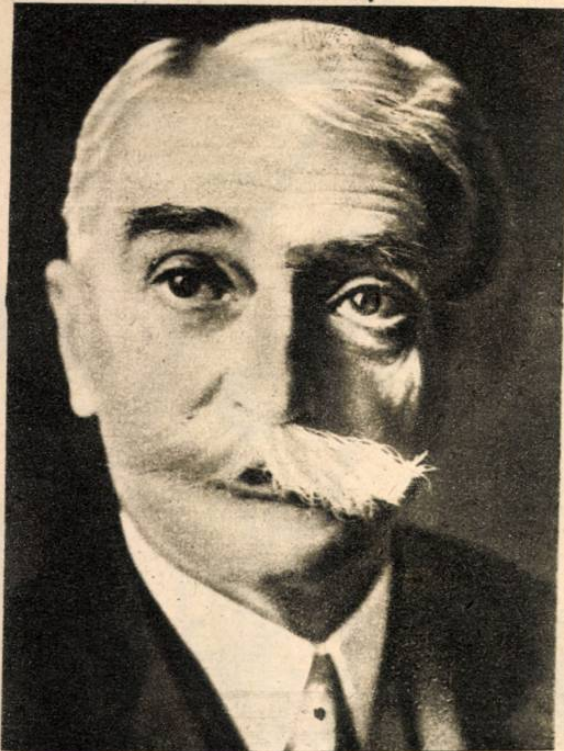
■
În redacţia revistei se examinează zilnic sute de fotografii, se cercetează zeci de manuscrise şi se caută „excepţionalul”, neprevăzutul, imaginea care va atrage cel mai mult.

Arhiva fotografică a unei reviste cum e „Realitatea Ilustrată” conţine mii şi mii de fotografii.

Baronul Pierre de Coubertin, fondatorul jocurilor olimpice în 1896.

JOCURILE OLIMPICE

omogen, pentru că țara era împărțită în două state (cetăți) sau provincii diferite. Jocurile Olimpice erau deci un binevenit prilej de cunoaștere și înfrățire, pentru grecii din toate părțile țării și din străinătate. Pe vremea aceea, la baza unui război se afla dorința unei comunități de a-și dovedi superioritatea fizică față de alta. Înțelepții greci, convinși de barbaria acestui obicei și a războaielor în genere, se gândiră să dea tineretului prilejul de a-și măsura forțele și rezistența, în întreceri pacifice.

Deci, Jocurile Olimpice, pot fi privite ca niște prime instituții pacifiste, în istoria omenirii. Și ca atare, ele ilustrează înaltul stadiu cultural al Eladei, țară care tindea să cucerească mai mult prin spirit, decât prin sabie. Toți filosofilii greci spuneau că „o minte sănătoasă nu se poate dezvolta decât într-un organism sănătos” și în consecință, sportul trebuia socotit ca un factor de primă importanță, în viața copilului și a adultului. Educația fizică a cetățeanului rămânea în mâna statului, iar victoria obținută la jocurile olimpice însemna o m

EXACT acum 2712 ani au avut loc primele Jocuri Olimpice, în valea Olympului și vreme de 1.170 de ani, ele s-au ținut în același loc, la intervale de câte patru ani. Nici războaiele, nici epidemiile și nici foametea nu le-au putut întrerupe continuitatea. Ele deveniseră un factor atât de important, în viața vechilor greci, încât dădură naștere unei noi terminologii cronologice. În calendarul grec, anii erau socotiți după numărul Jocurilor Olimpice și perioadele de câte patru ani se numiau **Olympade**.

Pentru vechii greci, aceste jocuri erau mai mult decât o sărbătoare sportivă. Ele luau naștere ca niște ceremonii religioase, în cinstea lui Zeus și întrecerile sportive jucau un rol minor. Mai târziu, arderea religioasă scăzând, preoții au făcut din jocuri un mijloc de atracție a populației. Această încercare a lor a avut un mare succes și poezii clasici ne spun că performanțele aveau un public de 60 până la 100.000 persoane. Ultima Olimpiadă, care-a avut loc în 1922, la Los Angeles, a avut 80.000 de spectatori. Dacă ținem seama de redusa populație a epocii clasice și de dificultățile ce se ridicau în drumul călătorului, putem spune fără exagerație că un public de 60.000 persoane, pe vremurile acelea, ar corespunde astăzi unei jumătăți de milion de indivizi.

Jocurile Olimpice au avut la început un rol etic. Grecii erau împrăștiați pe coastele Mediteranei și mulți dintre ei se înstrăinaseră de patria mamă. În afară de aceasta, chiar grecii rămași în Grecia nu mai constituiau un tot

INVINGĂTORUL LA JOCURILE OLIMPICE ERA PRIMIT DE ORAȘUL SĂU NATAL CA UN REGE, Înapoiat în Corinth, Xenofon a fost primit triumfal. În zidul cetății s'a făcut o spărtură anume ca să poată trece carul său, căci — se obișnuia a se spune — orașul care adăpostea un învingător la jocurile olimpice, nu mai are nevoie de ziduri.

LUPTA DECISIVĂ ÎN PENTATLON, PE VREMEA VECHILOR JOCURI OLIMPICE.

Concursurile propriu zise la olimpiade durau patru zile. Spectatorii la luptele cari hotărau asupra pentatlonului nu stăteau în stadion, ci în curțile templelor, pe treptele lungi ale așa numitei „săli a ecoului”. Flautiștii, acompaniau luptele, întovărășiți fiind de strigătele spectatorilor. Aci a obținut Xenofon din Corinth, în anul 464, cel mai mare triumf al vieții sale, fiind învingător la pentatlon.

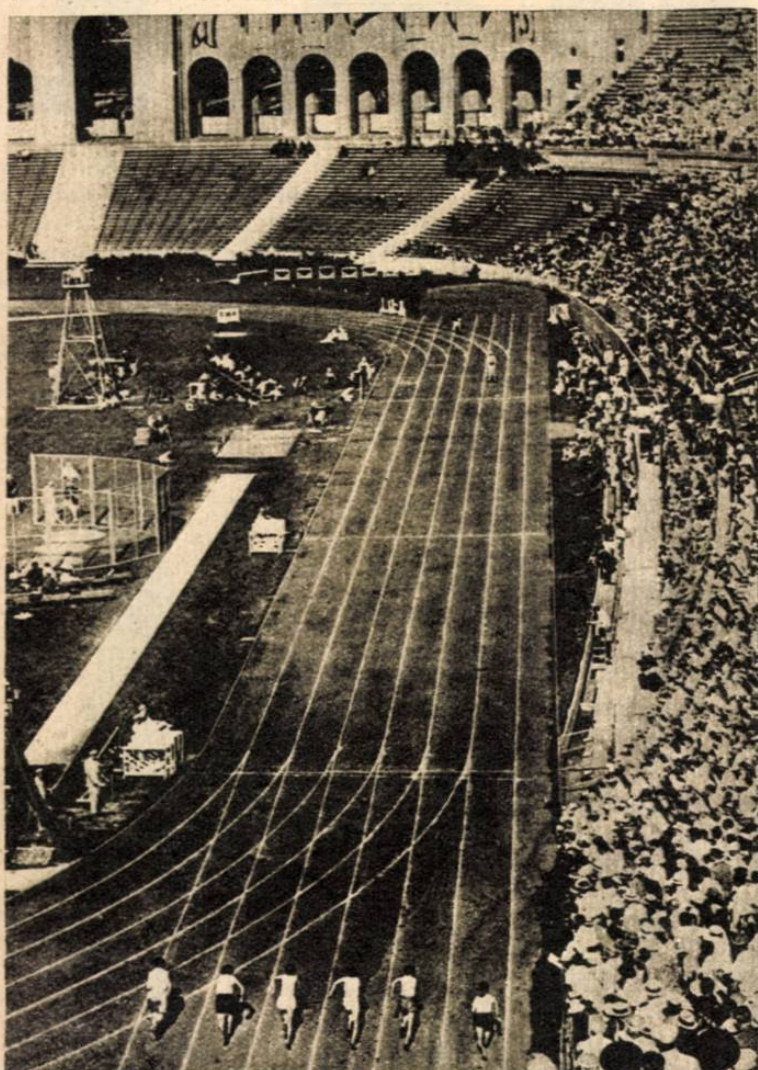
Primul alergător, Condylis (nepotul defunctului general), aprinde făclia pe muntele Olymp.

cinste și pentru cetatea câștigătorului. Istoricii antichității vorbesc despre onorurile îngrădite asupra învingătorilor, la întoarcerea lor acasă. În cinstea lor se dădeau banchete mărețe, li se ridicau statui și se numiau străduri după ei. Aveau intrare liberă la toate teatrele și în toate arenele sportive și pentru tot restul vieții lor, nu erau plătite impozite. Iar după moarte, nu arareori se tâmpla să fie trecuți în rândul eroilor și adorați. Atletii își începeau antrenamentul cu zece luni înainte data inaugurării jocurilor. Ei trebuiau mai întâi să depună un jurământ, ce-i obliga la o strictă disciplină și supunea Concurenții aleși ai unui stat, trăiau cu toții laolaltă, supraveghearea unui antrenor oficial. Cu patru săptăm

înainte de începerea jocurilor, concurenții, însoțiți de antrenori, maseuri, sclavi și bucătari, sosiau la Stadionul Olympic, pentru antrenamentul final. Disciplina era foarte severă și antrenorii făceau adesea uz de dreptul lor de a mânui bastonul.

Din cele scoase la iveală de săpăturile arheologilor s'a văzut că stadionul Olympic este la înălțimea oricărei construcțiuni moderne de acest fel. Avea o pistă desăvârșită pentru alergări, terenuri pentru întreceri atletice, un ring pentru lupte și box, două bazine de înot, camere de odihnă, hoteluri pentru concurenți și locuințe suficiente pentru adăpostirea numeroșilor spectatori.

Stadionul unde a avut loc olimpiada din 1932, la Los Angeles. În fotografia noastră finala cursei de 100 m. plat.

ÎN DREAPTA: steagurile diferitelor națiuni participante la olimpiada din Los Angeles, în 1932.

Din toată Grecia, și uneori dela depărtări de mii de mile, veneau prinți, negustori, artiști, oameni de stat, filosofi, țărani și chiar băieți de școală. Veniau în special pentru a vedea competițiile sportive, dar știau că în Olimpiadă aveau să întâlnească vechi prieteni, să afle ce se mai întâmplase în metropolă, în decursul ultimilor patru ani și adesea, să încheie tranzacții avantajoase. De jur împrejurul terenurilor sportive se înșirau sute de barăci, în care ne vindeau vinuri, fructe, cărnuri, cărți, talismanuri, vestimente, bijuterii, cai, sclavi și obiecte de gospodărie. Acrobați, cântăreți, scamatori și comediani se foloseau de această ocazie pentru a-și arăta meșteșugurile.

Festivitățile durau cinci zile și începeau printr'un jurământ al tuturor competitorilor, cari se legau să concureze cinstit și să se supune tuturor legilor și regulilor. Se aprindea sfânta flacără olimpică și o lungă procesiune formată din preoți, laureații întrecerilor precedente, arbitri, reprezentanți ai guvernului și gornști, pornia solemnă, trecând pe dinaintea uriașei statuii a lui Zeus, la care Phidias lucrase timp de cinci ani.

La vechii greci, acela care era în stare să se ia la întrecere în toate luptele atletice era cu mult mai prețuit decât concurentul pentru o singură performanță. Pe n t a t h l o n u l se considera deci ca cel mai important dintre toate competițiile. Acesta consta în cinci performanțe combinate — **aruncarea cu discul, alergări, sărituri, aruncarea cu sulița și lupta.** După acesta veniau întrecerile adolescenților, lupte și matchuri de box și în cele din urmă, alergări de cai și de care.

Atât lupta dreaptă, cât și boxul, jucau un rol primordial în viața sportivă a

Greciei. Știm, după statui, baso-reliefuri și din scrierile contemporane că, deși grecii nu recunoșteau clasificările după greutate, luptele lor aveau loc după reguli similare cu acelea care sunt în vigoare astăzi, și atunci ca și acum, se puneau mult preț pe stil, pe jocul de picioare și pe tactică.

Femeile măritate n'aveau voie să asiste la aceste festivități, iar tinerelor fete, le era rezervată o tribună separată. Jocurile Olympice erau un eveniment exclusiv bărbătesc.

Nu se decernau premii costisitoare. Singurul trofeu, cu care pleca învingătorul, era o ramură ruptă dintr'un măslin, ce se spunea că fusese sădit de către Heracles. Atleții concureau într'un spirit cu adevărat sportiv și se făceau, în prealabil, cercetări spre a se stabili că erau într'adevăr amatori. Atâta vreme cât s'a cultivat acest ideal al sportului, jocurile au înflorit. Dar când influența Romei, de sub Caesari, a început a se face simțită și gladiatori plătiți au înlocuit treptat pe atleții amatori, jocurile olympice au început să decadă și la un moment dat, încetară cu desăvârșire.

Deschiderea olimpiadei din Los Angeles, în 1932. Au participat atunci 2000 campioni. Înainte de începerea jocurilor, concurenții depun jurământul olimpic.

Cincisprezece secole mai târziu, idealul Jocurilor Olympice a fost reînviat de către un nobil belgian, baronul Pierre de Coubertin. În 1894, el întruni la Paris, politicieni, sportmeni și literați, din diferite țări, și ceru să se dea tineretului, din toată lumea, ocazia de-a se întruni, în scopul unor pacifice întreceri sportive, organizate după modelul vechilor festivități olympice. În felul acesta, fiii diferitelor țări aveau să se poată cunoaște și înțelege, aducând între națiuni pace și bună-învoire. Ideea a fost adoptată de mulți alți idealiști și s'a alcătuit un Comitet al Olimpiadelor Internaționale. Doi ani mai târziu, în 1896, avea loc prima Olimpiadă modernă. În ciuda unei organizații care lăsa mult de dorit și a faptului că numai trei englezi, câțiva americani, francezi și germani au participat, jocurile au însemnat un mare succes, atât din punct de vedere idealist, cât și din punct de vedere sportiv. Cei patru membri ai echipei americane s'au întors acasă cu titlul de **Campioni olympici**. Dar marea senzație a făcut-o un simplu păstor grec, Spyros Louis, care-a câștigat Marathonul în două

ore și 22 minute, un record care-a fost bătut mai târziu numai cu un minut. Când Spyros Louis, plin de praf și frânt de puteri a apărut primul la țintă, cei 50.000 de spectatori ai stadionului au fost în culmea entuziasmului. Iar când Regele Greciei l-a ridicat în brațe și l-a sărutat, un uragan de urale s'a ridicat din piepturile publicului. „Nike, nike!” (victorie) strigau cu toții. Izbânda păstorului a dovedit că succesul nu se obține numai prin antrenament și printr'o pregătire științifică, ci că acesta reclamă în primul rând un spirit sportiv. După patru ani, în 1900, când atleții lumii s'au întrunit din nou la Paris, o mare schimbare se produsese. Spiritul sportiv se trezise în mai toate națiunile. Era

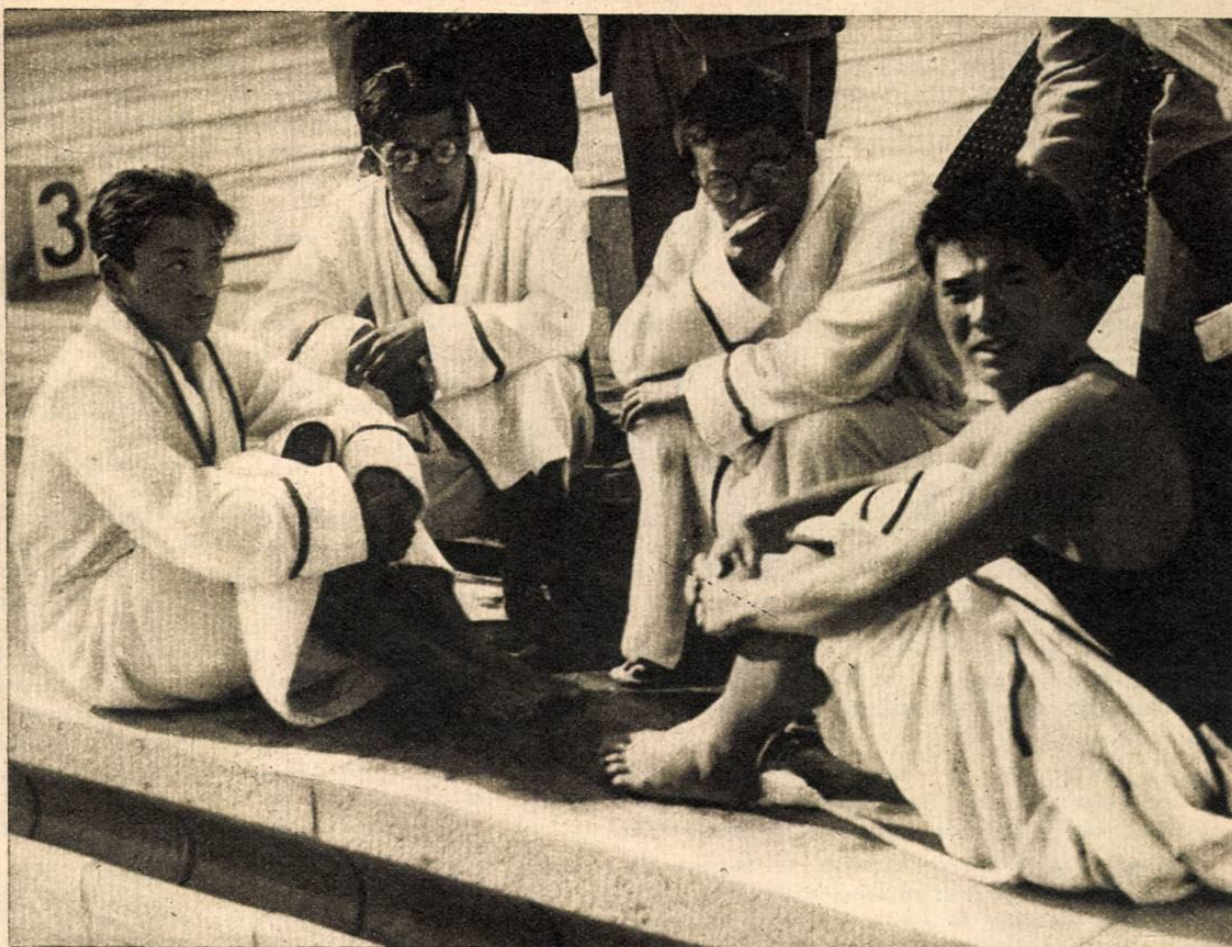
Una din performanțele cele mai importante în întrecerile de înot la olimpiadă, în stafeta liberă 4x200 m. a învins Japonia cu echipa Yusa, Sugiura, Taguchi și Arai, stabilind un nou record mondial de 8 minute, 51,5 secunde. S'au clasat la rând, în urma lor: America, Ungaria, Franța și Germania.

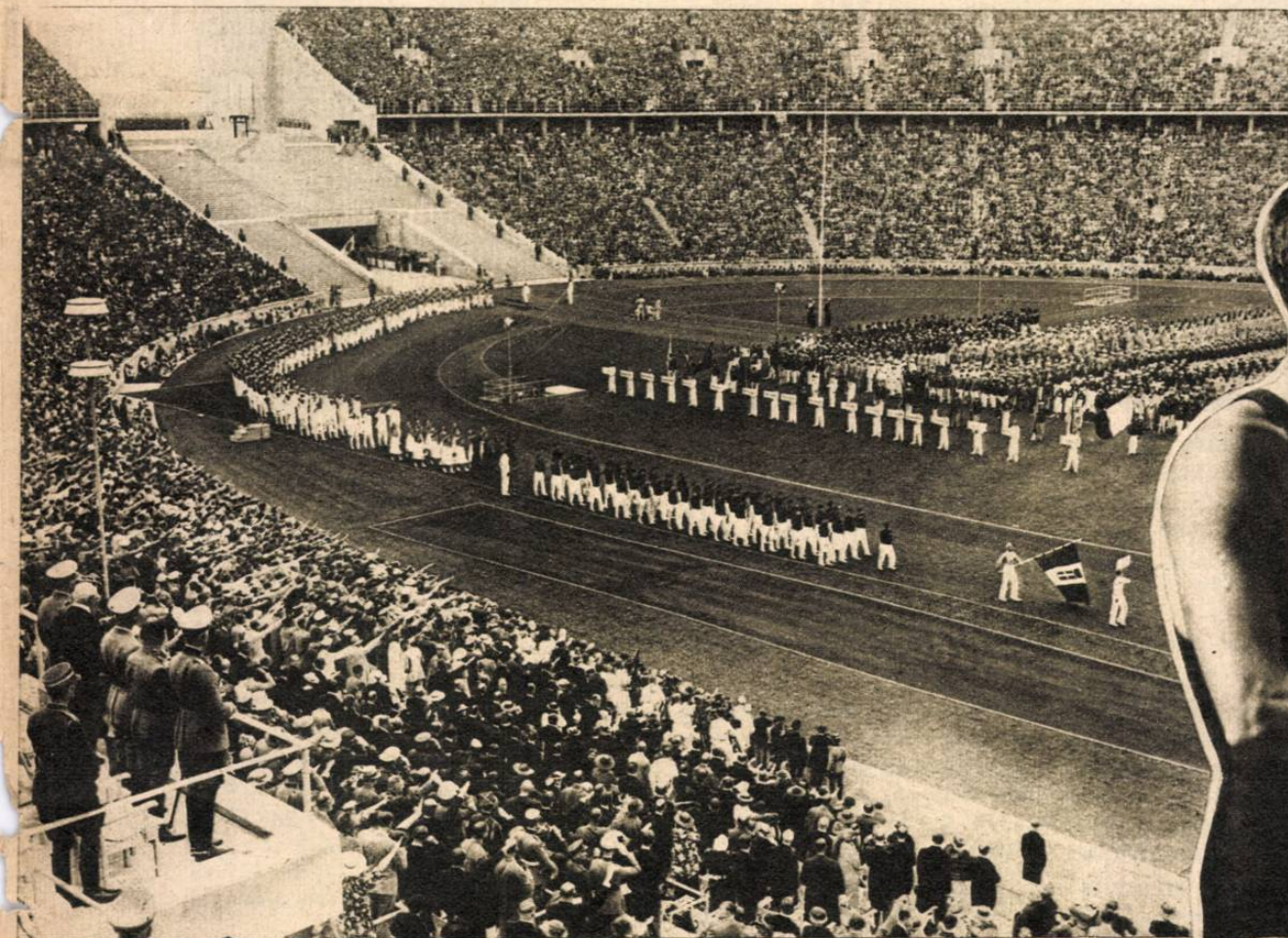
acum o chestiune de onoare pentru fiecare țară, nu numai să fie reprezentată la Jocurile Olimpice, dar să și procure sportmenilor toate ușurările, pentru antrenament și să suporte cheltuielile trimerii echipei alese, la centrul olympic. Națiuni, care până atunci consideraseră sporturile ca un privilegiu sau distracție, pentru câțiva indivizi bogați, erau acum hotărâte să nu se lase mai pre jos decât celelalte țări vecine.

Olympiadele următoare s'au ținut la St. Louis în 1904, Atena (festivitate intermediară) în 1906, Londra 1908, Stockholm în 1911, Anvers în 1920, Paris în 1924, Amsterdam în 1928 și Los Angeles în 1932, fiecare având un număr tot mai mare de țări participante. La cea de a 11-a Olimpiadă, care are acum loc la Berlin, sunt reprezentate 49 de țări, de către aproape 4000 atleți. Spyros Louis, câștigătorul primului Marathon în 1896, este oaspele de onoare și va prezenta fericitului câștigător, tradiționala ramură de măslin. La jocurile Olimpice se încearcă a se bate recordurile stabilite în toate sferele sportului. E interesant de comparat cifrele performanțelor dintre 1896 și 1932, cu care ocazie se poate constata că în unele sporturi recordurile au sporit considerabil, iar în altele au rămas staționare.

La Los Angeles, echipele japoneze au fost o surpriză, în multe dintre diferitele performanțe, dar majoritatea victoriilor le-au repurtat americanii, cari aveau avantajul că „se aflau la ei acasă”. Obicinuirea echipelor, nu numai condițiunile climaterice, dar și cu suprafețele pe care urmează să se producă, apoi cu hrana și cu spectatorii, este o chestiune ce nu se poate trece cu vederea. Deasemeni, trebuie să se fie seamă și de timpul pe care-l ia călătoria. Anul acesta echipele s'au întrunit din vreme, spre a se obicui cu schimbarea condițiunilor de diferite naturi.

La săritura artistică în apă, victoria au repurtat-o Statele Unite. Numărul cel mai mare de puncte a fost obținut de Degener, urmând în ordine Greene și Wayne, toți trei americani. În fotografia noastră, japonezul Shibahara felicită pe Degener. În fotografia noastră, echipa japoneză după victorie.

Stadionul olimpic din Berlin, în timpul defilării națiunilor.

Lt. Rang care a câștigat singura medalie de argint pentru România, la olimpiadă.

INCEPE SEZONUL...

Fază din matchul Ripensia—Ferencvaros (3:0 — 1:0).

A BIA ne-am odihnit câteva săptămâni și iată că jocul cu balonul rotund și cu nervii noștri a reînceput. S'a deschis sezonul de toamnă al football-ului, cel mai popular sport la noi în țară.

Începutul a fost frumos, dat fiind că matchurile internaționale adună totdeauna un public numeros, aducând un aport sportului, ca să nu mai vorbim de beneficiile organizatorilor.

Dar chiar acum, dela început, trebuie să vorbim de o mare primejdie a sportului nostru: reclama exagerată. De șase săptămâni încoace nu citim în rubricile sportive ale ziarelor decât vecinica poveste a echipelor Ferencvaros și Admira. Desigur că suntem conștienți de valoarea acestor echipe și apreciem și pe organizatorii cari au adus în Capitală aceste două vedete ale soccerului internațional, totuși reclama prea multă ajunge să plictisească. Publicul bucureștean n'are nevoie să citească zilnic cine vine, cum vine, când vine, cum s'a format, ce-au mâncat ieri la masă, etc. Rezultatul unei reclame exagerate poate fi periculos pentru sport, publicul fiind foarte ușor decepționat, așteptând prea mult și primind, eventual, prea puțin. Un caz similar s'a petrecut cu Hungaria, când mulți dintre oaspeții n'au fost chiar vedete, cum le numea reclama, iar unii dintre jucători nici n'au venit. E o metodă falsă această reclamă abundentă. Acesta nu este un bun sistem pentru erudiția sportivă a publicului și în cele din urmă nu va fi nici o afacere bună pentru organizatori. Reclama trebuie să fie reclamă, fără exagerări, fără povești.

Consiliul federal al Federației de Football a reformat diviziile naționale. Reformele sunt binevenite și în general satisfăcătoare,

totuși unele nu sunt destul de clare. Problema retrogradării nu este chiar atât de simplă pe cât cred conducătorii. Ce se va întâmpla bunăoară dacă cele două echipe din divizia A vor fi din aceeași regiune, să presupunem regiunea vestică a țării sau chiar din același teritoriu al unei ligi, și dacă acest lucru s'ar întâmpla în câțiva ani succesivi? Atunci cum se va alcătui divizia B vestică? În locul unei echipe înaintate din divizia A, se vor primi două echipe degradate. Și tot astfel ar putea fi și cu eliminările din divizia B, și avansările din divizia C. Mai sunt și alte probleme neclare, dar să sperăm că în cele din urmă conducătorii vor înțelege lucrurile și vor îmbunătăți regulamentul, așa ca să-l facă perfect. Începutul e bun și promițător, mai ales în ceea ce privește dezvoltarea barajului și da pentru viitor un impuls dezvoltării football-ului.

Se vorbește mult despre rezultatele jocurilor olimpice, despre succesele unora sau altora. Vom avea prilej să ne ocupăm „per longum et latum” cu evenimentele sportive din Berlin, deocamdată vrem să relevăm un factor foarte important care joacă rol decisiv în toate concursurile, și care este: **norocul**. Și olimpiada nu dă decât un rezultat relativ, căci dacă unii atleți sunt în adevăr cei mai buni ai lumii, cum ar fi **Owens, Lovelock, Towns**, mulți alții au avut numai norocul unui moment fericit și n'au câștigat decât cu ajutorul norocului. La aruncarea suliții, bunăoară, finlandezul **Jaervinen**, care de doi ani de zile izbutește să atingă 76-80 m. are neșansa să capete în ultima zi a competiției, un abces și astfel germanul **Stoeck**, devine campion olimpic,

cu un rezultat mediocru. Poate pretinde **Stoeck** că e cel mai bun aruncător cu sulița, din lume? Bineînțeles că nu, dar a avut noroc. Și tot așa se poate întâmpla cu mulți alții: să ai șansa unui concurs eliminatoriu favorabil, și să ajungi în finală, după ce alții mai buni au fost eliminați; apoi să fii nevoit să concurezi dimineața la ora 7 — sculându-te astfel depe la orele 4 — în vreme ce toți ceilalți concurenți au avut răgazul să doarmă bine, pentru că le vine rândul numai după amiază, cum s'a întâmplat la gimnastică; să fii nevoit să sări împotriva vântului, în vreme ce adversarul are norocul ca vântul să slăbească la un moment dat sau chiar să-și schimbe direcția; să te afli în fața unui juriu corect și perfect nepărtinitor, sau neșansa unuia alcătuit din oameni interesați, etc. Toate acestea sunt chestiuni de noroc. Neșansa, în concursurile sportive, este adversarul cel mai periculos și care trebuie învins în primul rând.

Dr.

O fază din matchul Ferencvaros—C. F. R.

ROLUL SPORTIVILOR ROMÂNI LA BERLIN

E NDE gut, alles gut — spune un proverb german. După două săptămâni de speranțe și decepții, în ultima zi și chiar în ultima întrecere, sportul românesc a înregistrat un succes. Locotenentul **Rang** s'a calificat până'n lupta din urmă, cu germanul locotenent **Hasse**, și numai după trei baraje a cedat campionatul olimpic adversarului său, obținând, astfel, locul al doilea și câștigând prima și singura medalie de argint pentru România. Acesta e un rezultat frumos și cu atât mai impresionant, cu cât a avut loc în ziua închiderii solemne a jocurilor olimpice, în prezența a peste 120.000 spectatori.

curând vom publica o critică largă și completă a jocurilor olimpice. Deocamdată ne vom mărgini să comunicăm unele reflexiuni asupra rezultatului și în general asupra participării reprezentanților români, la aceste competițiuni mondiale.

România a participat la următoarele probe ale olimpiadei: **atletism, lupta greco-romană, scrimă, gimnastică, tir, hand-ball, box și călărie**.

La atletism **Nemes** a concurat la 400 m, plat și a fost eliminat la prima întrecere eliminatorie; **Ionescu-Crum**, la **săriura în lungime**, n' a atins limita prescrisă și astfel nu s'a calificat; la fel nu s'a putut califica nici **Havaleț** la aruncarea discului. Dealtminteri acești trei atleți n'aveau nici o ansă de plasament. Recordurile lor sunt slabe și n'au rutină internațională.

La **Marathon** am fost reprezentați prin campionul **Ludovic Gall**. Din 57 de concurenți Gall a fost al 23-lea. Un loc onorabil și mai mult nici nu puteam aștepta dela maratonistul nostru, într'un concurs în care participau cei mai buni alergători din lume. La fel trebuie considerat rezultatul obținut de **Vasile Firea** la 50 km. marș. Din 36 concurenți, Firea a ocupat locul al 19-lea, cu un timp de parcurs bun.

În general, putem socoti că atleții noștri nu ne-au produs o decepție prea mare, că s'au comportat onorabil, și că — probabil — au învățat mult.

În lupta greco-romană au participat următorii luptători: **Tojar Iosif, Horvat Ioan, Brolovan Filip, Cocos Francisc** și

Kondorossy Zoltan. Cei cari știu cu câte greutatea luptă această ramură sportivă, la noi în țară, și mai ales cu câte greutatea a trebuit să lupte la Berlin, cu juriul, cu gruparea, — după ce n'aveau nici pe departe condițiile fizice ale concurenților celorlalte națiuni — trebuie să fie pe deplin mulțumiți de rolul pe care l-au jucat românii în luptă. Afară de **Kondorossy**, toți au avut succes, învingând numeroși adversari. Tojar a fost al cincelea în categoria bantam, cu trei victorii, iar **Borlovan** al șaselea.

Dacă oficialitatea va sprijini mai mult acest sport, vom avea în viitor multe succese frumoase.

La scrimă am avut o concurență prea puternică și prea mare. Scrimurii noștri: **Antoniade George**, dr. **Gheorghe Man**, d-ra **Gerda Gantz** și **Thea Kellner** la floretă, **Marinescu Nicolae**, **Miclescu**, **Ioan Prăjescu** și **Dlocsko Prager** la spadă, **Marinescu**, **Szatmari** și **Prager** la sabie, s'au comportat onorabil. Au fost adversari serioși. Unii dintre ei s'au calificat în sferturi de finală, au rezistat și au avut multe victorii. N'au avut însă juriu convenabil, și n'au avut noroc. Experiența își va da roadele probabil, la noi acasă.

La gimnastică am fost ultimii. Superioritatea străinătății e mult prea mare pentru noi. Echipa noastră a învățat însă multe și dacă vor transpune învățămintele acestea în țară, plecarea gimnasticilor n'a fost zadarnică.

La tir înregistrăm o oarecare decepție. În afară de concurența extrem de serioasă, au jucat un rol important și armele moderne și anume pregătite pentru concurs ale străinilor. Afară de aceasta, la tir, nu hotărăște totdeauna priceperea. Dispoziția și nervii sunt factori decisivi.

La hand-ball au participat numai șase națiuni. Ne-am clasat penultimii, bătând echipa Statelor-Unite. Trebuie să relevăm aici că după victoria extraordinară pe care am înregistrat-o în întrecerea cu echipa germană la Sibiu (8—10), am fost singurii cari să arătăm că această competiție n'a fost decât un act de diplomație din partea germanilor. Vedem acum câtă

dreptate am avut. Trebuie să constatăm însă că n'am avut nici noroc, fiindcă elvețienii și ungurii n'au fost mai tari, și dacă sortirea în echipe ar fi fost mai convenabilă, foarte ușor, echipa noastră s'ar fi clasat a treia, cum s'a întâmplat cu echipa maghiară.

La box pugiliștii ne-au fost eliminați chiar la prima întâlnire. Era și natural, cu adversari atât de tari. Dar, dacă n'au reușit de data aceasta, desigur că în viitor boxeurii noștri se vor afirma mai bine. Boxul la noi în țară este destul de dezvoltat și făgăduiește mult.

Însfârșit, la călărie, românii s'au plasat în primul plan și s'au dovedit cei mai serioși adversari. Căpitanul **Chirculescu** s'a putut plasa la proba de dresaj al treilea, iar acum **lt. Rang**, la proba cu obstacole, al doilea, după baraj.

În concluzie, România — în concursul celor 56 națiuni, reprezentate la olimpiada din Berlin — s'a comportat satisfăcător.

După cum am spus mai sus, vom face o critică aprofundată a olimpiadei, într'un număr viitor.

Dr.

DIN TOATA LUMEA

La granița de Nord a Indiei se produc mereu mici rebeliuni. Nu de mult a fost atacat aci un ofițer englez și ordonanța sa. Ofițerul a scăpat, dar ordonanța a fost ucisă. În fotografia noastră, indigeni din India de Nord la pândă.

Regele Gustav al Suediei are o conversație glumeață cu prințesa Sibylla, soția nepotului său cel mai vârstnic. În stânga lângă principesa Sibylla, se află fratele regelui, prințul Carol. Cu toții asistă la o serbare dată în onoarea regelui (Stockholm).

478 DE SĂRUTĂRI IN- TR'O DUPĂ AMIAZĂ

Artista de cinema Andrea Leeds urma să-și găsească un partener pentru noul său film. Trei artiști au fost încercați, pe rând. Andrea Leeds a primit în după amiaza aceea 478 de sărutări. Se pare că cea de a 478-a sărutare nu-i mai face multă plăcere. În fotografia noastră, artista încearcă pe Francis Shields, ca prim amoretz.

DUCESA DE YORK INTR'O ROCHIE IN- FLORATĂ, LA IN- AUGURAREA UNEI GRĂDINI DE JOC PENTRU COPII.

Nu de mult ducesa de York a inaugurat un loc de joc pentru copii, lângă vechiul spital Bloombury. Această grădiniță va fi cea mai frumoasă din Londra. Intrucât din luna trecută curtea engleză a adoptat semi-doliul, ducesa de York poartă o rochie înflorată. Fotografia a surprins-o într-o scenă grațioasă, stând de vorbă cu un grup de copii.

Figurantele la HOLLYWOOD

THE Central Casting Bureau este, în cetatea filmului, centrul în jurul căruia gravitează activitatea figuranților. Un ingenios sistem de mecanisme face ca cererile de figuranți ale studio-ului să fie satisfăcute, cu o promptitudine de automat. Aparatura este formată din mașini, emițând fișe de identificare, prin care figurantele sunt alese după tipul ce reprezintă; teletipuri pentru comunicarea cu studiourile; un placat uriaș, pe care sunt înscrise și clasificate, cele mai utilizate dintre figurante și unde tăblițele cu numele acelora care lucrează sunt întoarse pe dos, lăsând locul gol, pentruca personalul casting-ului să-și poată da, dintr-o ochire, seama care dintre figurante sunt libere.

Cele mai active ore sunt între 4 și 6 după amiază. Toate plasamentele se fac prin telefon și cei trei telefoniști operează 2.000 de chemări pe oră, cu precizie și sânge rece, ca niște veterani ce sunt. În vreme ce ei anunță numele figurantelor care vin să vadă, dacă vor avea de lucru, în ziua următoare, directorii „castingului” stau înaintea placatului și-și fac alegerile, rotația fiind unul dintre sistemele fixe, după care lucrează acest birou.

Operatorii spun fetelor „să încerce mai târziu”, dacă vreunul dintre directorii „castingului” nu repetă numele figurantei, care se află tocmai atunci înaintea lor. Iar în acest din urmă caz, e pusă în legătură cu directorul, care-i dă instrucțiunile necesare.

Directorii castingului au o memorie prodigioasă. Ei cunosc, după nume, pe fiecare dintre figurantele înscrise în registrele lor, și când operatorul anunță „Mary Jones”, știu despre ce tip e vorba.

Un punct vital al Central-Castingului este secția de informațiune și ajustare, unde

prezidează o fostă actriță, care trebuie să fie în același timp și o experimentată mondenă. Ea este umărul pe care plâng figurantele și constituie elementul uman, într-o organizație mecanică și rece.

Zilnic vin noi candidați și această femeie trebuie să stea de vorbă cu fiecare în parte și să caute să le convingă a renunța la proiectul de-a face figurație în cinema. Rar de tot este primită câte una dintre aceste candidate la proba de fotogenie și atunci chiar, nu i se promite că va fi utilizată.

Figurația cuprinde toate tipurile de frumusețe feminină din lume — Ula, spre exemplu, este una dintre numeroasele fete care, cu trupurile

lor perfecte și cu zâmbetele lor seducătoare, dau acele minunate tablouri ale filmelor muzicale. A venit la Hollywood în primăvara anului 1933, amețită de mirajul cinematografului, și nu s'a lăsat descurajată de statisticile pe care capitala filmului le publica, spre a modera imigrațiunile. Ea știa una și bună: că va intra în „cinema”. Ei bine, a reușit. Astăzi este una dintre cele mai căutate figurante din Hollywood. Anul trecut a lucrat peste 60 de filme, fie ca dansatoare în ansambluri de balet, fie ca figurantă pur și simplu, apărând într'un salon, sau în stalul unui teatru, etc. Ceeace-i trebuie acum este acel „big break” — visul tuturor figurantelor — care s'o scoată din gloată și s'o facă „actriță”. Dar aceasta se întâmplă foarte rar. Ula posedă un spirit vioiu — ea e clovnul și filosoful grupurilor, în mijlocul cărora lucrează. Nu se consideră frumoasă, dar e una dintre cele mai încântătoare fete, apărute cândva în figurația unui film muzical. Are ochi albaștri, ce lucesc ca niște lăcure, un păr de culcarea mierei, iar grația ei este grația pură și intensă a unei flăcări.

Fata demonstrează niște aparate de gimnastică într'un magazin din Hollywood, când unul dintre magnații locali a văzut-o și i-a oferit un post de ușieră, în fantasticul său palat. În răstimpul pe care i-l lasă liber această ocupație, face figurație, dupăcum am mai spus, în diferite filme. Câștigă cu foarte puțin peste strictul necesar și-și cheltuiește banii cu socoteală. „Nu fac niciodată o cumpărătură, dacă nu pot plăti totul dintr-o dată, nu dătesc nimănui nici un ban, iar gazda mea primește întotdeauna chiria cu anticipație. Asta-i ceva de care o figurantă poate fi mândră.”

Alma este o altă dansatoare, care face figurație în filme. Are 19 ani, ochi albaștri, zâmbitori, un păr castaniu deschis și corespunde în totul acelor proporții ideale, pe care maeștrii de balet ai filmului le reclamă pentru ansamblurile lor.

Fiică a unui preot luteran, ea s'a născut în Minnesota și a venit în California acum câțiva ani. A absolvit liceul de fete din Hollywood, iar acum, locuiește cu mama și cu surorile sale. Când nu turnează, dansează în cabaretele sau în teatrele ce se înșiră dealungul coastei.

Charlotte este o blondă statuară, care-și completa câștigurile

Câteva girls-uri mai de frunte la Hollywood alcătuind un balet de cooli-chinezi

Eleanor Powell, o dansatoare bine cunoscută este ajutată de Eddy Nelson, care o măchiează.

Cinci fete tinere sunt alese pentru frumusețea lor ca să apară într'un film al societății Metro Goldwyn.

Desenatorul de titluri și cel care face schițele sunt elemente prețioase care nu pot lipsi de la alcătuirea unei reviste.

privește imaginea ea trebuie să fie de o exactitate cât mai perfectă, și nu trebuie să ne mulțumim niciodată cu aproximația. De asemenea există principii în redacția revistei noastre de a înlătura cu severitate orice trucaj, orice inexactitate (afară de cazuri că se urmărește un joc de păcăleală). Astfel bunăoară, la începutul anului acestuia, a circulat o fotografie care a avut mare succes în Statele-Unite și a fost chiar premiată cu premiul I pentru reportaj. Fotografia înfățișa o femeie care zăcea moartă, ucisă de un

Placa negativă obținută prin reproducerea fotografiei, se copiază, la mărimea dorită, pe un film.

automobil, cu rochia ruptă, într-o desordine macabră, la marginea trotuarului pe care un bărbat, sprijinit de un zid, plângea în mâini.

Dar dacă priveai mai cu atenție acest instantaneu, se poate ușor constata că totul nu e decât un trucaj și că partea emoționantă a tabloului nu există. Într-adevăr, în planul al doilea pietoni trec foarte liniștiți, fără a privi măcar la locul dramei. Era vorba de un montaj dibaciu. Nici o revistă serioasă europeană nu s'a prins în cursă.

Din fotografiile care urmează să apară în reviste se face un diapozitiv. O armată de retușuri lucrează minuțios la îndreptarea tuturor greșelilor de pe diapozitive.

Arhiva fotografică a revistei noastre, deși relativ tânără, este foarte bogată. Ea cuprinde aproape 100.000 fotografii și este alimentată de numeroase agenții, corespondenți din țările cele mai depărtate și reviste ilustrate, care fac cu noi schimburi. Primim în medie cam 100 de fotografii pe zi. Toate aceste documente fotografice sunt clasate, și etichetate în arhiva noastră. Pentru cineva din afară, spectacolul unui saltar-clasoar e aproape uimitor. Se găsesc aici: „cum se fabrică perlele”, cea de a treia rasă: monștrii; „Castelele din sudul Franței; secretul lui Jean Harlow! Aurul negru; Nopți sud-americane; Populația Saharei; și alte multe de acestea. Într'un asemenea catalog, în ultimul moment se va găsi poate fotografia unică, documentul senzațional care să producă cele mai mare efect într'un articol bun.

Unele din aceste fotografii sunt documente rare, cum e bunăoară atentatul de la Marsilia, împotriva regelui Alexandru al Jugoslaviei sau execuțiile capitale pe Scaunul electric. Dintre acestea nu există decât un clișeu pentru execuția unei femei și opt pentru condamnați bărbați, pe care le-am publicat în revista noastră.

Atât în ceea ce privește întâietatea fo-

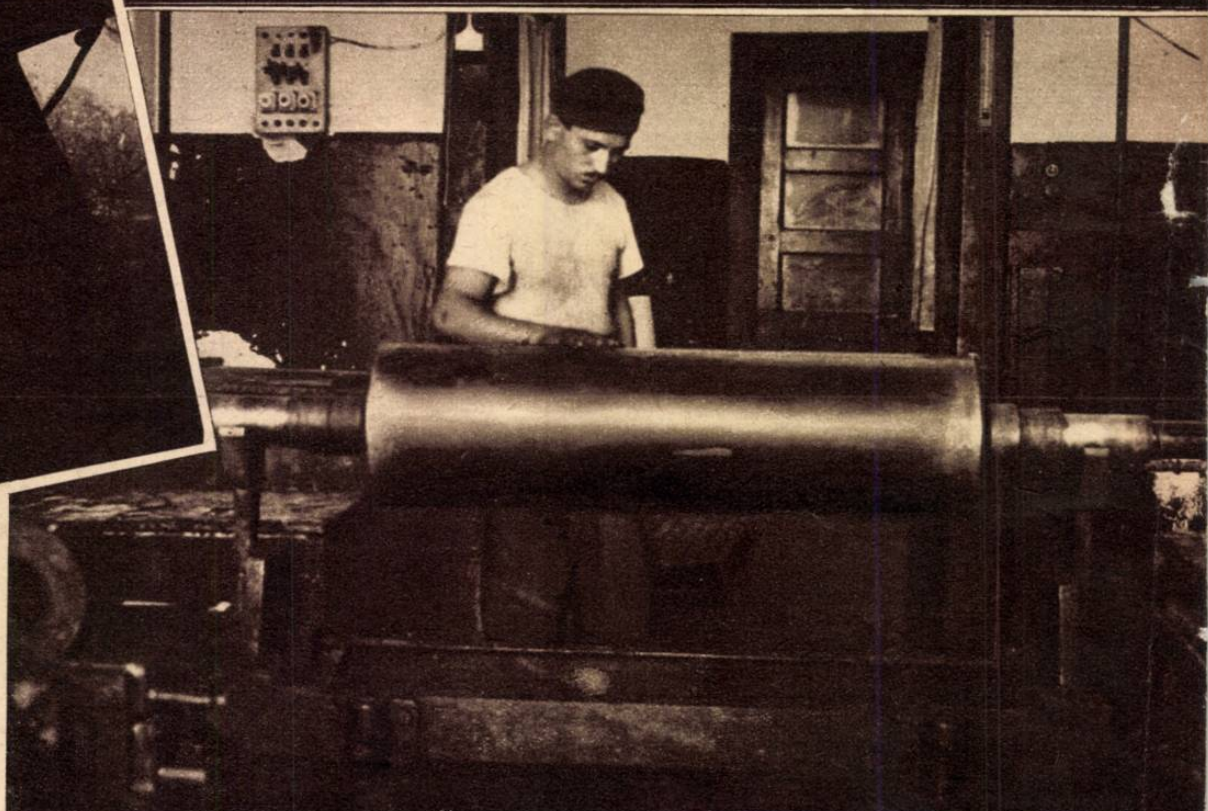

Culesul e o muncă de răbdare când se face cu mâna.

Montajul așezat într-o ramă este copiat la o lumină puternică, pe hârtia cu gelatină sensibilizată.

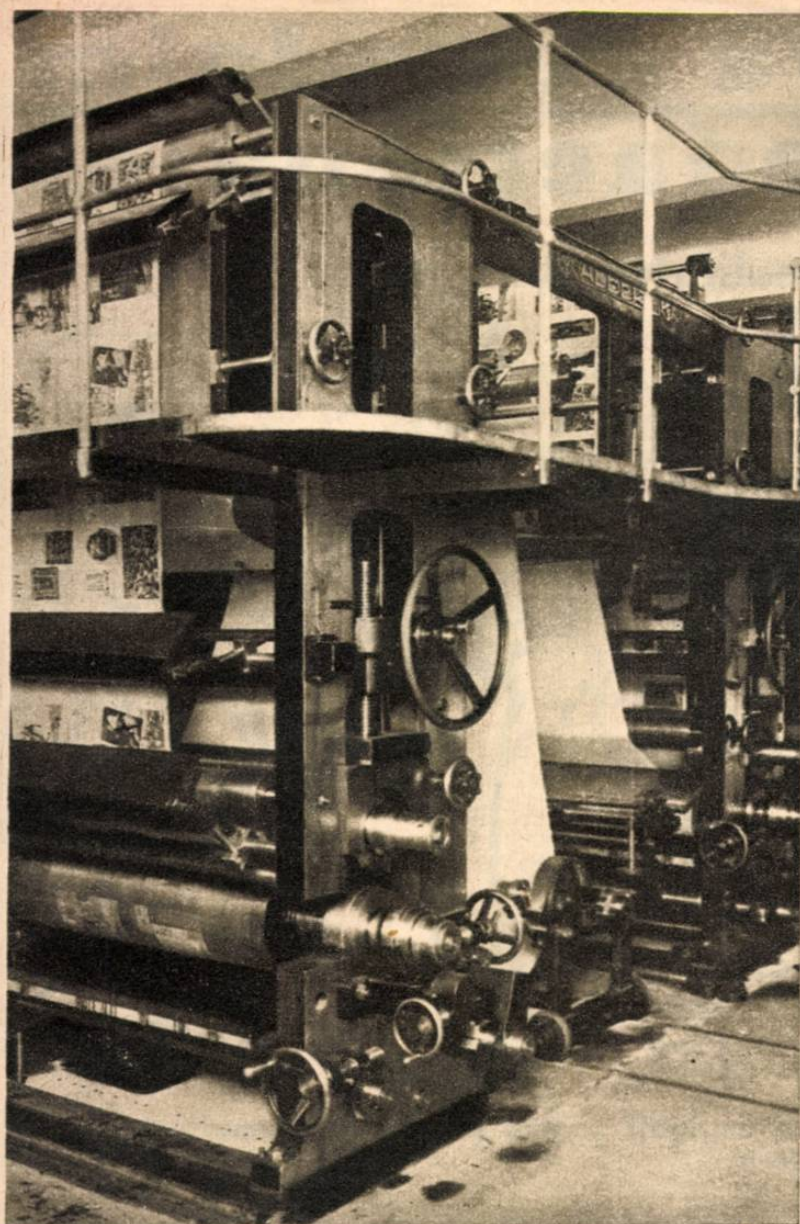
Cilindrul de aramă pe care urmează să se graveze opt pagini de revistă, trebuie să fie perfect neted și poleit.

tografiei de actualitate, cât și în ceea ce privește ideea reportajului, revista are de luptat din greu cu ziarul cotidian. Un ziar mare e foarte aproape de evenimente. El poate urmări desfășurarea lui, primește telegrame, telefoane, telefotografii și apare imediat cu reportajul. Dimpotrivă, o revistă săptămânală are nevoie de câteva zile până să poată apărea și riscă astfel să publice o fotografie care a fost văzută sau un reportaj despre care s'a vorbit. Trebuie, prin urmare multă chibzuință, cu atât mai mult, cu cât revista trebuie să fie mai interesantă, deoarece prețul ei este mult mai mare decât al ziarelor. În ceea ce privește procedeul tehnic de imprimare, dacă heliogravura are avantajul asupra tiparului obicinuît că dă fotografii mult mai clare și mai frumoase, prezintă desavantajul de a fi mult mai încet. Mașinile nu permit decât un tiraj de 5000 exemplare pe ceas — față de 25.000—30.000 cât produc rotativele obicinuîte ale gazetelor — și cere o serie de operațiuni pregătitoare foarte lente, spre deosebire de pregătirea clișeele obicinuîte de zinc, ale cotidianelor, care se pot face în mai puțin de un ceas. În coloanele revistei noastre am arătat și altădată cum

Pe masa transparentă, până în ultimul moment, textul și fotografiile sunt revizuite, corectate, retușate

și supuse mereu unui control riguros. Ulterior, nimic nu se va mai putea schimba.

pe un cilindru de aramă perfect șlefuit și se dezvoltă cu apă. Apa dizolvă gelatina neatacată de lumină și lasă pe cilindru toată gelatina făcută insolubilă. Tratând cilindru de aramă cu acizi, vor fi atacate toate părțile unde nu există gelatină. Prin urmare, textul și umbrele fotografiei vor apărea săpate în cupru.

Acest cilindru astfel gravat se așează la mașina de tipărit. Printr-o mișcare de rotație rapidă, el trece într-o baie de culoare și apoi prin fața unui cuțit, așezat în lungimea lui. Culoarea pătrunde în toate adânciturile cilindrului, iar cuțitul înlătură tot plusul de culoare. Venind în contact cu o bandă de hârtie, desfășurată de pe un sul, culoarea din gravura cilindrului va lăsa urmă pe hârtie. Și astfel se tipărește „Realitatea Ilustrată”. Într-o singură zi mașina imprimă fâșia lungă de peste 100.000 de metri, cât înseamnă tirajul săptămânal al „Realității Ilustrate”, o taie în bucăți, o împăturăște și numără exemplarele imprimate.

Dar, o fâșie lungă de peste 100 de klm. adică distanța București-Breaza.

N. C.

Revistele, după ce sunt tipărite, mai suferă o operație. Ele trec la legătorie, unde diferitele părți care o alcătuiesc sunt adunate, tăiate și cusute.

Rotativa de heliogravură a „Realității Ilustrate”. Ea produce 5-6000 foi tiraj, pe oră.

se tipărește cu sistemul mai nou al heliogravurei: după ce în redacție materialul a fost ales și s'au potrivit fotografiile necesare, desenatorii revistei fac schiță, adică plănuiesc cum urmează să apară fiecare pagină. Textul se culege, fie la mașinile linotyp, fie cu mâna. După ce e așezat conform schiței, lăsându-se loc liber pentru fotografii, se imprimă din acest text un singur exemplar cu metoda obișnuită de imprimare, pe o foaie de hârtie transparentă (celofan). Fotografiile se reproduc la mărimea indicată de desenator, și așa încât să se potrivească în locul lăsat liber în pagină, pe un film transparent, formând ceea ce numește un diapozitiv. Se desenează titlurile iar textul cu diapozitivele se montează pe o masă transparentă. Se adaugă legendele fotografiilor. Această operațiune poartă numele de montaj. Într'un montaj sunt de obicei opt pagini. Aceste opt pagini așezate într'un anumit fel, se copiază pe o hârtie cu gelatină sensibilizată. Sensibilizarea se face cu bicromat de potasiu. Această substanță, adăugată gelatinei îi dă acesteia proprietatea de a nu se mai dizolva în apă, dacă în prealabil a fost expusă la lumină. Copiind montajul pe o gelatină astfel preparată, părțile negre din montaj (textul și umbrele fotografiilor) vor lăsa gelatina neatacată de lumină, pe când tot ce e transparent va face gelatina cromată, insolubilă. Toată gelatina aceasta se transpune

LINGERIE

Numai calitate
superioară și
garantată

LA VULTURUL DE MARE CU PESTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

REALITATEA ILUSTRATA

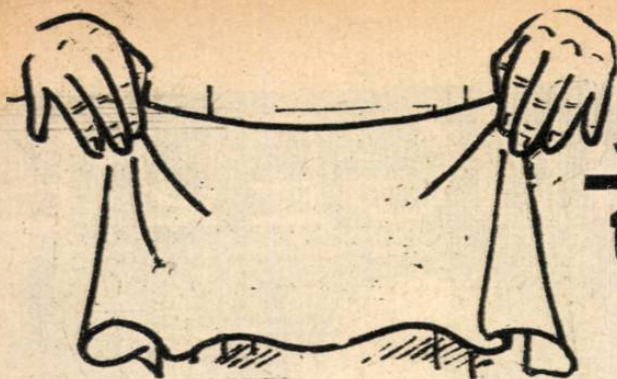
Director : NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 48 de pagini mari, tipărite la Heliogravură, în culori și suplimentul „De toate pentru toți” PREȚUL LEI 10.—

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an 400 LEI
Pe șase luni 200 „
Pe trei luni 100 „

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Tel. 3.84.30
Imprimată la foto-rotogravură

Atenție! Vă desvăluim tainele redacționale!

Cum facem „Realitatea Ilustrată”

In câteva din paginile anterioare, prim redactorul nostru publică un articol grav, menit să pună în uimire pe cititori. Dar, dacă vreți să știți adevărul, vă arătăm în cele ce urmează cum se face de fapt „Realitatea Ilustrată”.

Ați putea crede că „Realitatea Ilustrată” are — la atâția cititori, câți sunt în România, — cel puțin 50.000 de abonați. Vă înșelați. Numărul abonaților e cu mult mai mic și dovada, că oricare abonat nou este primit în administrația noastră cu muzică și dus în triumf. Bineînțeles că nu putem face aceasta decât în imaginație, pentru că abonatul nu vine de obicei la redacție, dar acest triumf spiritual e cu atât mai sincer și făcut din toată inima.

Funcționarii special angajați pentru primirea reclamațiunilor sunt cu toții surzi.

din afară înghite. Creionul albastru (uneori e roșu de mânie) șterge, fără cruțare, zeci de rânduri din manuscrisele aduse de colaboratori și le scurtează, scurtând astfel și suma cu care articolele sunt retribuite. Foarfecel, însă, are obiceiul rău să taie adesea cele mai reușite părți din fotografiile ce se publică. Trebuie să observăm că aceste trei ustensile, imediat ce nu se mai găsesc în mâna prim redactorului, devin extrem de prietenoase.

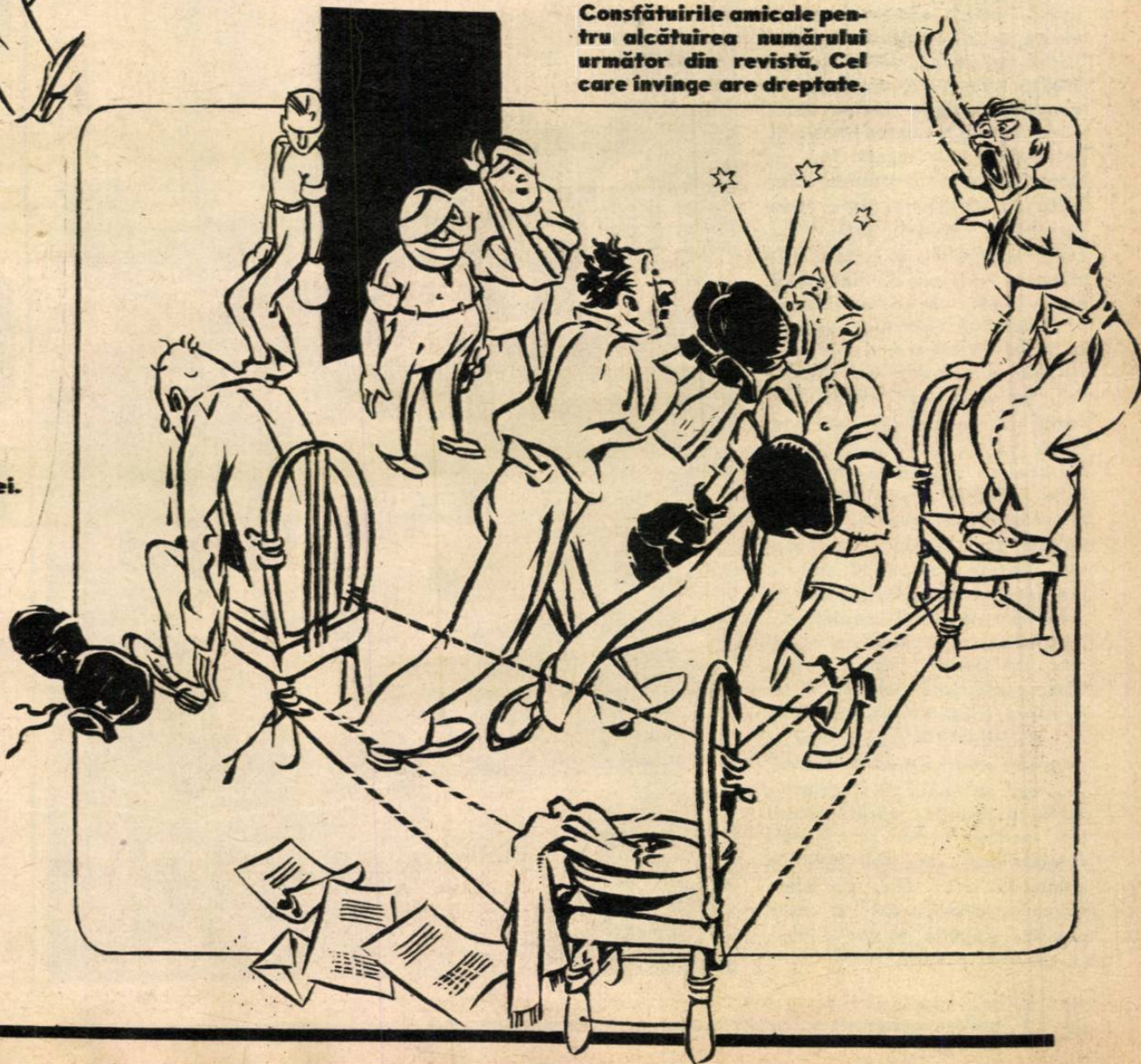
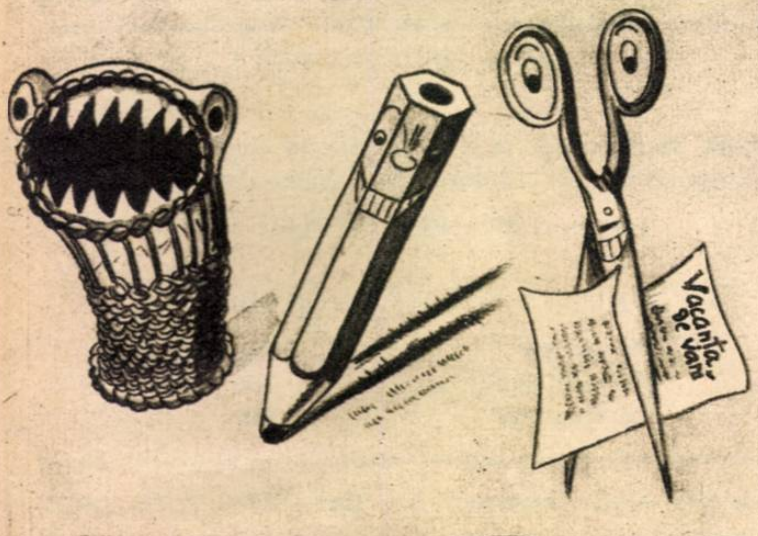
Și acum începe pregătirea revistei. Vă învidiem pe cei care n'ați avut nefericirea să participați la o consfătuire redacțională. Părerile diferite, în ceea ce privește acceptarea

Consfăturile amicale pentru alcătuirea numărului următor din revistă. Cel care învinge are dreptate.

Cum e primit noul abonat.

Dacă abonații nu sunt atât de numeroși cum ar trebui să fie, în schimb cei cari au plângeri de făcut, sunt mai mulți decât chiar cititorii. Am știut noi însă cum să soluționăm această problemă grea. Toți nemulțumiții, toți care au o reclamație de făcut sunt îndreptați la un birou, unde funcționarii sunt complet surzi. În felul acesta nu se supără nimeni. Redacția utilizează trei instrumente de mare importanță: creionul albastru, foarfecel și coșul de hârtie. Coșul de hârtii e o dihanie nesățioasă. E nemaipomenit câte articole

Cele trei ustensile, cele mai importante, ale redacției.

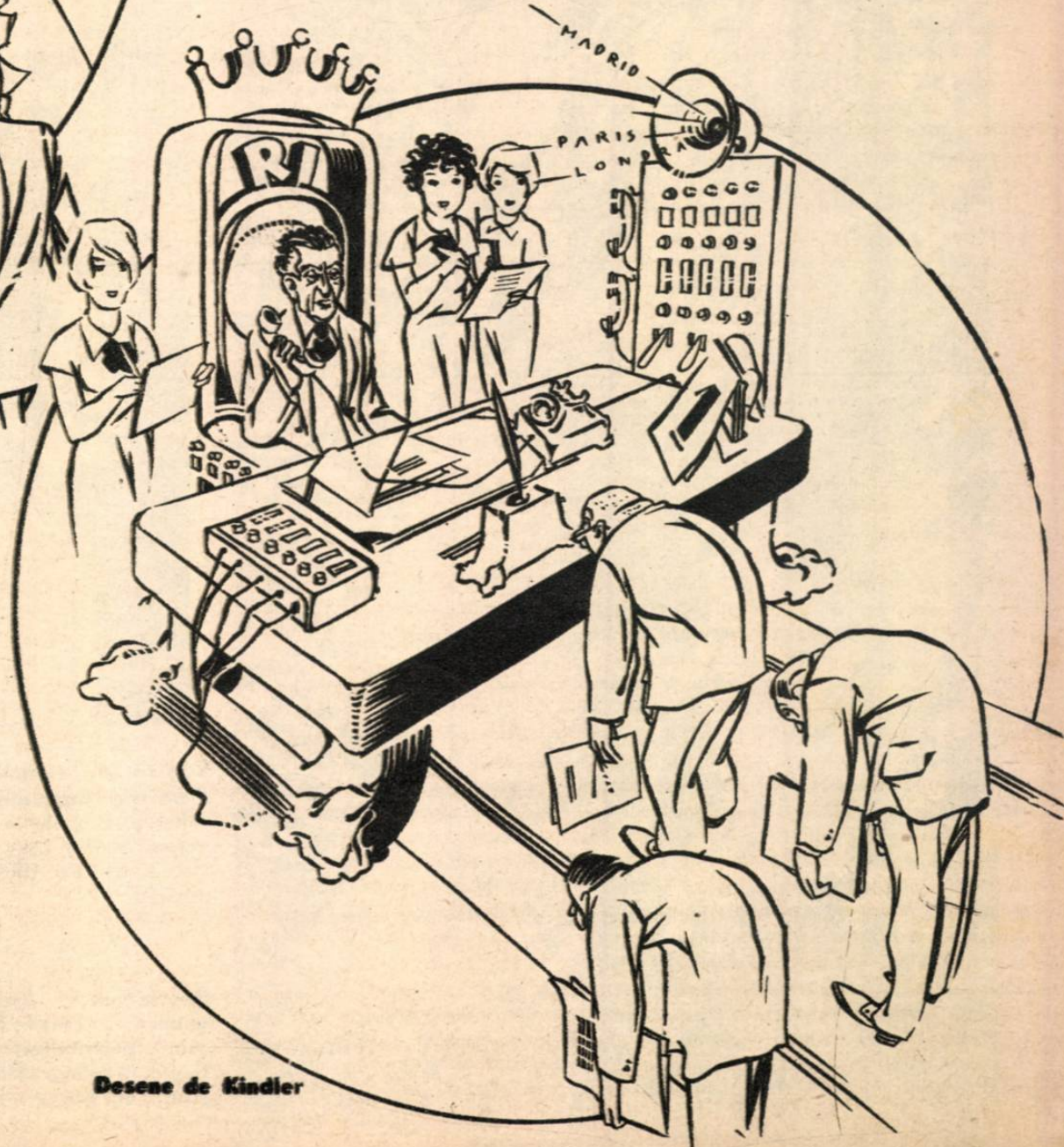
sau respingerea unui articol, valoarea unei fotografii sau a unui desen, produc asemenea discuții, încât adesea nu le putem rezolva decât printr'o încăierare generală. Cine rămâne teafăr are dreptate.

Ceeace trebuie să recunoaștem este că primim la redacție mii de manuscrise de la sute și sute de scriitori geniali, însă din păcate necunoscuți. Cred că avem mai mulți scriitori decât cititori în România. Cu toții așteaptă să-i facem celebri, iar noi între acestea aranjăm manuscrisele, așa ca să le putem găsi imediat ce avem nevoie de ele. Patru oameni deabia prindesc să le care și să le facă mormane. Partea cea mai tragică e atunci când trebuie să alegem

Ora cea mai tristă e aceea când urmează să se aleagă pagina humoristică.

Cel mai important lucru pentru colaboratori e să-l găsească pe director în toane bune.

Colaboratorii externi sunt mai numeroși decât cititorii. Manuscrisele lor geniale sunt rânduite în camere speciale, de unde vor fi, la nevoie, scoase și publicate.

humorul pentru revistă. Jalea cea mai adâncă ne cuprinde la audiția glumelor atât de vechi, încât suntem siguri că bunicii dv. le-au auzit povestite de când erau copii de la bunicii lor. Intotdeauna se ține o consfătuire specială pentru alegerea humorului. Dar zădarnice sunt sfaturile speciale pentru că glumele sunt mereu tot aceleași.

Trebuie să știți că în orice chestie hotărâște, în ultimă instanță, Măria Sa directorul. Dânsul hotărâște mai ales în cea mai importantă chestiune, aceea a rechiziției colaborărilor. Când e bine dispus — și aceasta se 'ntâmplă când „Realitatea Ilustrată” a fost înșfârșit tipărită — bonul de plată e mai mare.

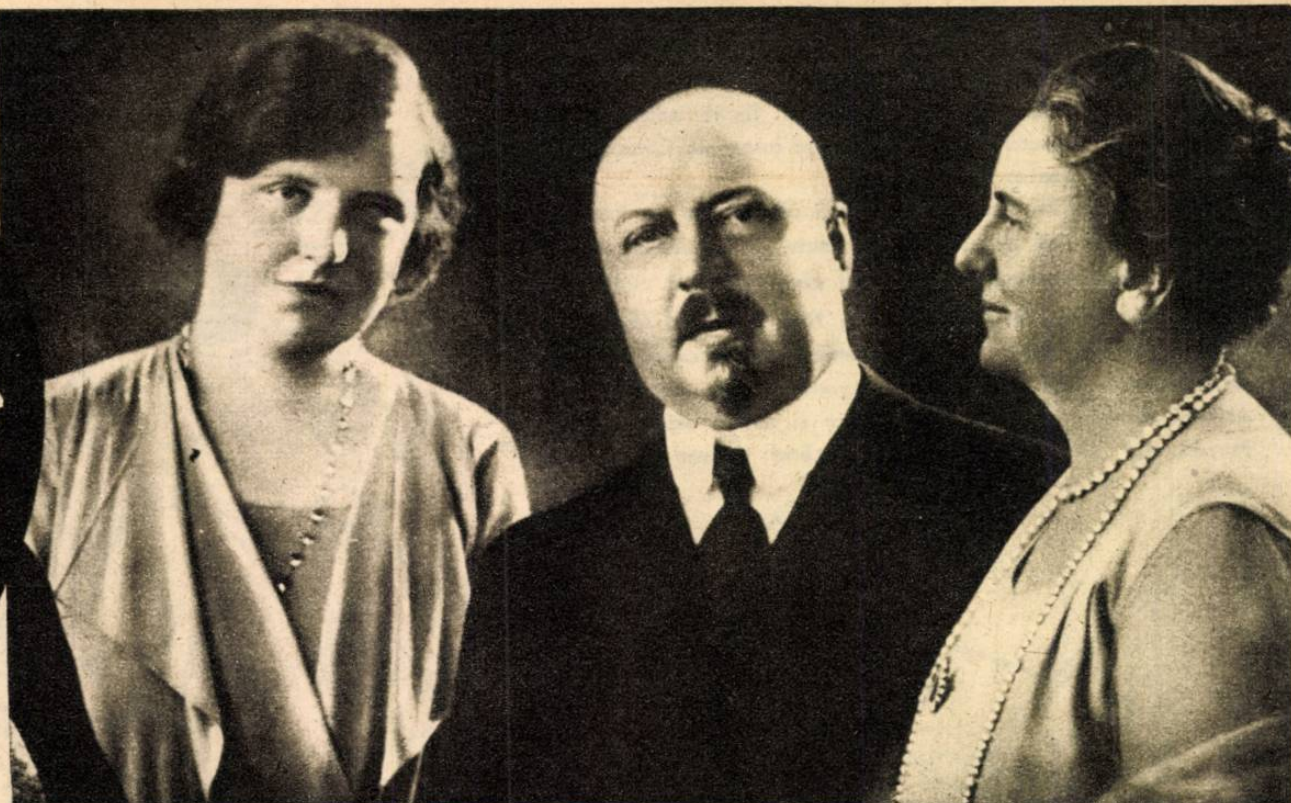
Pentru că v'am divulgat toate acestea, probabil că voi avea cu dânsul o discuție aprinsă... dar m'am răzbunat!

S. R.

Desene de Kindler

FAMILIA REGALĂ
OLANDEZĂ.

O REGINĂ INTELEAPTĂ

COROANA e o povară pentru capul unui bărbat, cu atât mai mult pentru acela al unei femei. Dar în Europa este o Suverană care o poartă cu mândrie și înțelepciune de peste 45 de ani: Wilhelmina a Olandei.

Fiică a lui Wilhelm III, din casa d'Orange, legată de gloriile ca și de nenorocirile harnice țări a morilor și a canalelor, care propășește liniștită în fața amenințării mării, a primit o educație severă și, rămasă orfană de tată, din cea mai fragedă copilărie, a învățat să vadă în mama ei, Emma de Waldeck, modelul desăvârșit al suveranei.

Ziua principesei moștenitoare a fost orânduită la fel cu a unei scolărițe; însă auguștii părinți au voit ca la severitatea disciplinei să se alăture de asemenea dragostea sănătoasă pentru comorile naturii. Imensele păduri, cari închid într'un cerc umbros aristocraticul oraș Haga, erau în fiecare anotimp ținta plimbărilor ei zilnice; apoi gheața era câmpul distracțiilor preferite ale micii patinatoare.

Din fecundele lecțiuni ale celor mai vestiți profesori, Wilhelmina

a învățat istoria patriei sale, harnică și vitează, și a cunoscut avuțiile îndepărtatelor colonii. Copilă vioaie și sburdalnică, adesea era dojenită de severa-i institutoare engleză. Dar într'o zi, ca să se răzbune pe acea asprime neîblânzită — asprime autorizată bineînțeles de părinți — ea desenă o hartă a Europei de miazănoapte, în care Olanda era neobișnuit de mare, Franța și Belgia puțin mai mici, însă Anglia se înfățișa printr'un simplu punct!

Figura de păpușă, trandafirică și blondă a fetei regeste atrăgea neînterupt atențiunea supușilor; când se iveau la câte una din ferestrele palatului, ca din pământ se aduna o mulțime de oameni, aproape extatică; până și comuniștii priviau cu respect pe Regina Emma și pe mica moștenitoare. Într'o zi, la Amsterdam, pe când ele străbăteau orașul în trăsură, trecură pe lângă un grup de greviști și principesa își întoarse într'altă parte fața, devenită palidă pe neașteptate.

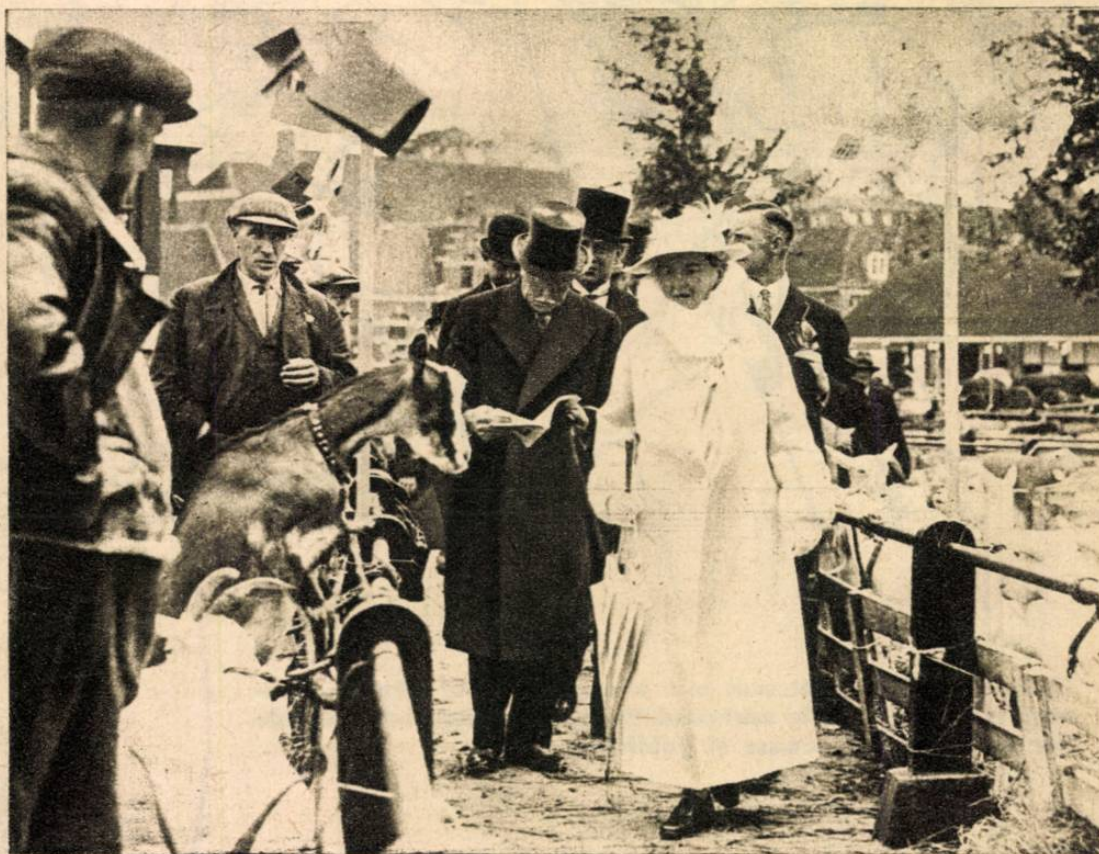
— Dece-ți întorci privirea dela ocești sărmani oameni? întrebă mama.

— Fiindcă mă sperie...

— Atunci să ne dăm jos.

Regina dete ordin vizitiului să oprească și, ținând fiica de mână, trecu printre greviști cari, încremeniți și înduioșați primiră din parte-i ajutoare și cuvinte de mângâiere.

La moartea lui Wilhelm III, copila în vârstă numai de zece ani, deveni prin lege suverana poporului. Se povestește că într'o zi, Regina-mamă, aflându-se în camera de lucru, auzi în ușă o bătăe sfioasă,

Regina Wilhelmina la o expoziție agricolă. La stânga ei, puțin în urmă primarul din Leida, locul unde s'a ținut expoziția.

— Cine e? — întrebă ea.

— Regina Olandei... — răspunse glasul de copil.

— Pentru Regina Olandei nu sunt aci, dar pentru fiica mea — da.

Obişnuită cu simplitatea, Wilhelmina şi-a făcut un crez din ea, în cursul vieţii sale de suverană înțeleaptă. Adesea e văzută prin grădinile publice, cu fiica ei Juliana, stând pe o bancă, alături de câte o femeie umilă din popor.

A fost proclamată regină în 1890, la vârsta de zece ani.

Deschiderea Statelor generale (reprezentarea provinciei) din Haga. În fotografia noastră, cortegiul regal.

În ziua încoronării, pitorescul Amsterdam cu canalele-i sclipitoare, cu munca-i sânguincioasă, ce se prefăce în continuă avuție, a fost vreme de o săptămână o orgie de sărbători. Totul era pavozat cu galben-portocaliu, culoarea națională, chiar și supușii purtau

Frumusețea feminină este înfrumusețată de aceste șase tinere care apar într-o producție Metro Goldwyn, Arbitru, pictorul american Dan Sayre Grossbeck.

figurației, lucrând două sau trei zile pe săptămână ca ajutoare de contabilă. Locuia la Studio-Club, un cămin care adăpostește vreo 70 de figurante și cu toate că se îmbrăca tot atât de luxos ca și o vedetă, îi lipsiau adesea banii de autobuz. Ii plăcea să petreacă, cutreerând noaptea orașul, și trecând dintr'un local într'altul, dar era extraordinar de religioasă, pentru o fată de felul ei.

Anul trecut, cu câteva zile înainte de Crăciun, s'a plimbat pe Santa Claus Lane, un bulevard din Hollywood, într'o sanie împodobită cu lampioane colorate și prevăzută cu un aparat, ce arunca în aer flori de gheață. Ea imita pe una dintre vedetele blonde ale ecranului și trimitea mulțimii bezele, din vârful degetelor. Era însoțită de câțiva actori cunoscuți și spera că reclama pe care și-o făcea astfel, avea să-i fie de folos, atrăgând asupra-i atenția Studio-urilor.

Se pare însă că acest triumf a fost prea mult pentru ea. În ziua următoare se observă că avea o comportare foarte bizară și-și însenă o dispariție dramatică, ce făcu într'adevăr senzație, dar când fu găsită,

susținea că nu era alta decât vedeta pe care o imitase... Am revăzut-o apoi într'un sanatoriu de boale nervoase.

Povestea Juliei este însă și mai tragică. Aceasta era o fetișcană care cânta în cor și care, într'o bună zi, veni la Hollywood, în căutarea celebrității. Dar poate că nicăieri nu se spulberă iluziile cu atâta cruzime, ca în această capitală a filmului. Julia nu reuși să obțină nici măcar un loc în figurație — căci această uriașă rezervă de aspirații cinematografice avea de zece ori mai multe elemente, decât ar fi putut utiliza. Amărită și descourajată, Julia încercă să se sinucidă, luând otravă. „Vreau să mor, urăsc viața” — acestea sunt cuvintele pe care le-a lăsat, într'un bilețel de adio. Dar îngrijirile medicale, prompt administrate, îi salvară viața.

Tragedia ei atrase atenția unui producător, care-o chemă să lucreze ca figurantă, în studio-ul său. Primi cu bucurie, dar fericirea ei nu dură mult. Curând își dădu seama că figurantă avea să rămâie toată viața și luă o supra doză de veronal, dar fu din nou scăpată, deși cu mare greutate, dela moarte

Trista sa carieră a luat recent sfârșit, în urma unei răni fatale, pe care și-a făcut-o, împușcându-se în casa unui fotograf, la care petrecuse noaptea, după un chef.

Ruth este o campioană a concursurilor de frumusețe. Premiata de trei ori, ca „bathing beauty” (în maillot), de două ori pentru perfecția spatelui, și de patru ori pentru perfecția picioarelor — ea a fost aleasă regină, trei ani consecutiv la expoziția florilor și la aceea a portocalelor, organizată de orașul Valencia. Aceasta e departe de-a fi lista completă, dar oricum vă poate da o idee. Domnișoara este o brunetă, dăruită cu frumusețea luxuriantă a Californiei.

Și acum. să-i ascultăm povestea: „Acum șase ani, eram casieră, în salonul de coafură a unui mare magazin din Los Angeles și atâția mi-au bătut capul, spunând c'ar trebui să fac cinematograf, încât am demisionat și am început să dau târcoale studiourilor, cerând un loc în figurație, cu speranța că după câteva luni, aveam să-mi văd numele caligrafiat, în litere luminoase. De atunci însă, n'am fost altceva decât figurantă. Acum aș vrea să nu mă fi distins în concursurile acelea de frumusețe. Producătorii sunt de părere că o „bathing beauty” nu prea are creier. Când am primit prima invitație, din partea studio-ului, eram cu trei săptămâni în urmă cu plata chiriei și am fost nevoită să împrumut câțiva cenți, pentru autobuz. A mai trecut apoi o lună până să fiu din nou chemată. Puținele rochi pe care le aveam se uzaseră și pentru a nu mai cheltui pe autobuze, m'am văzut silită să-mi acopăr tălpile pantofilor cu hârtie și să merg pe jos, dela un studio la altul. Astăzi, lucrez în medie, cam la două

zile și jumătate pe săptămână și câștig cât o bună stenografă. Am mașina mea, pe care o conduc singură, pot lua lecții de muzică și cu ajutorul croitoresei, la care stau, izbutesc să mă îmbrac convenabil.”

Din când în când, Ruth obține un rol de câteva cuvinte și în ziua aceea primește 25 de dolari, în loc de zece sau cincisprezece, cât ia de obicei figurantul. Dar această mică distincție își are inconvenientele ei, căci odată ce obiectivul ți-a prins fața, nu vei mai fi între-

buințat în celelalte scene ale filmului. Iată de ce, figuranții experimentați își feresc fața și caută să treacă neobservați. Cine începe prin figurație, numai printr'un miracol poate ajunge vedetă. Cu toate acestea, încercările de a se îndrepta tinerele fete, ce nu pot fi utilizate, către alte ocupații, rămân zadarnice. Aspirantele se cramponează cu disperare de idealul lor, iar acelea care izbutesc să se plaseze, nu și-ar da locul pentru nimic în lume.

L. Surmelian

Întrebuințați intoldeauna această pudră !

Ea vă va da cu siguranță deplină satisfacție, fiindcă este atât de bine și îngrijit preparată, încât nu veți fi nevoită să reveniți mereu cu puful pe fața D-v sensibila.

Pudra „ENVOGUE” aderă perfect, formează o nuanță uniformă, este foarte durabilă și are un parfum discret.

Poudre En Vogue
PARFUMERIE VENDÔME

La 60 de ani... scăpată în sfârșit! de pecingine

Un caz atât de extraordinar trebuie să fie semnalat :

De pe timpul când eram tânără aveam pecingine, scrie D-na Salmon. Cu trecerea anilor și din cauza unei circulații defectuoase a sângelui, această stare s'a agravat ! Măncărimile, arsurile usturătoare, mă înnebuneau ! Mi se spunea că la 60 de ani nu mai e nimic de îndreptat. Totuși Pomada Cadum

mi-a procurat o ușurare neașteptată... Am continuat tratamentul. Sunt salvată !

Pomada Cadum învinge maladiile de piele, cele mai învechite și mai rebele : pecingine, eczema, coșuri, urticaria... Voi care dezesperați, întrebuințați-o și citiți noțița explicativă.

La farmaci și droguerii.

Mme SALMON
Aubervilliers (Seine)

Fiecare tabletă de Aspirin poartă crucea Bayer ! Deci, nu există Aspirin fără crucea Bayer !

Girls-uri tipice la Hollywood.

Rochie de vară din șantung imprimat cu motive albastre, roșii și negre. Creațiune americană.

Toaletă de dineu, din taffa și catifea.

Toaletă de seară, din organza și dantelă.

MODA

Stagnare și lipsă de inspirație — aceasta este situația momentului și noutatea se caută în reeditare. Casele de modă nu mai creează, ci fac operă de arheologie. Am observat până acum o sumedenie de trăsături desgropate din trecut și iată de data aceasta vă putem oferi un model 1880, copiat cu fidelitate, ce se compune dintr'o jupă lungă de amazoană și dintr'o bluză trei sferturi de taffa, în carouri, cu mânecile bufante. Prevestirile unei toamne timpurii fac să ne gândim la

ansambluri mai consistente și dintre cele trei apariții ce ni se oferă, notăm, cu titlul de curiozitate, rochia din piele de leopard, peste care se poartă un mantou din catifea maron. Frapantă și vaporosă, prin combinația de dantelă neagră și organza albă, toaleta acriței Jean Muir, una dintre noile stele ale Hollywoodului, aduce o notă nouă, în seria rochiilor de seară, prin tăietura școlărească a decolteului.

Doamne din societatea americană au prezentat pe terasa unui hotel din Washington o colecție de modele în blănuri. Zece dintre mantourile de blană purtate aci, reprezentau singure o valoare de aproape 10 milioane lei.

Complet de piele de leopard și catifea maron.